

ΕΚΤΥΠ. ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗ

ΟΗΣΑΥΡΟΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

ΧΑΜΕΝΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

Η αλήθεια, στην οποία έδωσαν τα δύο αντικρουστά παράθυρα, ήταν σκοτεινή.

Καταπισμένοι με τη δουλειά τους, καθένας στο διαμέρισμά του, ο Άδριανός Λεβελ, ο Ξολογούτης και η Ρόζα Ρομπέν, η ανθρωπότητα, περνούσαν έτσι την ημέρα τους ο ένας έπαιναν στον άλλο.

Κάθε φορά που ο Άδριανός κτύπαζε τη γειτονιά του, έδειχνε έσοδε πάνω απ' τα λουλούδια της θύρας της μυτίνας, γιατί ήταν νέα τιμή και σμηνή. Όταν πάλι η Ρόζα ριψοκινδύνευε κι έβριχνε μια ματιά προς το παράθυρο του καλλιτέχνη, αυτός, μολοντί ήταν παλλήλαρκο, εκκοιτιών χρώμα, τα έβριζε.

Η δουλειά αυτή εξακολουθούσε να είναι τώρα, από τότε δηλαδή που είχαν εξαφανιστεί οι καλές ημέρες. Και δεν θα με πιστεύετε ίσως, αν σας πω ότι ο καλλιτέχνης και η ανθρωπότητα δεν είχαν κυτταρίδα ακόμα κατάματα. Ναι, θα νομίζετε, ότι σας κοροϊδεύω, αν σας βεβαιώσω, ότι ο Άδριανός δεν είχε προσέξει πως η Ρόζα ήταν δροσερή σαν λουλούδι, κι, όμως, με το άδριο δέρμα της, με την κανονική της μύτη και με τα μαύρα της μάτια. Επίσης κι η Ρόζα δεν είχε δει ακόμα πως ο Άδριανός ήταν ένα άμορφο παλλήλαρκο, που όμως τα πορτραίτα του Βαν Ντάϊκ.

Όσο προέβαινε, ο Άδριανός πώς ήταν πολύ περιεργός ο ένας για λογαριασμό του άλλου κι έτσι η Ρόζα είχε μάθει από τη θυρώρα πως ο Άδριανός ήταν καλλιτέχνης με ταλέντο και πως δεν ήταν καθόλου κακός νέος μολοντί μια-δύο φορές τη βδομάδα, που πήγαινε με τους φίλους του στη μπύρα, άργουσε να γυρίσει τη νύχτα. Επίσης ο Άδριανός δεν άνοιγε ποτέ τον κό. Ρόζα ήταν ολόμορφη στον κό. πώς ήταν μια κοπέλα εξαιρετικά φρόνιμη και πως

ζούσε περιορισμένη μέσα στην κομφορτά της.

Μα ήταν κι οι δύο τους τόσο λίγο τυχεροί, ώστε τα πράγματα είχαν σταματήσει στο σημείο αυτό. Ναι, μέσα σ' αυτή την ώρα και άνοιξε ένα από πάνω τους στο γαλάζιο ουρανό, έτσι την ημέρα τους ο ένας έπαιναν στον άλλο.

Πρέπει να σας πω, ότι τον Άδριανό δεν τον συγκρατούσε μόνο η δειλία του, μα σαν τιμόνι παιδί που ήταν, στην αρχή σκέφτηκε: «Αν την κάνω φίλη μου πρέπει να την παντρευτώ...» Αργότερα πάλι συλλογίστηκε: «Γιατί να μην την παντρευτώ;...» Μα, αλλοίμονο, οι δουλειές του δεν πήγαιναν και τόσο περίφημα και ο καλλιτέχνης δεν είχε άλλες οικονομίες, εκτός από ένα χιλιόγραμμο τραπεζογραμμάτιο, που το φύλαγε για να το χρησιμοποιήσει σε περίπτωση ανεργίας ή αρρώστιας. Γι' αυτό δίσταζε...

Μα η καρδιά της Ρόζας χτυπούσε τώρα παράξενα για το νεαρό καλλιτέχνη. Ο έρωας στη μοναξιά ξεφύτρωνε σαν τόν κισσο στη σκιά. Ενώ η νέα έφτιαχνε με τα λεπτά χεράκια της, τα λουλούδια της, δεν συλλογιζόταν παρά το παλλήλαρκο του αντικρουστού παρθερίου που άσπαρζε.

Μα τι έπρεπε, τέλος πάντων, να γίνει για να γνωρίστούν καλύτερα;... «Ω! ποιο λυγρό πράγμα!...» Αν ο καλλιτέχνης, άνοιγνοντας το παράθυρό του για να καπνίσει το πρώτο σιγαρέτο του, φαινόταν λιγότερο δειλός και

της φώναζε: «Καλημέρα γειτονισσά!...», ο πάγος θα έσπαζε άμέσως... Στην αρχή θα έπαιναν κουβέντα από τα παράθυρά τους, μα σε λίγο, έπειτα θα είχαν ν' ανακοινώσουν ο ένας στον άλλο πράγματα πολύ ενδιαφέροντα, τα οποία θα έπρεπε να πούν με πολύ σιγανή φωνή, θα βλέπονταν από κοντά.

Έτσι 'ή αρχίζει ένα τρυφερό ειδύλλιο, το οποίο πολύ γρήγορα θα κατέληγε σε γάμο...

Μα αλλοίμονο!... Πάει πια!... Το ωραίο όνειρο είχε διαλυθεί... Οι χίμαιρες είχαν πετάξει.

Ένα πρωί το παράθυρο του Άδριανού δεν άνοιξε... Το ίδιο έγινε και την επομένη και την μεθεπόμενη ημέρα...

Εξαιρετικά ανήσυχη η Ρόζα, ρώτησε τη θυρώρα, η οποία την πληροφορήθηκε ότι ο καλλιτέχνης είχε φύγει παίρνοντας μαζί του το κλειδί του και λέγοντας της ότι η απουσία του μπορούσε να παραταθεί επί πολύ.

Θυμμένη η Ρόζα ανέθηκε στην κάρμα της...

Είχε φύγει!... Είχε φύγει χωρίς να της στείλει ένα φιλικό χαμόγελο!... Ένα φιλικό χαριετόνιο!... Τι θλίψις!...

Όχι!... Όχι!... Αυτό δεν ήταν αλήθεια... Την παραμονή ακόμα της αναχώρησής του, ο καλλιτέχνης είχε συλλογιστεί σοβαρά να συνδεθεί με τη γειτονιά του. Μα το ίδιο βράδυ - πώς άστατοι είμαστε - έκανε μια μεγάλη τρέλλα.

Μέσα σ' ένα καφέ-κονσέρ, που τον είχε παρασύρει μια παρέα συντρόφων, του είχε θαμνωθεί από τα κόκκινα χείλη της Λευκής Κοράκι. Η οποία έδινε εκείνο το βράδυ την αποχαιρετιστήρια παράστασή της. Ένας από τους φίλους του Άδριανού ήξερε τη Λευκή και την προσέκαλε στην παρέα τους... Η Λευκή, η οποία θα τραγουδούσε την άλλη μέρα στη Χάρη, μόλις είδε τον Άδριανό, άρχισε να τον τρώει με τα μάτια της!... Ο καλλιτέχνης καίσιμος από το πόσο τον έλκε, άρνησε να γιορταστεί από αυτή και, μεδυσμένος στο τέλος την ακολούθησε στη Χάρη.

Έμεινε εκεί πέρα τρεις μήνες... Τρεις μήνες αθλιότητας και φτώχειας... Σε δεκαπέντε μέρες είχαν φάει κι οι δύο τις οικονομίες τους, δουλειά δεν υπήρχε και τότε άρχισε μια ζωή γεμάτη ντροπή για το φτωχό καλλιτέχνη. Έκανε ένα σωρό χρέη και στο τέλος έπειτα από μια άγρια σκηνή με τη φίλη του, έφυγε για να ξαναγυρίσει στο Παρίσι κατεστραμμένος.

Η θυρώρα του σπιτιού του, βλέποντας τον χλωμό και λυπημένο, δεν μπόρεσε να συγκρατήσει μια κραυγή καταιγίξεως... Τότε, ο Άδριανός, που θυμήθηκε ξαφνικά την χαριτωμένη Ρόζα, τη ρώτησε, για να μάθει νέα της.

Η δεσποινίς Ρόζα, του άπάντησε η θυρώρα. Έφυγε από τριών ημερών... Έπληξε βλέπετε, πολύ, μόνη της όπως ήταν... Μια δαδελή της που είχε καλόγηρη στη Λυών, την έπεισε να πάει κοντά της...

Έτσι θα γίνει κι αυτή καλόγηρη... Μα δεν ήταν καθόλου ευθυμική, όταν έφυγε... Είχε τα μάτια της κατακόκκινα... Τι να έκανε η φτωχή!...

Μόλις άνοιξε την πόρτα της κομφορτάς του ο Άδριανός είδε κάτω μια επιστολή. Την άνοιξε και διάβασε:

«Σας περιμένα τρεις μήνες. Χαίρετε για πάντα. Σας αγαπούσα.

Ρόζα Ρομπέν».

Συντριμμένος ο φτωχός καλλιτέχνης, σωριάστηκε σε μια πολυθρόνα κι άρχισε να κλαίει. Η ευτυχία του είχε χαθεί για πάντα...

ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΚΟΠΠΕ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντικο ρεπορτάζ

Μια εξαιρετική βροδυά αφιερωμένη στο ελληνικό τραγούδι δίδεται απόψε σε μια γνωστή κοσμική ταβέρνα, από κύκλο δημοσιογράφων, συγγραφέων και συνθετών.

Θα λάβουν μέρος οι 10 καλλίτερες Έλληνίδες ντιζές που θα τριγυρνούν τα μεγαλύτερα τους «σουζέ», με τους ίδιους τους συνθέτες στο πιάνο.

Επίσης, θα εμφανισθεί για τελευταία φορά στην Αθήνα η μικρούλα-φαινόμενο Νινά Ζιζά, που φεύγει, ως γνωστό, στην Αμερική.

Η Νινά με ένα χρυσοκέντητο φόρεμα, που έστοιχισε ενάμιση εκατομμύριο δραχμές, θα παρουσιάσει τις νέες δημιουργίες της.

Μια απ' αυτές θα είναι η απομυμμένη της «Αμερικανίδα» (σάτιρ) Μπέτυ Γκρέιμλ, στο περίφημο τραγούδι «Ακαπουλκώ», που θα εκτελεσθεί αγγλικά μαζί με πολύ δύσκολες ακροβατικές ασκήσεις.

Εξ άλλου, θα εμφανισθεί και το περίφημο χορευτικό ντουέτο Χριστιανό-Αντζέλλα, σε μια κοινονομία δημιουργία του, το χορευτικό σκέτος «Όταν η κυρία δυστροπεί».

Το «Ακροπόλ» αυτή την εβδομάδα θα παρουσιάσει το δεύτερο έργο του. Σ' αυτό το έργο, θα λάβει μέρος με ένα αμερικανικό λαϊκό τραγούδι, η Ρένα Ντόρ.

Με ιδιαίτερο όμως ενδιαφέρον αναμένεται το «σόλο» της χορεύτριας Λι-λως Μπερδέ, που για πρώτη φορά, ύστερ' από την επίτυχία της στην «Ευθυμική Χώρα», θα χορεύει μόνη της. Επίσης η Ίωάννα Άλδα, που επεβλήθη ως ντιζέ, θα λανσάρει δύο νέα έργα τραγουδιών του Ριταίρη.

Από το έργο «Ούισκυ και βότκα» του «Περσέ», που είναι θεαματικότερο και εξαιρετικά πλούσιο, ιδιαίτερη εντύπωση προσέχει το σκηνικό «τρύκ» της γραφομηχανής, με πλίκτρα, τις γάμπες των μπαλαρίνων!

Με την τεραστία αυτή γραφομηχανή, γράφεται σε ένα περιτορικό κύλινδρο, το ρεοραιν της ρομάντζας που τραγουδάει μέσα στο ίδιο σκηνικό η ντιζέ Έλενα Κανόνι.

Λέγεται ότι σ' ένα από τα προσεχικά έργα του «Λυρικού» θα συνεργασθεί γνωστός κορυφαίος λογοτέχνης και παλαιός θεατρικός συγγραφέας, που ασχολείται για πρώτη φορά με το μουσικό θέατρο.

Η περίφημη οθωμανική τραγουδίστρια Φατίμη Σετλίν, αναμένεται στάς Αθήνας, εντός της εβδομάδας.

Όπως στην Τουρκία, έτσι και στην Αίγυπτο, η τουρνέ της Λίλας Λαλαούνη εορμαίωσε επιτυχία και απέφερε τεράστια κέρδη στη ξεχωριστή πιανίστρια. Μόνο ο Ιμπραήμ της κ. Κουράκος, κέρδισε περισσότερα από 150 χρυσές λίρες από ποσοστά!

Η εβδομαδιαία αγγλική εφημερίδα «Μέλοντ Μέκερ» δημοσιεύει στο τελευταίο φύλλο της κολακευτικά σχόλια για την ελληνική τζάζ και τον μάστορα Νεοκλή.

Μεταξύ των πρώτων Ευρωπαϊκών άπτραζιόν, που θα εμφανισθούν μεταπολεμικώς στάς Αθήνας, θα είναι η περίφημη Αμερικανίδα τραγουδίστρια Λούκις Κοτλ που έχει παίξει και στον κινηματογράφο.

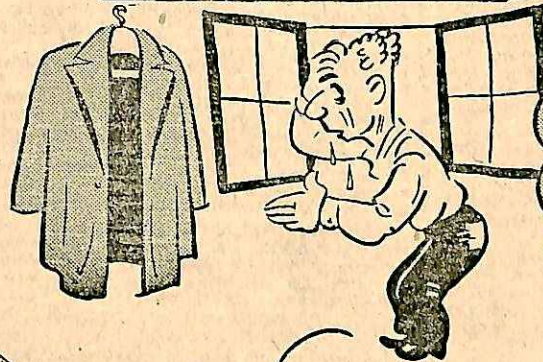
Στην Κύπρο, ο θίασος που πήγε εκεί, έμεινε τώρα με πέντε μόνο πρόσωπα, τον Ντενόνια, την Πισσαρή, τη Λάουρα, τον Κουμαριώτη και τον Κωνσταντίνου.

Παρ' όλα αυτά, φαίνεται ότι κατορθώνει και δίνει παραστάσεις! Η Λάουρα είχε προτάσεις από τη Ζαζά Μπουλάνη να λάβει μέρος στο μουσικό θέατρο, που παίζει πάντοτε στην Αίγυπτο, θα μεταβεί όμως μάλλον άρνητερα.

Για τις μεγάλες γιορτές του παιδιού που θα γίνουν τον Ιούλιο στην Κωνσταντινούπολη, στις οποίες θα λάβουν μέρος καλλιτέχνες απ' όλα τα Ευρωπαϊκά κράτη, φέρονται ως υποψήφιοι για να αντιπροσωπεύσουν την Ελλάδα, εκτός από την Ρένα Βλαχοπούλου, που βρίσκεται εκεί, η Άννα Καλούτα και ο Κυριάκος Μαυρέας.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Το τραγούδι της ΕΠΟΧΗΣ

Τι θα γίνει, τέλος πάντων, η κατάσταση αυτή; Το «Φτωχό κομπολογάκι» μάς έτρυψε τ' αυτί έπειτα απ' άκρου σ' άκρον μέσα στην κλεινή μας πόλη. Ξέσπασε επίδημία και το τραγουδάνε όλοι. Μέσ' τα στόματα το βρίσκεις πάντα όλων των ανθρώπων, μόνο που το τραγουδάει ο καθένας μ' άλλον τρόπον.

δηλαδή το παρωδεί και, χωρίς να περιμένη, τραγουδάει στο σκοπό του το κακό που του συμβαίνει.

Ένας που λόγω της ζέστης το παλτό του έχει βγάλει το κυττάζει και του λέει με απόγνωσι μεγάλη:

Φτωχό πανωφοράκι μου, μου σκέπαζες τ' αράκι μου τώρα έ-, τώρα έβγαλα και σένα γράψ' άλλοι-, γράψ' αλλοίμονο σε μένα.

Μ' είχες γλυτώσει απ' το μπλεά και καμουφλάριζες καλά

τά κουρέ-, τα κουρέλια τούτα όλα που τινά-, που τινάξανε τ' αράκι.

Κάποιος άλλος που καπνίζει, όπως λένε, σαν φουγάρο τραγουδάει πριν ανάψει ένα λαϊκό τσιγάρο:

Καυμένο τσιγαράκι μου, έσ' ήσουν το μεράκι μου

γιατί μου-, γιατί μουδιωνες τη θλίψη, αλλά πέ-, αλλά πέταξες σ' αψη.

Νοιώθω παράπονο βουδ' γιατί είσαι τόσο ακριβό,

έκατο, έκατο δραχμές το ένα γράψ' άλλοι-, γράψ' αλλοίμονο σε μένα.

α και μία δυστυχής - δυστυχής γιατί το σπίτι πουλήσ' επί κατοχής - και συγχρόνως τα μαλλιά της τα τραβεί και τα μαδάει: Της προίκας μου σπιτάκι μου, χρυσό μου καλυβάκι μου, που σε πού-, που σε πούλησα ή δόλιο για μισή, για μισή όκα φασόλια

Είχα μια πείνα φοβερή και σ' έβγαλα έτσι στο σφυρι, αλλά θά-, αλλά θά σε πάρω πίσω

για να σε, για να σε... ξαναπουλήσω! Κι' έτσι βεβαίως θά μπορώ

άνετα να κυκλοφορώ, λίγο άε-, λίγο άερα πιά να παίρνω και να κά-, και να κάνω τον μοντέρνο

μ' αν τυχόν, αν τυχόν κοπής σ' αψη, σόρτ θά γί-, σόρτ θά γίνης μεγαλειό

Κι' έτσι βεβαίως θά μπορώ, άνετα να κυκλοφορώ, λίγο άε-, λίγο άερα πιά να παίρνω και να κά-, και να κάνω τον μοντέρνο

Κι' ο Σοφούλης τραγουδάει σαν θυμάται το φιλι που, ως γνωστόν ο Κουλουμβάκης τούδωσε μέσ' τη Βουλή:

Καυμένο Κουλουμβάκη μου, πώς μπόρεσες, παιδάκι μου, τόσες έ-, τόσες έχθρες να ξεχάσης

και φιλά-, και φιλάκι να μου σκάσης. Όχι, με συγκίνησε πολλή

μ' ήσπασθες μέσα στη Βουλή, αλλά ή-, αλλά ήταν το φιλάκι

αλλά 'Ιού-, του 'Ιούδα, Κουλουμβάκη!

Εικονογράφος ΜΙΧ. ΓΑΛΛΙΑ

Συνεργάτης Γ.

Το πρώτον μβαίν-μίξιν

Ποθήσας γραφικός άκτάς και θάλασσαν ευώδη λουτρά δε όρεζάμενος άνδρικογυναικώδη με ύφος Δονζουονικόν λαγονοπνιγμένον, κρατών μοδόνον λουτρικόν μετέβην εις το φάληρον το Πισπαλαιμμένον. Έλόνοντο γυναι πολλάι άδύνατοι και παχυλαί, έκαμαν εις τας άμμουδιας τσακπινιόσας παιδιας, πάν θήλυ έπαγινιδίζεν κι' έκάνχαζεν κι' έμαινετο και τον ευδον τον οφθαλμόν

ήσάνθην - οίμοι! - πάρυστα γαρίδα πώς εγένετο. Περιπαθέως τας γυνάς προσέβλεψον ά- (πάρυστα) κι' ως ύπουλος Καζανοθεύς και Δόν (Ζουάν μβαγάσας) βραδέως και προκλητικώς στην άμμου (έξεδύθη) και λαύρος εις τα κύματα τα γαλανά (έκυθην).

Κι' ευθύς ήκούσθη στην άκτην φρικα (λεωδης άλως) και, μα το ναι, όλ' οι γυναι ταραχόηκαν μεγάλως, ουδόλως έκραυγάζαντο, άλλ' επί του (εδάφους) κατέπεσαν λιπόθυμοι κι' ήρχισαντο ν' (άσπαίρωνιν) κι' οι άνδρες ταις κατέφερον στας πα- (ρείας) κολάφους, πλην δεν έκατορθώσαντο να τας σε- (συνεφέρωσιν!...)

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

9ον - Για ποιά φοδερά αρρώστεια είναι αυτό το φάρμακο; - Το φάρμακο δεν είναι τίποτε, αποκρίθηκε η Ρένα, διατακτικά. - Διπλά; - Τίποτε, σου λέω. Λίγο τονωτικό, λίγο καταπραυντικό. - Η Νιόβη ανάσane βαθεία. Τα ίδια αυτά λόγια, της είχε πει ο φαρμακοποιός και της ταν βέβαια την ψυχή. Δεν είχε τίποτε. - Η φάρμακα ήταν τόσο συντηρημένα. - Τώρα, τι λέει που μ' έβαλε σε έξοδα και σε ανησυχία; ρώτησε τη Ρένα γελά- - Δόξα σου ο Θεός! είπε η Ρένα. Δεν παύει να σου ξοδεύει κάτι. Μία φορά μάρ - Καί τώρα, δεν μπορείς να μου πής, σοφολογιώδη, γιατί ανησυχούσες τόσο για την κατάστασή μου; - Ε, είναι να μην ανησυχή κανείς παι- - δι μου, όταν σε βλέπει να λύνεις μέρα - με τη Ρένα, και το χρώμα σου να γίνε- - - Μά τι έβαλες στο μυαλό σου; Μία φο- - ρά, δεν το απείδεις κι' εσύ σε αναιμία; - Βέβαια, σε αναιμία... αλλά οι αναι- - μίες έχουν πολλές αιτίες, και δυσάρεστες - πολλές φορές. - Ποιές αιτίες; Μπορείς να με φωτίσης - κι' έμένα, επί τέλους; - Τι να θέλεις τώρα. Γιατί να γεμίζεις με - ζέες το κεφάλι σου; - Ετσι από περιέργεια. Θα ήθελα να ξέ- - νω τι είχες βάλει στο μυαλό σου για - μένα... - Τι ρωτούσε με ύφος ξέννοιστο, γελα- - στο, τσακνιμένο. - Διότι η Ρένα μία στιγμή. - Έπειτα, της - αποκρίθηκε, με στενοχώρια. - Μά... μου έκανε ένα περιστατικό... δη- - λαδή, μάς παρουσιάζαν στο Πανεπιστήμιο - μία γυναίκα που είχε τα ίδια τα δικά σου - συμπτώματα. - Διπλά; - Μά, ζάλες χωρίς λόγο, χωρίς φανερά - αίσια, κι' αδυναμία συνεχής. Είχε κι' - απαράλλακτο το δικό σου χρώμα. - Καλά, και τι είχε αυτή η γυναίκα; - Ε, ήταν άρρωστη, αποκρίθηκε άρι- - στα η Ρένα. - Καλά, ήταν άρρωστη. Μά, μυστικό είναι - να μου πής τι αρρώστεια είχε; - Διότι μία στιγμή η Ρένα κι' έπειτα - αποκρίθηκε: - Είχε ένα δγκο. - Τι δγκο; Πού; - Ένα κακοήθι δγκο στο σκώπ. - Κακοήθι δγκο στο σκώπ; ρώτησε η - Νιόβη, μόλις κατωρθώνοντας να κρατήσει - την ηρεμία της. Πού είναι ακριβώς το - σκώπ, Ρένα; - Γέλασε η μικρή γιατρίσα. - Δεν ξέρεις, πού είναι το σκώπ; - Τό σκώπ, το σημείο ακριβώς όπου την - μύο όλη τη ροκάνιζε στον ύπνο της το - σκώπ. - Η Νιόβη, ένοιωσε για μία στιγμή τη - γή να φουρνά κάτω από τα πόδια της. - Μά... δεν είχε κανένα πόνο; κατώρ- - θως να ρωτή, με ύφος αδιάφορο. - Αυτό ακριβώς ήταν το ύπλο και το - δυνος καρκίνος. Μία περίπτωσι σπανία, ο - κι όμως και εξαιρετική. - Καρκίνος! ξεφώνισε η Νιόβη. - Η Ρένα δάγκωσε τα χείλη της. - Η α- - παισία λέει, η λέξη του πανάντειο το αίμα - των νεογνών ανθρώπων, άδεια είχε ξεφύ- - γει από τα χείλη της. - Τι κάνεις έτσι; τη ρώτησε γελώντας

τώρα, προσποιούτα αυτή. Καρκίνος, ναί. Έ-
μεις, βλέπεις, οι γιατροί δεν τρομάζου-
με με τις λέξεις.
Γέλασε κι' η Νιόβη, δυνατά, τρελλά,
και είπε:
- Πώς σου πέρασε η ιδέα πως τρούμα-
σα; Γέλαω μονάχα, γελάω με τη δική
σου τη φαντασία. Άστε, έτσι; Σου πήγε
στο νου πως έχω κι' εγώ καρκίνο;
- Όχι, παιδί μου, απάντησε νευρικά
τώρα η Ρένα... Πώς τα παίρνεις έτσι τα
πράγματα; Είσαι ανυπόφορη, το ξέρεις;
- Άλλη φορά δεν ξανασηκώτω μαζί σου.
Δεν υπάρχει πράγμα χειρότερο παρά να
συζητήσεις ιστορικά θέματα με ανθρώπους α-
νίδεους. Σε αναγκάζουν να τους λές
μερικά πράγματα, κι' έπειτα τους πιάνει
πανικός, και νομίζουν πως έχουν οι ίδιοι
όλες τις αρρώστιες του κόσμου.
- Εγώ το ξέρω πως είμαι καλά, είπε
ήρεμα τώρα η Νιόβη. Από την αρχή το
ήξερα. Έξ' άλλου, αν είχα τέτοιο πράγμα
θα μου δινε ο γιατρός ένα γιατρούλι
τονωτικό μόνο; Δεν θα μου λέγε να κάνω
θεραπεία;...
- Φυσικά.
- Η γυναίκα αυτή τι θεραπεία έκανε;
ρώτησε αδιάφορα τώρα η Νιόβη.
- Τι θεραπεία να κάνη; Στο σημείο
που είχε φθάσει, δεν μπορούσε να κάνη
τίποτε.
- Έγχείρησι;
- Ήταν βέβαιο ότι θάμενε νεκρή πάνω
στην έγχειρησι.
- Καί... το ήξερε η ίδια; ρώτησε η
Νιόβη, πιο αδιάφορα ακόμα, ενώ έτοιμα-
ζόταν να φύγη.
- Το ήξερε η δυστυχισμένη.
- Και τι έκανε;
- Μοιρολατρώσε. Έθελπε αδιάφορα το
θάνατο να την πλησιάση.
- Τη δυστυχισμένη! Ψιθύρισε η Νιόβη.
- Άκου να σου πω, όμως, είπε η Ρένα
γελαστό. - Αν ξαναβρίθες άλλη φορά να
μου κάνης τέτοιες ερωτήσεις, να ξέρης
πως δεν θα σου απαντήσω. Εσύ δεν έ-
χεις καμιά δουλειά με την Ιστορική; Αν
είσαι άρρωστη, να πας στο γιατρό. Τίπο-
τε άλλο. Πήγες στο γιατρό; Στον καλλι-
τερο γιατρό της Αθήνας; Σε ήκουσε;
Δόξα σοι ο Θεός. Δεν έχεις τίποτε. Να
κουτάζης να τρώς καλά, να παίρνεις το
γιατρικό σου, και να μην το παρακάνης
με τις άυπνιες και τις αυτοθυσίες.
- Θα τα προσέχω όλα, είπε η Νιόβη, νε-
λαστή και αποκαίρησε τη φίλη της.

Μία νύχτα άγωνίας

- Άργησε να γυρίση σπίτι της η Νιόβη.
Γιατί δεν είχε αποφασίσει αν θα γυρίζε
κατ' ευθείαν σπίτι της, ή αν θα πήγαινε
πρώτα στο γιατρό.
Τα πόδια της όμως την έφεραν στο
σπίτι της.
- Τι έχεις; τη ρώτησε ο Άνδρέας μό-
λις άνοιξε την πόρτα. Είσαι πολύ κλωμώ.
- Κουράστηκα λιγάκι, του αποκρίθηκε,
και με υπεράνθρωπη προσπάθεια κατώρ-
θως να χαμογελάση.

Τό τουβλο

- Ο Πατράκας έκλειψε με όλες τις
τιμές την πεθερά του. Τέσσερα όλο-
γα, τρεις παπάδες, δεσποτίες, στέφωνα
κτλ. Ήταν τα πρώτα - και τα τελευ-
ταία ευτυχώς - λεπτά που ξόδεψε ευ-
χαριστός για την πεθερά του.
Φυσικά είχε πάρει, για την περίστα-
σι, ένα πολύ πένθιμο ύφος, δεν μιλού-
σε καθόλου, προσπαθούσε να φαίνεται
κλαίμενος.
- Όταν τελείωσε η ταφή πήρε το δρό-
μο για να γυρίση σπίτι του πεζού. - Η
θέλε να μείνη μόνος του για ν' ανα-
λογισθή το μέγεθος της... ευτυχίας
του, γιατί 15 δολάρια χρόνια η μα-
καρίτισσα του είχε ψήσει το ψάρι στα
χείλη.
Τραβούσε λοιπόν άουκος όταν περ-
νώντας κάτω από ένα γιαπί ένα του-
βλο έπεσε από πάνω και λίγο έλειπε
να του σπάση το κεφάλι.
- Ο Πατράκας στάθηκε, σήκωσε το κε-
φάλι του ψηλά και φώναξε:
- Μωρή καρκαζά, έφτασες κι' εσύ
στον ουρανό! -

Ο ΘΑΛΟΣ

Στο τραπέζι, δεν μπορούσε να βρει
μπούκια στο στόμα της.
- Μά, έσυ, παιδί μου, πρέπει να πας
στο γιατρό. Της είχε πει ο Άνδρέας. Πάλι
μου φαίνεται πολύ αδύνατη απόψε.
- Δεν έχω τίποτε... το στομάχι μου δεν
είναι εν τάξει... Γι' αυτό σου φαίνεται
αδύνατη. Παράφορα το μεσημέρι. Βλέπεις
ο υπεριστισμός έχει και την ανάποδή
του, του είπε και γέλασε.
- Η νύχτα αυτή ήταν μία από τις πιο
άγνιες της ζωής της. Θα ήθελε να
είναι μόνιμο το κρεβάτι, για να στρίφο-
γυρίση, για να κλαίη για να φωνάζη πνι-
χτά. - Ο φόβος την τρέλαινε.
- Αν είναι καρκίνος... - Αν είμαι κα-
ταδικασμένη, αναρωτιόταν.
- Έπρεπε να μάθω. Μα πώς;... - Έπρεπε
να πάη στο γιατρό, στον ίδιο το γιατρό
Γιάννη Βρέντο, και να τον ρωτήση πα-
στρικά, ξάστερα. Ναι, αυτό ήταν το κα-
λύτερο μέσον. Έπρεπε να του πη ότι εί-
χε καταλάβει την κατάστασή της. Και ο
διάβολος στα μάτια του την αλάνθαι.
Φοβόταν. Αυτό το διάστημα της φανό-
ταν Γολγοθάς. Ήταν ο να πήγαινε γυ-
ρεύοντας να έπιτακύνη μία καταδίκη ο
θάνατο. Σα να βρισκόταν στο κελλί της
μελλοθάνατη, αλλά την είχαν ξεκαμψέ-
νι. Και θα πήγαινε μόνιμη της, να γυρεύη
την εκτέλεση της ποινής.
Βογγούσε σιγανή, αναστέναζε, κι' ολε
ψαχούλευε το μέρος που υποπτευόταν πώ
ρα. Και, παράξενο, οα να πονούσε λιγάκι
τώρα εκεί, οα να ήταν κάπως πονεμένο
όλο αυτό το μέρος, σαν πρισμένο... Πως
δεν είχε αντίληψη τίποτε όλον αυτό τον
καιρό;
- Παναγία μου, ψιθύριζε με χείλη τρα-
μμένα. Κάνε να είναι μονάχα η φωνή
οια, μονάχα ο φόβος... Κι' αύριο να ζυ-
γνήσω, και να καταλάβω πως όλα αυτά
ήταν ένα όνειρο εφιαλτικό.
- Αμφισβητούσαν ανάμεσα σε δυο
οκέψεις: (Πρέπει να πάω αύριο το πρωί,
να μάθω;... - Η καλλιτέρα, να περιφρο-
νώνω την αρρώστια μου; - Αφού δεν α-
σθάνομαι κανένα πόνο, δεν είναι τίποτα
πράγμα. Θα τ' αφήσω λοιπόν στην τύχη
Με την υποβολή θ' αρρωστήσω στ' αλή-
θεια)
Πέρασε με άγνινα αυτή η νύχτα. Σε
κώθηκε τσακισμένη από την κούραση το
πρωί. - Ο Άνδρέας ήταν χαρούμενος, φω-
τερός.
- Δεν βλέπω την ώρα να τελειώσω τη
δουλειά μου έγω, και να γυρίσω σπίτι,
της είπε. Θέλω να γράψω. Δεν ξέρεις πό-
σα πράγματα θέλω να γράψω.
Ζούσε στον όνειρομένο του κόσμο, ευ-
τυχισμένος. Το προσώπιό του ήταν ολόδρο-
σο τώρα από υγεία. Είχε ήδη από τόσο
κοντά το θάνατο, που τώρα ήξερε να
χαιρείται και τις πιο μικρές χαρές της
ζωής.
Μόλις έφυγε ο Άνδρέας, η Νιόβη έπι-
σε το κεφάλι της με τα δυο της χέρια.
Το μυαλό της οάλευε. - Η μικρή της Λίνα
την κτύπαζε με μάτια πελώρια, ερωτημα-
τικά.
- Τι έχεις, μαμά; τη ρώτησε.
- Άρπαξε η Νιόβη το παιδί στην άγκα-
λιά της, και το φίλησε με λαχτάρα, σαν
τρελή.
- Μωρό μου!... Γλυκό μου μωρό!... Δεν
ξέρεις εσύ, δεν ξέρεις, τραυλίζω.
- Έκρυψε κατόπι το πρόσωπο της στο
όλοξανθο μαλλιά της μικρής και ξέσπασε
σε αναφύλαξη.
- Γιατί κλαίς, μαμά; ρώτησε η παιδο-
λα και πέροσε τα χεράκια της γύρω απ'
το λαιμό της.
- Έπειτα, κόλλησε τα δροσερά χείλακια
της στα δακρυμένα μάγουλα της Νιόβης.
Στο άγγιγμα των χειλιών του παιδιού
της η Νιόβη, ανατρίχιασε. Μία σκέψη την
πιάωσε:
- «Αν έχω καρκίνο; - Αν κολλήθω ο καρ-
κίνος; - Κανένας δεν το ξέρει αυτό θα-
τικά. - Αν είναι έγκλημα να φιλή το παιδί
μου;»
- Εσπρωξε μαλακά το κοριτσάκι της και
ακούμπη τα μάτια της.
- Βλέπεις είναι κοινή η μαμά σου είπε
χαμογελάοντας μέσα από τα δακρύα της.
Είχε κοινή, και κλαίει χωρίς λόγο.
Τα μάτια της μπρούλας ξασπύσαν.
Κάτω από το ψεύτικο χαμόγελο της μα-
μάς της.
- Ελα, μαμά, να παίξουμε λουκάνι φθι-
νοξο χαρούμενη.
- Να παίξουμε.
- Έπαιξε κάμποση ώρα με το παιδί της η
Νιόβη. Και μέσα της συλλογιζόταν πως
ίσως να ήταν αυτή η τελευταία φορά που
παίξε έτσι με το παιδί της. Αύριο, σήμερα
κιόλας ίσως να μη μπορούσε πια να παίξη.
- Αφού το κοριτσάκι στην κούλα, την
υπνέτρινα (τώρα είχαν πάλι υπνέτρινα),
και πώς το έδωκε για το γιατρό.
Είχε πάρει την απόφαση. Καταλάβαινε
πως δεν μπορούσε να βαστάξη κι' άλλη
μία νύχτα τέτοιας άγωνίας. Κι' όσο κι' αν

την τρέλαινε ή σκέψη πως μπορούσε να
ακούση την καταδικαστική απόφαση από
τα χείλη του γιατρού, προτίμησε ν' αντι-
μετωπίση παληκαρία τον κίνδυνο.

Μία θανατερή λέξη

Πάλι κάποιος στον προθάλαμο του για-
τρού. Θα ήθελε η Νιόβη να παρακαλέση
να την αφήσουν να περάση πρώτη. Θα ή-
θελε να τους πη:
«Πρόκειται για ζωή ή για θάνατο!»
Μά φοβόταν. - Όχι τους ανθρώπους. - Αλ-
λά το πράγμα. - Η τύχη που την έκανε ν'
άργη έτσι. Ίσως να ήθελε να της χαρίση
ακόμα λίγες ώρες, λίγες στιγμές ζωής,
ελλείδας.
- Επί τέλους, ήλθε η σειρά της, και μπή-
κε μέσα στο γραφείο του γιατρού.
- Α, έσεις είστι; τη ρώτησε ο Γιάννης
Βρέντος μόλις την είδε. - Ήλθε κι' ο σύ-
ζυγός σας;
- Όχι, του αποκρίθηκε αυτή, και τον
κτύπαζε σοδάρτα στα μάτια.
- Ήρθες πάλι μόνιμη;... Μά δεν ήταν
ανάγκη. Δεν έχετε ανάγκη από θεραπεία.
- Το ξέρω πως δεν έχω ανάγκη από
θεραπεία, γιατρέ... Γι' αυτό ακριβώς
ήλθα...
Το ύφος της ήταν παράξενο, κι' ο για-
τρός την κτύπαζε στενοχωρημένος.
- Διότι ένα λεπτό η Νιόβη. - Ένα λεπτό
που ήταν ένας ολόκληρος αιώνας.
- Γιατρέ, είπε επί τέλους, με φωνή ή-
ρημη, παγωμένη. Ξέρω τι αρρώστεια έχω.
Το ξέρω καλά.
Τα μάτια του γιατρού φτερούγισαν τρο-
μαγμένα.
- Τι θέλετε να πητε;
- Έχω καρκίνο! Καρκίνο στο σκώπ...
Δεν είναι έτσι;
- Ποιός σας έβαλε αυτή την ιδέα; τη
ρώτησε με φόβο.
- Κάποιος συνάδελφός σας. Με ξήτησε.
- Και μου το είπε θετικά, και χωρίς
αμφιβολία. Μου είπε πως είμαι καταδικα-
σμένη. Γι' αυτό ήλθα σε σας... Για να
μου το επιβεβαιώσετε.
- Αυτό είναι κουταμάρες. Δεν μπορεί να
πη κανείς ο' έναν άνθρωπο ότι είναι κα-
ταδικασμένος. Απορώ πως βρέθηκε ένας
γιατρός να σας μιλήσει έτσι απάνθρωπα.
- Τον παρακάλεσα έτσι. Είχε υποχρέω-
σι να μου μιλήσει έτσι. Είπε η πιο ήερη
υποχρέωσι ενός γιατρού να ληη την α-
λήθεια.
Την κτύπαζε μούδιασμένος, ασοτισμένος.
- Καί τώρα, σας ρωτώ, γιατρέ. - Έσεις
είστι με κορυφή της έπιστήμης. Πέστε
μου την αλήθεια. Βλέπετε πόσο άουχη εί-
μαι. Μα πρέπει να μάθω την αλήθεια. Πρώ-
τα - πρώτα, σιμωμνείτε με τη διάγνωση
του συνάδελφού σας;
- Γιατί επιμένετε έτσι, κυρία μου; ρώ-
τησε ο Γιάννης Βρέντος νευρικά. Γιατί
δεν στέλνετε εδω το σύζυγό σας;
- Αχ!... αναστέναζε η Νιόβη. Με βα-
ρανίζετε. Δεν μπορείτε να φέρεστε το
ίδιο με όλους τους αρρώστους. Εγώ βλέ-
πετε, δεν φοβάμαι το θάνατο. Και υπάρχει
λόγος που πρέπει να ξέρω ακριβώς πό-
σον καιρό έχω να ζήσω. Γι' αυτό, πέστε
μου οα να μη πρόκειται για μένα. Σας
ικετεύω... Πέστε μου. Πόσον καιρό ζωής
μου δίνετε ακόμα;
- Κυρία μου... αποκρίθηκε ταραγμένος
ο Γιάννης Βρέντος, είχε η πρώτη φορά
που έχω τέτοια συζητήσι μ' έναν άσθενή.
Πρώτη φορά σας βεβαίω, τόσο χρόνια που
έξαρκά αυτό το επάγγελμα.
Μά, δεν έχετε έλεος λοιπόν, γιατρέ
μου; ρώτησε η άρρωστη. Δεν βλέπετε πως
με θανατώνετε χειρότερα με τον τρόπο
σας; Πρέπει να σας πω λοιπόν όλη την
κατάστασι; - Ο άνδρας μου, γιατρέ, είναι
ραγισμένο νευρί. Μάλιστα. - Αν μάθω την
αλήθεια, θα τρελασθώ... ή θα πεθάνω...
Το παιδικό μου είναι μικρό. Δεν μπορώ να
πεθάνω και να τους αφήσω έτσι. Πρέπει
να ξέρω πόσον καιρό έχω ακόμα να ζή-
σω. Πόσον καιρό θα μπορώ ακόμα να κυ-
κλοφορώ εδω. Πρέπει ακόμα να μάθω, αν
δεν υπάρχει καμιά ελπίδα, κανένα μέ-
σον σωτηρίας, όσο αδύνατο, και αν είναι.
Ναι, πρέπει να ξέρω πότε θα πεθάνω για
να φερθώ ανάλογο... Σας ικετεύω, πέστε
μου πια την αλήθεια.
- Τι θέλετε να μάθετε; ρώτησε ο για-
τρός χωρίς να την κτυπήσει.
- Πρώτα - πρώτα δεν υπάρχει πράγματι
μέσον θεραπείας;
- Δυστυχώς, της αποκρίθηκε σιγώ ο για-
τρός. - Αργηάστε πάρα πολύ να ρηθίτε σ'
έμένα. - Ο καρκίνος έχει επεκταθή πολύ.
Σε λίγο θ' αρχίσουν οι έμετοι, δεν θα
μπορείτε να τρώτε. - Αλλά, κι' αν γίνη
χειρουργική επέμβασις τώρα, είσαστε χα-
μένη. Μόνο ένα βόθρυ, καμιά καινούργια
έμεψις μπορεί να σας σώση... Για να
μην χάσετε πάρα τον θάνατο σας εντε-
λώς, σας λέω ότι υπάρχουν κάποιες ένε-
σεις, και θα δοκιμάσω μ' έσας

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: - Η συνέχεια

Ένα συγκινητικό είδύλλιο

Τελευταία πέθανε στο Παρίσι ο Μωρίς
ντε Βαλέρ, ο δημιουργός των συνηθώνων
Καλλιτειών, που αν η μόδα τους πέρασε
στην Ευρώπη, συνεχίζεται όμως πάντα
στην Αμερική, όπου κάθε χρόνο εκλέ-
γονται αναρίθμητες βασίλισσες καλλονής
στις διάφορες πολιτείες και τις μεγάλες
πόλεις του Νέου Κόσμου.
- Άλλ' η μόδα των Καλλιτειών δεν είναι
καθόλου νέα, όπως φανταζόμαστε. - Η πρώ-
τη βασίλισσα της ομορφιάς, που αναφέρε-
ται στην Ιστορία, κατέκτησε τον εφήμερο
θρόνο της το σωτήριο έτος 1292, την έ-
ποχή του βασιλέως της Γαλλίας όίλιππου
του ΄Αρρίου, και άσκούσε το έντιμο επάγ-
γελμα της, πλύστρας!
- Η Ιστορία της, είναι αρκετά ενδιαφέ-
ρουσα και συγκινητική.
Την εποχή εκείνη, οι πλύστρες του Πα-
ρισιού άποτελούσαν μία αξιοσέβαστη συν-
τεχνία, κι' ένα βασιλικό προνόμιο παρεί-
χε στα μέλη της το δικαίωμα να χρησι-
μοποιούν, για την άσκηση του επανγέμα-
τός των, μία ώριμένη περιοχή του Σηκου-
άνα, όπου κανείς άλλος δεν επιτρέπόταν
να πλησιάση.
- Εκεί οι πλύστρες είχαν έγκραστήσει
το στρατηγείο τους.
- Όλη η δουλειά γινόταν μέσα στο ποτά-
μι, σύμφωνα με μία διαταγή του διευθυ-
ντού της αστυνομίας της εποχής, για να
μην τρέχουν τα ακάθαρτα νερά στους
δρόμους και δημιουργούν έστιες μολύν-
σεως.
Κοντά στην όχθη, λοιπόν, ήταν άραγμέ-
νες στη σειρά οι μαούρες που χρησιμοποι-
ούν για πλύτηρια. Εκεί πάνω γινόταν το
πλύσιμο και το άπλωμα των ρούχων.
Στην εποχή για την οποία μιλούμε, ανά-
μεσα στις πλύστρες του Σηκουάνα βρισκό-
ταν και η μικρή - ήταν τότε δέκα όκτω
χρόνων - Ζερμαίν Λεκλέμπερ, μία νέα πο-
λύ όμορφη και τσακνία. Και την όμορφη
της τη δυνάμυνε το φανταχτερό ντύσιμό
της, που έκανε τη Ζερμαίν να ξεχωρίση
από αρκετή άποστασι μεκρύα. Φορούσε
πάντα πολυχρώμα φουστανιά, με πολύ α-
νοικτά ντεκολτέ και άφηνε τις μαύρες
μπουκλές των μαλλιών της να πέφτουν
ξέπλεκες πάνω στους ώμους της.
- Ετσι όπως ήταν, η Ζερμαίν είχε ξε-
τρελλάνει ένα νεαρό φοιτητή, που καθό-
ταν σ' ένα σπιτάκι εκεί κοντά.
- Ο Ρομπέρ - Ελν - αυτό ήταν το όνομά
του - το έσκαζε συχνά από τα μαθηματά
του, για να τρέψη κοντά στην αγαπημένη
του, που τον περιέμενε κάθε άπάνευστα,
μόλις τελείωνε τη δουλειά της, ο' ένα
μικρό άλοσο από πλατάνια, που βρισκόταν
κοντά στις όχθες του ποταμού.
Μά κάποιος συνάδελφος του Ρομπέρ
μυρίσθηκε αυτό το τρυφερό είδύλλιο κι'
ένα άπόνευμα κυριακής ξεσηκώσε και
πολλούς άλλους φοιτητές, που ήλθαν στο
μικρό άλοσο, με την πρόθεσι να σκαρώ-
σουν κάποια φάρα στους δυο έρωτευμέ-
νους.
Μόλις άντικρυσαν, όμως, τη Ζερμαίν,
που φορούσε εκείνη την ημέρα γαλάζια
μπλούζα, κόκκινη φούστα και καρετιές
κάλτσες, δεν αισθανθήκαν καμιά έπιθυ-
μία για να γελάσουν μαζί της, όπως ήταν
ο αρχικός σκοπός τους. - Η όμορφη της
τους είχε μαγέψει. Ξέσπασαν τότε σε ζη-
τωκραυγές και ένας φοιτητής, που είχε
σκέσεις με τις Μούσες, αυτοσχεδίασε ένα

ποίημα, στο οποίο την αποκάλεσε «Βα-
σίλισσα».
Οι άλλοι φοιτητές έπισημοποίησαν με τις
φωνές και τις ζητωκραυγές τους αυτό
τον τίτλο. Καί, πάνω στον ενθουσιασμό
τους, έφτισαν ένα είδος θρόνου από
κλαδιά δένδρων και άνηψαν άρχισαν να
περιφέρουν θριαμβευτικά τη Ζερμαίν προς
το μέρος της άριστερής όχθης του πο-
ταμού.
- Η ώρα πλύστρας άνομάστηκε στην άρ-
χή «Βασίλισσα του Πανεπιστημίου», λίγο
άργότερα, «Βασίλισσα του Σηκουάνα» και
στο τέλος «Βασίλισσα του Παρισιού».
- Άλλ' η Ζερμαίν ήταν άτυχη.
Μ' όλη την όμορφη και τους θρίαμβους
της, οι γονείς του Ρομπέρ δεν θέλησαν
ποτέ να συγκρατηθούν στο γάμο των δυο
νεών.
Καί, στο τέλος, για να τον αναγκάσουν
να γυρίση κοντά τους, σε μία μικρή πόλη
της Λοανκδόκης, όπου έμεναν, έπασαν
να του στέλνουν χρήματα.
Για ένα διάστημα, ο Ρομπέρ έζησε συμ-
μεριζόμενος τα μικρά κέρδη της φίλης
του. - Αλλά πολύ γρήγορα ένοιωσε πως η
κατάστασι αυτή δεν μπορούσε να συνε-
χισθή και μία μέρα ανακοίνωσε στη Ζερ-
μαίν την άποφασί του να φύγη.
- Καί πως θα ζήσω εγώ χωρίς έσένα,
αγαπημένο μου; έειπεν η νέα. - Αν πρό-
κειται να χωρισθούμε, προτιμώ να πεθάνω
μαζί!
- Ήταν ένα φθινοπωρινό δειλί και οι
στερνές άκτινες του ήλιου που βασιλεύε
έκαναν ν' αστράφουν τα ήρεμα νερά του
ποταμού. Οι δυο έρασσι περιπάτησαν για
άρεκτη ώρα κοντά στην όχθη. Κι' όταν
βράδυσε άρχισαν να έτοιμάζονται για το
μεγάλο ταξίδι τους.
- Η Ζερμαίν πήδησε πρώτη μέσα στο Ση-
κουάνα. - Ο Ρομπέρ την άκολουθησε σε
λίγο...
Την άλλη μέρα, βόγκαν τα πτώματά
τους κοντά στη γέφυρα του Ποντουάζ.

Ο ΒΙΚΤΩΡ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ
δά γίνη δημοσιογράφος;

Το 1939 προσηυθείς των «Ηνωμένων Πολι-
τειών στη Ρώμη ήταν ο Λούδ Γκριόκου,
ιδιοκτήτης του μεγαλυτέρου τράστ αμερι-
κανικών έφημερίδων. Μία μέρα που συζη-
τούσε με τον βασιλέα της Ιταλίας, ο Βι-
κτωρ Έμμανουήλ του έπες:
- Αν σιμνή, να χάσω το θρόνο μου,
μπορώ να έλπιζω ότι θα μου δώσετε μία
θέσι στις έφημερίδες σας;
- Ο Γκριόκου, άφου σκέσθηκε για μερι-
κές στιγμές, του άπάντησε:
- Το πράγμα δεν είναι άπίθανο, γιατί ο
φασισμός όδνηεί τη χώρα σας και σας τον
ίδιο στην έκστραση. Σας υπόσχομαι, λοι-
πόν, να σας δώσω τη θέσι του άρχισυντά-
κτου στο τυφία της έξωτερικής πολιτικής.
Και πρόσθεσε σε λίγο:
- Μπορώ έπίσης να δώσω τη διεύθυνσι
της γυναικείας στήλης στη βασίλισσα Έ-
λένη.
- Όταν πάλι από λίγο ο Βικτωρ Έμμα-
νουήλ υπέβαλε την παραίτησί του, ο Γκριό-
κου έσπευσε να του τηλεγραφήση:
«Η υπόσχεσίς μου ισχύει πάντοτε!»
- Ο Βικτωρ Έμμανουήλ δεν έδωκε όκό-
μη καμιά άπάντησι, περιμένοντας την ά-
πόφασί των άγγλικών δικαστηρίων για το
ζητήμα της περιουσίας του.
Πράγματι, το ποσό των καταθέσεων
του σε διάφορες άγγλικές τράπεζες ά-
νέχεται σε 4 εκατομμύρια λίρες, που έ-
χουν σήμερα κατασχεθή, όπως έγινε για
όλες τις περιουσίες, που άνηκαν σε πα-
λίκας των χωρών του Άξονος.
- Άλλ' ο Βικτωρ Έμμανουήλ πιστεύει ότι
θα γίνη εξαίρεσις κι' αυτόν, όπως έγινε
πρωτή φορά για τον Κάιερ της Γερμανίας
Γουλιέλμο το 2ο, που αϊ καταθέσεις του
σε άγγλικές τράπεζες άνήκαντο σε
237.000 λίρες και τον τσαρικό της Βουλ-
γαρίας Θεοδώνη άνδο, που είχε μία κατάθεσι
400.000 λίρων.
- Εάν όμως δεν του έπιστραφή αυτή η
περιουσία; - Ο Βικτωρ Έμμανουήλ δεν θα
είναι άπίθανο τότε να δεχθή την πρότασι
του Λούδ Γκριόκου.

ΕΚΑΕΚΤΟΙ ΑΡΡΑΒΟΝΕΣ

Είς τον κ. Γεώργιο Μορφονίδη και την
δίδα Θρησίαν Κωνσταντάτου, δώσαντας
άμοιβαν υπόσχεσιν γάμου, εύχομαι τα-
χείαν την στέφιν.

Α. Α.

Η ΓΗ ΜΠΑΙΝΕΙ στο «μαύρο σύννεφο»

«Έφθασε το τέλος του κόσμου;

Τα αμερικανικά αστεροσκοπεία είναι πολύ απασχολημένα τώρα με τα περίφημα «σκοτεινά νεφέλωμα» ή «μαύρα σύννεφα» του «Αιθέρου». Γιατί η Γη μας, ταξιδεύοντας στον ουρανό με ταχύτητα 29 χιλιομέτρων το δευτερόλεπτο, κινείται να εισχωρήσει προ σφύρας μέσα σ' ένα απ' αυτά. Ποιό θα είναι άραγε το αποτέλεσμα; «Ενα απλό ούρανο πυροτέχνημα, ή μήπως το τέλος του κόσμου;... Οι αστρονόμοι δεν μπορούν ν' απαντήσουν με πεποίθηση στο αγωνιώδες αυτό ερώτημα. Έχουν στρέψει προς τον ουρανό τα τηλεσκόπια και τους φωτοστοιχειογράφους των και περριμένουν το μοιραίο — όποιο κι' αν θα είναι...»

Οι επιστήμονες πίστευαν ότι ο πλανήτης μας προχωρεί ελεύθερα μέσα σ' ένα χώρο άντελως άδειο. Μετά την αποκάλυψη όμως του «μαύρου σύννεφου», βεβαιώθηκαν ότι η Γη περνάει ανάμεσα σε μία «αστρική σκόνη», ένα πελώριο σύννεφο, που εκτείνεται συνεχώς την ταχύτητα της, όπως τα φρένα του αυτοκινήτου. Τώρα δε πρόκειται να διασχίσει ένα «ορόσημο» ιδιαίτερος πυκνότητας.

Ο θρόμβος αυτός αποτελείται από μία συγκέντρωση «αστρικής σκόνης», καθώς και μικρότερης απ' την υπόλοιπη.

Νύχτα και μέρα, ένα μυσηρωμένο «γαλάζιο» πέσει σ' όλα τα μέρη της Γης, στις θάλασσες, στις πόλεις και στα βουνά. «Αν δε εξετάσουμε με το μικροσκόπιο, θα δούμε ότι μοιάζει σαν ν' αποτελείται από σκωρίες ήφαιστειαί κι' από σταγονίδια λάσας απότομα στερεοποιημένα. Άρκει να μείνει η ύλη στο υπαίθριο μία λεκάνη με νερό, κι' έπειτα ν' αόισουμε να εξετασθεί το νερό αυτό, για να μαζέψουμε ένα μίγμα από ατμοσφαιρικές σκόνες κι' απ' τα μικροσκοπικά αυτά ούρανια βλήματα. Ένας μαγνήτης μπορεί να κόψει κατόπιν το διαχωρισμό τους, γιατί οι ατμοσφαιρικές σκόνες αποτελούνται κυρίως από καθαρό σίδηρο, νικελ και κοβάλτιο, ενώ οι μαγνήτες της τράβαλας.

Υπολογίζεται ότι το βάρος της σκόνης, που πέφτει κάθε μέρα στον πλανήτη μας απ' τον ουρανό, σπάνει σε εκατομμύρια τόνους και ελαττώνει αισθητά και συνεχώς την ταχύτητα της περιστροφής της Γης.

Ο αστρονόμος Όπικ βεβαιώνει ότι τα 97% των ούρανιων αυτών βλημάτων έχουν την προέλευσή τους πέρα απ' το ηλιακό σύστημα. Έρχονται δηλαδή απ' τον κόσμο των άστρων. Σε ώριμες εποχές του έτους, ο αριθμός τους αυξάνει εξαιρετικά. Αυτό συμβαίνει π. χ. απ' τις 9 ως τις 14 Αυγούστου γιατί η Γη περνάει τότε μέσα απ' τα συντρίμια του κομήτου του 1862, δημιουργώντας τα θαυμάσια πυροτεχνήματα που έχουν όνομασθή «Περσεΐδες». Σε 9 Οκτωβρίου 1933 έπεσε ένας τεράστιος αριθμός διαττόντων άστρων, αποτελούμενων απ' τα λείψανα του κομήτου Τζακούμπιν. «Όσο για τον περίφημο κομήτη του Χάλλεϋ, χάνει κι' αυτός λίγο-λίγο στο δρόμο το ύλικό του, που δημιουργεί ετήσιες βροχές διαττόντων άστρων απ' την 1η ως τις 13

«Αν πιστέψουμε τον Άμερικανό αστρονόμο Γουίλι 24 εκατομμύρια διαττόντες διασχίζουν καθημερινώς την ατμόσφαιρά μας...»

Ο αστρονόμος Χοφμάιστερ ανέκαλυψε ότι τα μικροσκοπικά αυτά «σκοτεινά άστρα» σχηματίζουν ένα «ποτάμι» στο Άπειρον, ένα αληθινό αστρονομικό Γκόλφ - Στρίμ, που αρχίζει απ' τον άστερισμό των Πλειάδων κι' εκτείνεται ως τον Σκορπίο. Πρόκειται για ένα σκοτεινό σύννεφο, αποτελούμενο από κινητή αστρική σκόνη. Η τεραστιά αυτή μάζα είναι αφάνταστα έλασφη: Ένας όγκος 10.000 κυβικών χιλιομέτρων ζυγίζει μόλις 10 γραμμάρια! Έχει όμως διαστάσεις κολλοσσικές. Το φως, κινούμενο με λιγνιτώδη ταχύτητα 300.000 χιλιομέτρων στο δευτερόλεπτο, χρειάζεται 50 δόκλωνα χρόνια για να διασχίσει το σκοτεινό σύννεφο σ' όλο του το μήκος, και 5 —10 χρόνια, για να το διασχίσει κατά πλάτος!

Συγκρινόμενη με τους τεραστίους αυτούς όγκους η Γη μας είναι μικρή σαν ένα μπιζέλι έμπρός στον πελώριο «Ήλιο». Οι αστρονόμοι Μύλλερ και Μπέκερ απέδειξαν ότι η Γη ταξιδεύει από αμνημονεύτων αιώνων μέσα σ' ένα τέτοιο σκοτεινό νεφέλωμα, που τα μέρη του σχηματίζουν τους διάττοντες άστρες. Το σύννεφο όμως αυτό έχει και πυκνότερους «θρόμβους», που η συνάντησή τους μπορεί να είναι καταστροφική για τον πλανήτη μας.

Δεν αποκλείεται συνενά να αρχίσουν ξαφνικά φαντασμαγορικά ούρανια πυροτε-

χνήματα, συνοδευόμενα από ένα βομβαρδισμό με φλογισμένα βλήματα, που θ' αξιοχρηστέυη δλα τα καταφύγια. Συγχρόνως τα αμέτρητα στερεά σωματίδια του «μαύρου σύννεφου» θα έμποδίζουν τη θεομότητα και το φως του Ήλιου, ο οποίος θα φαίνεται πια σαν μία σφαίρα από κοκκινισμένο σίδηρο. Η Γη θα γυαλίζει τότε μία καινούργια περίοδο πάγων, που θα τη σκεπάσουν δόκλωνα κι' θα εξαφανισούν όρισκα τα τελευταία λείψανα της ανθρωπότητας!

ΠΙΕΡ ΝΤΕΒΔ

Οι χειρνομίες που προδίδουν

Ξέρετε ότι κάθε άνθρωπος εκδηλώνει το χαρακτήρα του και το επάγγελμά του με τις ένστικτες χειρνομίες που χειρνομίζει να κάνει; Ο ποιητής και γενικός ο διανοούμενος περνάει το χέρι του πάνω απ' δόκλωνα το μέτωπό του όταν συναντήσει μία δυσκολία, και στο επάνω μέρος του μετώπου του όταν βρει τη λύση. Άν έχη μία δύσκολη έμπνευση, ρίχνει με το χέρι τα μαλλιά του προς τα πίσω, έστω κι' αν είναι φαλακρός. Ο έμπειρος ηθοποιός κι' ο πονηρός χαρικός τριβεί με το δάχτυλο τη μύτη του ή την ταμπακή, όταν μυστημένα καλή δουλειά. Ο άφηνεμένος ή ο πολυάσχολος τραβάει το αυτί του, όταν παρουσιάζεται στο μυαλό του μία εύχρηστη εικόνα. Ο ποιητής κάνει μία γκάφα ή μία αδέξιοτητα, περνάει το χέρι του πίσω απ' το κεφάλι του. Οι άνήσυχτοι τύποι δαγκώνουν τα δάχτυλά τους ή τρώνε τα νύχια τους. Οι άνεργοί και κυτταζούν ένα αντικείμενο που υπάρχει μόνο στη φαντασία τους. Οι φιλάρεσκοι τραβούν συχνά το κάτω άκρο του γλεγκού τους ή διορθώνουν το δέσιμο της γραβάτας τους.

Βιταμίνες Β κατά τών κουνουπιών

Πώς θα γλυτώσουμε από τους επιδρομείς του θέρους

«Όσοι βρασιζονται τώρα το καλοκαίρι απ' τα κουνούπια, θ' ανακουφισθούν πολύ αν μάθουν ότι βρέθηκε ένας τρόπος για να γλυτώσουν απ' αυτά τα... μικροσκοπικά θηρία, χωρίς να χρειάζεται ν' αλειφθούν με ένδοξη λήκη ή να μεταχειρισθούν κουνουπιέρες, χοντρές κάλτσες και πουκάμισα κομμένα ως το λαιμό... Πράγματι, οι τελευταίες επιστημονικές έρευνες απέδειξαν ότι οι βιταμίνες κρατούν μακριά τα κουνούπια! Τα έντομα αυτά δεν τσιμπούν τους ανθρώπους που παίρνουν βιταμίνες Β, σε έννοιες ή σε χάπια. Το αποδεικνύουν αναμφισβήτητα πολλές και χαρακτηριστικές περιπτώσεις, τις οποίες αναφέρουν οι ειδικοί επιστήμονες.

Μία νέα γυναίκα δεν τολμούσε να βγεί το βράδυ στην αύλη της, γιατί τα κουνούπια της έδειχναν μία... ιδιαίτερη προτίμηση! Την πολιορκούσαν άμέσως και την τρέλαιναν στα τοιμήματα. Ένα βράδυ όμως, που είχε κάνει προηγουμένως μία έννοση βιταμίνης Β, έμεινε κορόμπιν ως άργα έξω χωρίς να την τσιμπήσουν ούτε ένα κουνούπι απ' τα πολλά που πετούσαν γύρω της. Έτσι κι' όλο το υπόλοιπο καλοκαίρι σώθηκε απ' τα κουνούπια, χωρίς στίς βιταμίνες που έπαιρνε τακτικά και σε μεγάλη δόση. Το επόμενο καλοκαίρι, τα κουνούπια ξανάρχισαν να την τσιμπούν, ως ότου άρχισε πάλι να παίρνει βιταμίνες. Όταν ξεκίνησε επί 2-3 ημέρες τις βιταμίνες της τις τις θύμιζαν τα κουνούπια που την ξανατσιμπούσαν.

Ήταν ήδη γνωστό προηγουμένως ότι οι βιταμίνες Β γιάτρευαν τη φαγούρα απ' τα τσιμπήματα των κουνουπιών. Η ανακάλυψη όμως ότι κρατούν μακριά τα κουνούπια κατέπληξε τους επιστήμονες.

Σε μία άλλη περίπτωση, η μητέρα ενός παιδιού 2 ετών το κρατούσε διαρκώς μέσα στο σπίτι, γιατί τα κουνούπια το τσιμπούσαν με μανία, προκαλώντας του εξανθήματα, που διαρκούσαν επί ημέρες και που τόναναν να βγύνεται με μανία, ακόμη και στον ύπνο του, μέχρι ξεγδάματος. Μόλις ο μικρός αυτός άρχισε να παίρνει χάπια βιταμίνης Β πούχασε άμέσως απ' τη φαγούρα. Την άλλη μέρα, η μητέρα του τον έβγαλε να παίξει στον κήπο. Δεν τον τσιμπούσαν τότε, παρά έλάχιστα μόνον κουνούπια, κι' αυτά χωρίς να του προκαλέσουν δόλου φαγούρα ή εξάνθημα.

ΜΙΚΡΕΣ ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ από παντού

— Η αυστραλιανή εκκλησία των Μεθοδιστών αγόρασε δύο αεροπλάνα, που θα χρησιμοποιούν στους κληρικούς για τις περιοδείες τους στις άπέραντες περιοχές του κέντρου της ήπειρου.

— Έχει κάνει την εμφάνισή του στην Ευρώπη ένα νέο είδος «κυμαινόμενου πυρετού» που γιάτρευεται με εκχύλισμα από σπύρο βωδιού.

— Στο Πόρτλαντ της Άμερικής, ξαναπαντρεύτηκε ένα ζευγάρι που είχε πάρει διαζύγιο το 1903. Ο γαμπρός ήταν 76 ετών κι' η νύφη 74.

— Πουλήθηκε στο Λονδίνο για 24 λίρες μία μουσκάλα ούσκου του 1570.

— Κατά τη δική του γιάτι δεν είχε ύπακουση σε μία πινακίδα, που έγραφε τη λέξη «Άλτι» ένας Άγγλος σωφρό δικαιολογήθηκε ότι... δεν ήξερε να διαβάσει! Ώστόσο το δικαστήριο τον κατέδικασε σε πρόστιμο 5 σελλινιών.

— Στην Άγγλία αναλογεί ένας φοιτητής στους 1.000 κατοίκους, στίς Ήνωμ. Πολιτείες 25 στους 1.000 και στη Γαλλία 2,5 στους 1.000.

— Μερικά είδη λουλουδιών της οικογενείας των άρχιεσίδων αλλάζουν άρωμα πολλές φορές την ημέρα. Το πρωί μυρίζουν σαν ήλιοτρόπιο, το μεσημέρι σαν γαρύφαλλο και τη νύχτα σαν πασχαλιά.

— Μολονότι η έπίσημη γλώσσα του Έλενθέρου Ιρλανδικού Κράτους είναι από το 1922 η Ιρλανδο - γαελική, τα τρία τέταρτα των κατοίκων δεν ξέρουν ακόμη να την μιλούν.

— Έως τον 16ο αιώνα, δεν έπρεπε ποτέ σε άντρα γιάτρο να βοηθήσει σ' ένα τοκετό. Η δουλειά αυτή ήταν αποκλειστικό προνόμιο της μοιής με ένυτόπο αποτέλεσμα τη μεγάλη θνησιμότητα μπετέρων και παιδιών.

— Όταν έχουν έλευθερία έκλογής, τα κουνούπια προτιμούν για τροφή τους το αίμα των άλόγων ή των βωδιών, παρά το ανθρώπινο.

— Μία έκρηξη ήφαιστείου στην Ίσλανδία, το 1875 προκάλεσε βροχή στάχτης στην Στοκκόλμη, δηλαδή σε απόσταση 1.000 χιλιομέτρων!

ΔΕΜΑΤΑ ΕΞ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΤΟΥ Κ. Π. ΠΑΥΛΙΔΗ

— Βρέ γυναίκα, δεν είχες κανένα φλέρτ στα νειάτα σου, που ξενητεύθηκε για να του γράψουμε να μάς στείλη κανένα δέμα...

— Για κύττα άφιλοτιμία!... Δυό ζευγάρια πατούσια τά στείλανε χωρίς κορδόνια!

— Ψιλικαντζίδικο άνοιξες: Άστα με τρελλανανε στα κουμπιά και στις καρφίτσοβέλονες!...

• Δεν έλαβα τίποτα... Φαίνεται πως τά κλέβουν στο Τελωνείο...•

— Καλή του ώρα του Προκόπη!... τά οικονομήσαμε τά παιδιά...•

• Κύριε, Κλάρκ Γκέμπλ... Άν δεν το χρειάζεστε εκείνο το καφέ σακκάκι με τά μικρά καρρώ, που φοράγατε στο τελευταίο σας φιλμ, σας παρακαλώ, μου τό στέλνετε...•

• Ένας θαυμαστής σας...•

Δόκτωρ ΡΕΥ ΣΑΝΟΝ

ΑΝΝΑ ΜΠΕΛΛΑ
ή Βενετσάνα

Κάποτε, παρουσιάστηκε ανάγκη, σύμφωνα με τη συνήθεια των παλαιών Σουλτάνων, να εκστρατεύσει ο Μωάμεθ ο Β' επί κεφαλής του στρατεύματός του. Η υπέρα του Σαφινιέ, τρέμοντας για τη ζωή του γιου της θέλησε με κάθε τρόπο να τον κρατήσει στην Πάλη, μακριά από τους κινδύνους των μαχών. Λοιπόν, έκανε το εξής:

Αυτή, η αλλοτε χριστιανή, λησμονήσε κάθε δεσμό με τους αμοιβάσκους της, έβαλε ανθρώπους της κι' έκαμαν σφαγές χριστιανών. Έτσι, ανάγκασε το Σουλτάνο να μην κουνήσει από την έδρα του, από φόβο εκρήξεως των κορώνων!

Ο ιστορικός της εποχής εκείνης γράφει ότι δεν υπήρξε σημαντική θέσις στο Κράτος που να μη την είχε πουλήσει η Σαφινιέ. Πούλησε ακόμη και τη θέσι του Μεγάλου Βεζύρη και τη θέσι του Σείκουλ-αλαιν. Έπειδή όμως, φυσικά, δεν μπορούσε να βγάλει από το Χαρέμι, είχε δύο μεσίτες για τις υποθέσεις της. Ο ένας ήταν ο εξωμότης υπαυπάριχης της Πάτις ή Χολήλ πασάς, που με την προστασία της διορίστηκε μυσταφάρης, δηλαδή Επύρπος του Μεγάλου Βεζύρη.

Ο άλλος μεσίτης ήταν μία γυναίκα, Έθραϊνι, Κιάρρα τ' όνομά της. Αυτή, με την πρόφασι να προμηθεύει στο Χαρέμι υφάσματα και διάφορα φτερισσά, κυκλοφορούσε 'κει μέσα ελεύθερα, έρχοταν σε συνεννόηση με τη Σαφινιέ για τις πωλούμενες δημόσιες θέσεις, και με τον καιρό ανακατεύτηκε στην πολιτική και... στη διπλωματία!

Η Κιάρρα εξυπηρετούσε προπάντων Έννετκ, συμφορόντα. Οι Βαίλοι (οι πρεσβευτές) έφαιναν πολλές επιτυχίες τους στη μεσοάση της εύφρεστας αυτής γυναίκας.

Αλλά στο τέλος οι υποθέσεις της Κιάρρας επέφεραν και την καταστροφή της. Κάποτε της ήρθε η κακή έμπνευσις ν' αποκατευθύνει και στο στρατό και να επιβάλει εξουσία. Οι Γενίτσαροι επαναστάτησαν, τότε άρπασαν τα όπλα και φοβήσαν να τα κάνουν όλα θάλασσα. Ο Χολήλ πασάς (όπλα, ο Πάτις), φοβούμενος όχι μόνο για το κεφάλι του, αλλά και για τη ζωή της Σαφινιέ Σουλτάνας, αποφάσισε να θυσιάσει την Κιάρρα.

Στέλνει λοιπόν, μήνυμα στους Γενίτσαρους ότι, για να ικανοποιηθούν, πατήν κάνουν ό,τι θέλουν.

Οι Γενίτσαροι άπαντούν με γράμμα ά και τους γιους της βέλουμε!... Ο Χολήλ πασάς δεν έδωσε. Απαντάει ότι και οι τρεις γιοι της Έθραϊνις δολοφονήθηκαν, είναι στη διάθεσί τους. Την έπιστολή θύματα, τα όπλα δεν υποψιάζονταν καθόλου ότι έφεραν στους δημίους τους τη θανατική τους καταδίκη.

Μόλις εδιάβασαν το γράμμα οι Γενίτσαροι, έβγαλαν τα νιαγόνια τους και κατακοιμήθηκαν την Έθραϊνι-Βενετσάνα και τα παιδιά της.

Υπήρχε όμως κι' ένας τέταρτος γιός. Αυτός καθώθηκε να γλυτώσει τη ζωή του, γιατί έγινε στη στιγμή Μουσουλμάνος.

Η περιουσία της Κιάρρας - έφτα εκατομμύρια άσπρα - μοιράστηκε μετοξύ των

Γενίτσαρων. Έπειτα, οι έκδικητικοί αυτοί Γενίτσαροι έκοψαν τα κορμιά των θυμάτων τους σε κομμάτια και τα κάρφωσαν στις πόρτες όλων όσων χρωστούσαν τις θέσεις τους και τ' εξώματά τους στη μεσο-άση της Κιάρρας.

Η Σαφινιέ δεν ήξερε τίποτα από την εγκληματική αυτή αναιμία του Πάτις στον εξολοθρευμό της Κιάρρας και των παιδιών της. Έν τούτοις, αν και κατάλαβε ότι η θυσία της συνενόησε της ήταν αναγκαία για τη δική της σωτηρία, όχι μόνον δεν εξέφρασε την ευγνωμοσύνη της στον Πάτι, αλλά και ετήρησε... να παυθή!

Λίγον καιρό ύστερα από τα γεγονότα που διηγήθηκα, έδυσε και το άστρο της Βενετσάνας Σουλτάνας. Ο γιός της Μωάμεθ πέθανε, και στο θρόνο των Όθωμανών ανέβηκε ο έγγονός της Άχμέτ. Αυτός υπήρξε φρονιμώτερος από τον πατέρα του.

Η πρώτη πράξη του νέου Σουλτάνου ήταν να εξορίσει τη νιανιά του Σαφινιέ στο λεγόμενο Πόλι Σαράνι. Έκει, μακριά από τον κόσμο, η άλλοτε φρόνα και πανόσχρη Σουλτάννα έζησε 14 ακόμη χρόνια, με τις αναιμίες της παλιάς της δξας και παντοδυναμίας που είχε κρατήσει τριάντα ολόκληρα χρόνια.

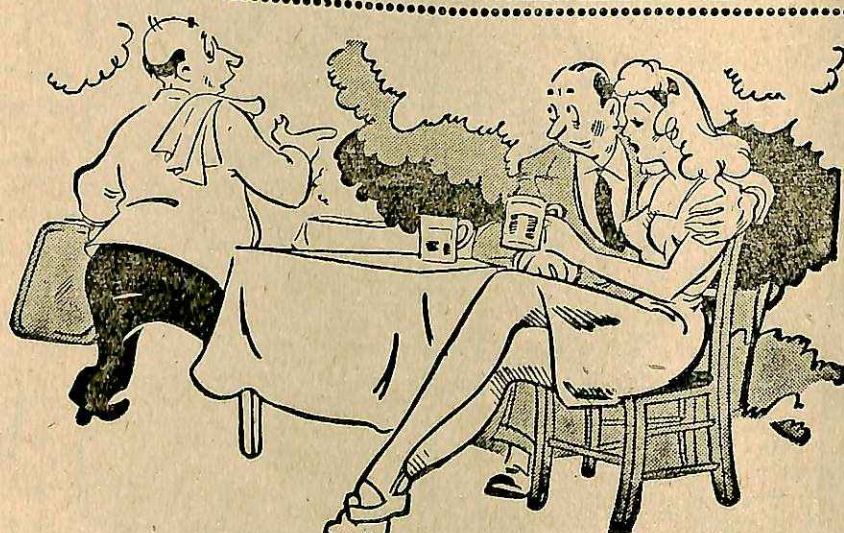
Το όνομα της Σαφινιέ Σουλτάνας έμεινε αλησμόνητο ως σήμερα. Στο Σκούταρι, στην Άσιατική ακτή του Βοσπόρου υπάρχουν ακόμη τουρκικά σχολεία που χτίστηκαν απ' αυτή και φέρουν επώνυμους με τ' όνομά της. Επίσης και σε τζαμιά και γιέ Σουλτάνας διαβάζεται παντού σε πομπώδεις επιγραφές.

Έξωδους πολλά για το στρατό και τις πολεικές παρασκευές του Οθωμανικού κράτους. Έστειλε κάποτε και στην Κέρκυρα παιδικές φίλες της που είχε φτωχέψει. Δεν λησμονώ ποτέ την Κέρκυρα, όπου πέρασα τα παιδικά μου χρόνια, ζη πάντα στην καρδιά μου!...

Δεν υπήρξε φιλότροπη η Σαφινιέ. Σκοπούσε τα πλούτη της με άπλοχερί. Άλλα τα μεγαλειότερα ποτά τα έθυσσε για ν' αγοράσει από τους πειρατές στα δουλοπάγιο της Μωάμεθ, που έπαιζε κοπέλλες για το πλουσιώτερο χαρέμι που άποχτηκε ποτέ Σουλτάνος. Συνήριζε να ληη ότι ο Σουλτάνος της Τουρκίας έπρεπε να διασκεδάει με πολλές και διαρκείς καινούριες γυναίκες, για να μην παραδοθή στις θαλάσσιες μιάς μόνο γυναίκας και υποδοχ. Μα πόρες, άλλοι μόνον, από τις γυναίκες αυτές δεν έβρισκε ο Χάρος για ένα καπρίτιο της Σαφινιέ!...

Αυτή είναι η ιστορία της Βενετσάνας, της μικρής κόρης του διοικητή της Κέρκυρας, που από σκλάβη των αλγερινών της και την έκκτητη εξουσία της, όχι να γίνει πρώτη Σουλτάννα, αλλά και μανίκης Αυτοκρατορίας μία ολάκερη τριακονταετία.

ΣΤΕΦ. ΔΑΝΗΣ

ΛΟΓΟΝΟΜΙΚΗ ΠΑΡΑΒΑΣΙΣ
Τό γκαρσόνι: Ήτι Κύριος! 'Η μύρα εδώ σερβίρεται χωρίς... μεζεδάκι!... (Σκίτσος Μ. Γάλλια)

Μιά ειδυλλιακή πόλις

Όλοι οι κάτοικοι συγγενείς

Πιστεύεται συνήθως ότι η πολλή οικειότητα φέρνει καυγάδες και διχονοίες. Η ιδέα όμως αυτή διαψεύεται απ' την περίπτωση της μικρής πόλεως Γουέστ Πούμπνικο της Νέας Σκωτίας. Οι 1426 κάτοικοι του Πούμπνικο είναι όλοι συγγενείς μεταξύ τους, εξ αιτίας η εξ αγχιστείας, εκτός απ' τα τέσσερα μέλη της οικογένειας Μόνρο, που έ/κατιστάθησαν εκεί πρό 5 ετών. Τα οικογενειακά τους επίθετα είναι ντ' Αντρεμόν, Λεμπλάν, ντ' Εόν, Συρέτ, καί Αμερβίλ. Κατάγονται δε όλοι απ' το Γάλλο ευπατρίδη Φίλιπ ντ' Αντρεμόν, που ίδρυσε το Γουέστ Πούμπνικο σ' το 1651. Οι 674 απ' τους απογόνους του ονομάζονται ντ' Αντρεμόν.

Παρ' όλην εν τούτοις τη συγγενεία τους, ζουν ήσυχα, αρμονικά και ταίριασμένα, σαν μία μεγάλη κι' ευτυχισμένη οικογένεια. Δεν υπάρχει στον τόπο τους δικαστήριο, ούτε φυλακή. Η τελευταία σύλληψη έγινε πρό 15 ετών. Όλοι είναι αγεωγοί και γλυκομύλητοι. Σπάνια κουβεντιάζουν για θρησκευτικά ή για πολιτικά ζητήματα, στα όποια θα μπορούσαν να διαφωνήσουν. Όλαγε κανείς ότι υπάρχουν στην εμάς σφαίρα του τόπου κάτι που καταπνύει τα νεύρα και χαλινάγει τις γλώσσες... Όλοι οι εντόπιοι συνδέονται με μία συμπάθεια, που συνεντάται σπάνια όχι μόνο στην Αμερική αλλά και σ' ολόκληρο τον κόσμο.

Όπως ο περισσότερος πληθυσμός της Ν. Σκωτίας, οι κάτοικοι του Πούμπνικο είναι κτηματίες και φαρμάδες. Έχουν τις αγελάδες, τους χοίρους, τις κόττες και τα περιβάλλια τους. Απ' την άνοιξη όμως ως το φθινόπωρο, συμπληρώνουν τα εισοδήματά τους φαρμακώνοντας άστακούς, ρένγες, σκουμπριά και τόνους, με τα όποια εφοδιάζουν τις καναδικές και τις αμερικανικές αγορές. Ελάχιστοι φεύγουν για ν' αναζητήσουν άλλοι την τύχη τους. Οι περισσότεροι γεννιούνται και πεθαίνουν στην ειδυλλιακή πόλι τους.

Κάθε γέννησις και κάθε θάνατος αποτελεί οικογενειακό γεγονός για ολόκληρη την πόλι. Σε ελάχιστες όμως απ' τις κηδείες παρατηρεί κανείς πολλά κλάματα κι' απελπίσις, γιατί ως επί το πλείστον οι μακαρίτες είναι άνω των 80 ετών, συνεπώς έχουν (φάσι το ψωμί τους).

Η μακροβιότητα είναι κανών σ' αυτό τον ειδυλλιακό τόπο.

Πώς μπορεί, άλλωστε να μη ζουν πολλά χρόνια άνθρωποι που περνούν το βίο τους δίχως στενοχωρίες και κακιές;

Το Πούμπνικο είχε ονομασθή αρχικά Πουκού γιατί ο ίδρυτής του ντ' Εστρεμόν είχε τον τίτλο του βασιάνου ντ' Εστρεμόν. Έπειτα ο Ερυθρόδερμοι έκαναν το όνομα του Πουκού, και τέλος με την παρεμφερό έγινε Πούμπνικο.

Ο «ΒΑΣΙΛΕΥΣ» της 'Ιερουσαλήμ

Οι ενέργειες και τα όνειρα
ενός οδοντοίατρου

Έχουμε γράψει ήδη λίγες λέξεις για έναν οδοντοίατρο της 'Ιερουσαλήμ, που διεκδικεί το θρόνο του 'Ισραήλ για το μικρό γιό του, ηλικίας 3 ετών, «κας» εβραϊαν απόγονο του βασιλέως Δαυίδ. Τώρα λοιπόν άπγγελλει ότι η αγγλοαμερικανική Επιτροπή για το ζήτημα της Παλαιστίνης άρχισε να εξετάζει επίσημως τις διεκδικήσεις αυτού του υποψηφίου. Η είδησις συνοδεύεται από περιεργότατες κι' άγνωστες λεπτομέρειες.

Εκτός του θρόνου της 'Ιερουσαλήμ ο οδοντοίατρος ζητεί απ' την Ισπανική Κυβέρνησι 200 εκατομμύρια χρυσά φράγκα, κεφάλαιο και τόκους της περιουσίας ενός προγόνου του, που κατέσχετο το 1482. Το ποσόν αυτό—δηλώνει—θα εξασφαλίσει την άνετη συντήρησι της νέας βασιλικής Αύλης.

Ο πατέρας του υποψηφίου βασιλέως είναι ο δόκτωρ Σαμουήλ Σολνίκ, ηλικίας 36 ετών, διπλωματούχος του πανεπιστημίου του Νανσύ και κάτοικος της Παλαιστίνης απ' το έτος 1940. Μένει σε μία κομψή βίλλα ανατολικού ρυθμού, στη μοντέρνα συνοικία Ρεχαβιά της 'Ιερουσαλήμ. Έκει έχει και το ιατρείο του.

Γενήθηκε στο Κάλισζ της Πολωνίας, τις 13 Φεβρουαρίου 1910. Το 13 έμεινε ο γουρλίδικος αριθμός του. Δοκίμασε λοιπόν μεγάλη απογοήτευσις όταν ο γιός του γεννήθηκε στις 22 'Ιουνίου 1943, δηλαδή σε ημερομηνία που δεν περιείχε κανένα 13. Ωστόσο, σαν άνθρωπος που βρίσκει τη λύσι στο κάθε τι, έκαμε μία... μικρή κι' άσφα πλαστογραφία στο πιστοποιητικό γεννήσεως του παιδιού του, μεταβάλλοντας την ημερομηνία του σε 13 'Ιουνίου. 'Ημ, έλπιζει να του εξασφαλίσει την προστασία των υπερφυσικών δυνάμεων...

Για να υποστηρίξει τις διεκδικήσεις του, συνέταξε σε εβραϊκή γλώσσα ένα ολόκληρο βιβλίο από 230 σελίδες σε μεγάλο σχήμα, με το έμβλημα του Λένιντος του 'Ιούδα στο εξώφυλλό του. Στη σελίδα του θρυλικού αυτού θηρίου, διακρίνεται το πορτραίτο του οδοντοίατρου, μ' επίσημη λευκή στολή.

Άλλα και στην καθημερινή ζωή του, ο πατέρας του υποψηφίου βασιλέως φέρει συνήθως άσπρα: τη μπλούζα του οδοντοίατρου! Για να διακρίνεται άωτο, σο απ' τους κοινούς συναδέλφους του, έχει περασμένο στο δαχτυλό του ένα θαυμασίο χρυσό δαχτυλίδι «σεδαίλι» με τα οικόσημα του βασιλικού οίκου του Δαυίδ! Το κόσμημα αυτό εινε έργο ενός χρυσόχοου της 'Ιερουσαλήμ, ο όποιος έφτιαξε το 1936 άλλο ένα όμοιο για τον Χαϊλέ Σελασιέ εξόριστο τότε στην Παλαιστίνη, που έχει κι' αυτός στο οικόσημό του το Λέοντα του 'Ιούδα.

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

★ Μιά απ' τις 17 γλώσσες, στις όποιες συντάσσεται ο απολογισμός των συνεδρίσεων του Συμβουλίου του Ο.Η.Ε., είναι η (ταβουλίου) δηλαδή η γλώσσα 1, καλόγκι, 700.000 ίθαγενών της φυλής (Ταγκάλ) των Φιλιππίνων. Μοιάζει λίγο με τη μεξικανική.

★ Έπειδή ο Τρούμαν εύρισκε ότι παραπαχύνει, έφηρμοσε διάφορες κορβες που του συνέστησαν οι γιατροί για ν' αποκτήση (αλουέττο). Κοιμήθι όμως απ' αυτές δεν έπαιξε. Τώρα λοιπόν σκέπτεται να δοκιμάσει ένα σπόρ των χωρικών του όφρ Ουέστ: ένα είδος διακοβολίας με πέταλα αλόγου.

★ Η απόστασις απ' την όποια μπορεί κανείς ν' ακούσει καθαρά τις λέξεις που προφέρει ένας άλλος, εινε 32 φορές μεγαλύτερη στο ύπαιθρο και στον ήσυχο αέρα, παρά μέσα σ' ένα συνθησμένο γραφείο.

★ Το μόνο έπαγγελματικό μουσικό όργανο, που έπινοήθηκε από 'Αμερικανό, εινε το (σουσαφόν), εφευρέσις κάποιου Τζών Σούσα.

Εκτός απ' την οδοντοίατρική, ο δόκτωρ Σολνίκ συμπληρώνει τα εισοδήματά του με το εμπόριο των ναυαγίων. Διακρίνεται δε ότι η άτομική του συλλογή θ' αποτελέσει ένα απ' τα κυριώτερα κειμήλια του Στάμματος, ή τουλάχιστον του μελλοντικού βασιλικού μουσείου.

Ο δόκτωρ Σολνίκ αποδεικνύει στο βιβλίο του ότι κατάγεται από τον δ' Ισάακ 'Αμπραάμνελ, απόγονο του Δαυίδ αναγκάσθηκε το 1492 να φύγει απ' την 'Ισπανία και να εγκατασταθή στη Νεόπολι, όπου πέθανε το 1508, σε ηλικία 71 ετών. Ο γιός του πέρασε πολυτάραχη ζωή. Έκαμε πολλά ταξείδια κι' επί τέλους εγκαταστάθηκε στη Θεσσαλονίκη. (Σημειώον ότι η εβραϊκή οικογένεια 'Αμπραάμνελ υπάρχει ακόμη στη Θεσσαλονίκη). Το 1540, ένας διεύγονος του δ' Ισάακ μετανάστευσε στην Πολωνία. Ο οδοντοίατρος βεβαιώνει ότι κατάγεται απ' αυτήν κι' ότι το όνομα Σολνίκ εινε πολωνική παρεμφερό της λέξεως Θεσσαλονίκη!

Στο τέλος της γενεαλογικής μελέτης του ο δόκτωρ μάς πληροφορεί ότι η γέννησις του γιού του 'Εμμανουήλ Σολνίκ σημείωσε την άρχή μιας σειράς 'Ιστορικών θαυμάτων: των συμμοτικών θριάμβων στην 'Αφρική και στο Στάλινγκραντ και της καταρρεύσεως του έθνικοσοσιαλισμού!

Βεβαιώνει ακόμη ότι το βασίλειο του 'Ισραήλ, όπως το φαντάζεται αυτός, έχει τη δυνατοότητα ν' απορροφήσει άνετα 5 εκατομμύρια εβραϊούς. Η διοίκησις του θα βασίζεται σε μία απόλυτη έλευθερία θρησκείας, σκέψεως, μορφώσεως και τύπου. Θ' αποτελή δε μία έγγυησι ειρήνης στην Έγγυη 'Ανατολή. Κατά το Σολνίκ, ολόκληρος ο χριστιανικός κόσμος πρέπει να υποστηρίξει την ιδέα της παλινρθώσεως του θρόνου του 'Ισραήλ. Ο οδοντοίατρος προτείνει ακόμη, ως δ'ον έθελικιστή ο γιός του, ν' αναλάβει την αντιβασίλειαν ένα συμβούλιον απ' αυτόν τον ίδιο κι' από δύο άρχηγους της σιωνιστικής κινήσεως.

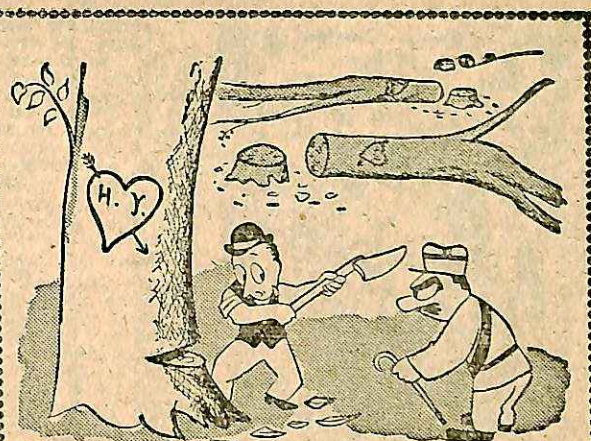
Σαν κάθε κακός, το βασίλειο του 'Ισραήλ θα χρειάζεται στρατό. Ο Σολνίκ προορίζει για άρχηγό του τον άδελφό του 'Ερρίκο που πολέμησε μαζί με τους παρτιζάνους της Πολωνίας κι' άποστρατεύθηκε ως συνταγματάρχης. Ο άλλος άδελφός του, ο Μπρονισλάβ, θα γίνη ύπατος της του δευτέρου.

Ο Σολνίκ βεβαιώνει ότι τον επίσκεψαν στο όνειρό του ο προφήτης 'Ελισάιος και του συνέστησε ν' αποκαταστήσει το βασίλειο του 'Ισραήλ. Άλλοτε πάλι όνειρεύθηκε... τον 'Ιησοφ Χριστό, ο όποιος του υπέδειξε να 'Ισχύσει μία καινούργια θρησκεία, μήνυμα όλων των σημερινών— ακόμη και του βουδδισμού και του βραχμανισμού!

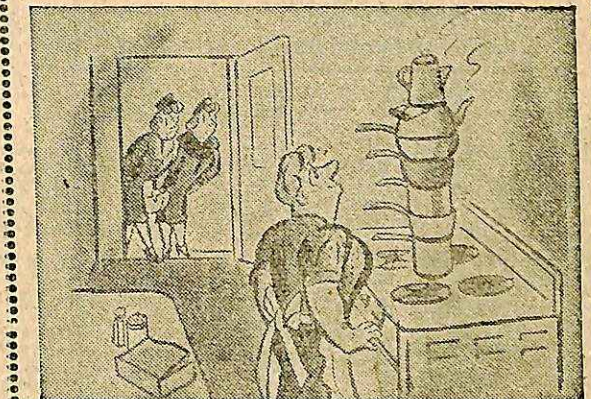
Η αίτησις του δόκτωρος Σολνίκ να του επιστραφεί με τους τόκους της ή περιουσία του δ'ον 'Ισάακ που έφυγε απ' την 'Ισπανία το 1492, έξετάσθη απ' το Ισπανικό δικαστήριο. Ο συνήγορος του οδοντοίατρου, διάσημος δικηγόρος της Βαρκελώνης, έλπίζει να κερδίσει τη δίκη. Όσο για την υπόθεσι του θρόνου, θα τραβήξει ίσως σε μάκρος. Άλλα ο υποψήφιος βασιλέως μπορεί να περιμένη, έφ' όσον δεν εινε παρά 3 ετών!...

Περί έρέξεως εύδεις λόγος!...

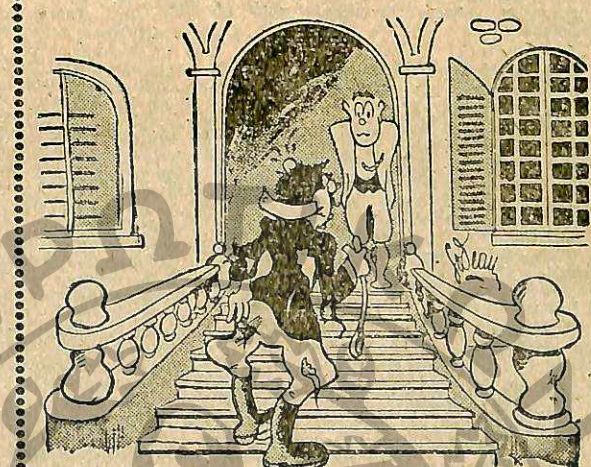
Εινε άπίστευτο πόσο διαφέρουν τα γαστρονομικά γούστα σ' όλο τον κόσμο. Οι Κινέζοι π.χ. τρελλαινούνται για ένα λάδι που σκημερίζεται μέσα σ' ένα πηλινό δοχείο γεμάτο με μικρά ποταμόφωρα και θαμμένο στη γη επί 6 μηνών. Κι' όμως απορούν πως οι Ευρωπαίοι τρώνε (αποσυνθεμένο γάλα), δηλαδή... τυρί! Οι Μαλαιοί τρώνε με μεγάλη ευχαρίστησι ένα είδος μαριμαλάδες από μέδουσες, και μάλιστα (καίμενες) επί πολλές ημέρες! Οι 'Ιθαγενείς της Αυστραλίας τρώνε ώμα ψάρια ή βατράχους, που έχουν μείνει επί 8 ημέρες για να υπαγιατέψουν, αλλά δεν βαζούν στο στόμα τους φρέσκα στρείδια! Οι 'Ιδιοι 'Ιθαγενείς έμειναν κατενθουσιασμένοι, όταν έφαγαν κάποτε μία σειρά από... άνατομικά παρασκευάσματα μπότηλιαρισμένα, τα όποια μετέφερε ένα πλοίο που ναύνησε στις άκτες τους! Ζήτησαν μάλιστα απ' τον κυβερνήτη της πολιτείας να τους προμηθεύσει κι' άλλα τέτοια...

- Τι κάνεις εκεί;
- Μου τα φόρεσε η αφιλότιμη!...

- Τώρα καταλαβαίνω γιατί καίει λίγο ηλεκτρικό ρεύμα!...

- Πώς πήγε η Ιππασία, κύριε κόμη;
- Καλά... Μήπως γύρισε το άλογο!...

- Δεν έχεις άδεια όδηγο;
- Αμ' αν είχα άδεια, κύριε άστυφύλακα, θα γνώταν το αυτοκίνητο φυσαρμόνικα;

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΜΙΑ ΑΓΝΩΣΤΗ ΣΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ

Νύχτα καλοκαιρινή. Στο δωμάτιό του ο Πάνος τέλειαν το ταγιάρο του, περιμένοντας με τα ρούχα στο κρεβάτι του. Παρακολουθούσε τις τολύπες του καπιού ν' ανεβαίνουν στο ταβάνι κι άκουγε αφηρημένως τις φωνές των κανταδωρών μιας γεγονομένης ταβερνούλας.

Ήταν ένας αδιόρθωτος δνευρολόγος ο Πάνος. Γ' άρεσε κυρίως τη νύχτα, λίγο πριν κοιμηθί, να δνειρεύεται μ' άνοιχτα τα μάτια στο κρεβάτι του. Άγαπούσε τη νύχτα. Γ' άρεσε ή ησυχία της, που σιγασίτιζε την υποβλητική χορδή της σιωπής. Την ώρα αυτή, ή ψυχή του, αλόφωμένη απ' της ζωής τά βάση, πετούσε ποδς την αστροφωτισμένη στρατόφυρα...

Έτσι κι' άπάντε, το δνειρο τον τυλίγαν, άπαλά σά χείδια. Καί, ξαφνικά, το τηλέφωνο που βρισκόταν δίπλα στο κρεβάτι του, σ' ένα τραπέζι, ήρθε να ταραξί με το κουδούνισμά του τη γαλήνη της ώρας. Ο Πάνος ήπρε το άκουστικό:

— Λέγετε...
Μιά φωνή άπαλη γυναικεία, έφτασε σ' αυτιά του, μέσ' από το μυχόνημα.
— Καλησπέρα...
— Έσύ...

Ήταν ή ίδια φωνή που, κάθε βράδυ, τέσσερις φορές τώρα την ίδια ώρα, του μιλούσε, μελωδική, αισθηματική κι' άνώδυμη... Μιά άγνωστη στο τηλέφωνο, στις έντεκα ώρες τη νύχτα.

— Ναί, έσύ... του άπάντησε. Πάλι ένώ... Τι γίνεται από χτες τη νύχτα;
— Άπόψε όμως, ο Πάνος ήτανε νευριασμένος:

— Ξέρεις, ής έπε λιγάκι άπότομα, δέν μ' άρέσουν οι φάρσες που συνεχίζονται... τέσσερις νύχτες τώρα μιλάμε... έσύ με ξέρεις, έγω όμως όχι... Ή εύγενης δέν επιβάλλει μιά μου συστηής έπί τέλους...

— Σιγά... σιγά... θά το μάθης και τ' όνομά μου... Τ' είνε τέσσερις μέρες μπροστά στην αλάνοιότητα... Μπροστά στην εύτυχία που έτοιμάζω και για τους σου... Ναι, απ' τη στιγμή που σου πρωτοτηλεφώνησα, δέν ζω παρά μαζί σου... είμαι δική σου, κι' είσαι δικός μου... Κι' όνειρεύομαι τόσα πράματα μαζί σου...

Ή φωνή ήτανε γοητευτική, ή ώρα περασμένη. Ο Πάνος παρασύρθηκε:

— Τι δνειρεύσαι... τι ρώτησε:
— Θά στο πω και μ' ή πάρη για τολμηρή. Πίνεται. Με ληγ καλή θέληση...
— Άναμε ένα άλλο ταγιάρο ο Πάνος με το άποτίγιο του πρώτου και τοποθέτηθηκε πιο άνετα σ' ένα καρέκλα του.

— Σ' άκούω... ής έπε.
— Άρχισε λιγάκι ή φωνή της ν' άκουσθ. Ύστερα, έφτασε ως τ' αυτιά του πιο σιγανή, πιο μελωδική, σάν χείδι:

— Λοιπόν, θά μιλήσω σ' ένα γιώτ κι' οι τρείς μας—έγώ, έσύ κι' ο έρωτάς μας,— και θά τραξίξουμε για όπουδήποτε...
— Ποθ θά το βρούμε το γιώτ;
— Μά, θά τ' άνοράσουμε, φυσικά...
— Έ, ως ένα γιώτ μπορώ ν' άνοράσω!

Ο μπαμπάς μου δέν θά μούδινε για προίκα δυο-τρείς πολυκατοικίες; Άς τις κρατήσω, κι' άς μου δώση ένα γιώτ.

Επιλωμένο μοντέρο! Άγαπώ το σά γιόρο, με μιά μονάχα γαλάζια γραμμή στο φουγάρο... Καί θ' άνεδούμε άπάντο στο φρεσκογυαλισμένο του κατσίτρωμα με τα κατακίτρινα σανίδια, κι' άμέσως θά σηκωθί ή άγκυρα. Κι' ή μηχανή θά δώση στροφές στην έλικτα. Δικός μας όλος ο κόσμος! Για πόθ θες νά τραξίξουμε;...

Ήτανε ζεστή, πειστική ή φωνή. Ο Πάνος με κλειστά τα μάτια του, γλύστρησε μέσα σ' όνειρο.

— Για πού;... ψιθύρισε. Μά, ντίνα πρώτα κι' ύστερα δυτικά...

— Συμφωνούμε... Μπροστά σ' άκ-θαμά μάτια μας, έλήθεια μιά Μεσόγειος, χωρίς κύματα, πασπαλισμένη με νησάκια πλασιωμένα από ντανιελλάτα άκρογιάλια... Θά περάσουμε άνοιχτά τη Σικελία, τη Σαρδηνία, την Κορσική, και θ' άμενίσουμε σιγά-σιγά έξω απ' την Κυανή Άκτή... Νίκαια. Κάννες. Ζουάν-λέ-Πέν... Τι προτιμάς;...
— Νίκαια...

— Πάλι συμφωνούμε... Άς άγκυρο-βλήσουμε στο κέντρο του όρμου, που πλασιώνεται από πρασιναδες και βίλλες... Ή μπενίνα του γιώτ θά μας άδηγήσει στην έβρα. Πού θά μείνουμε; Στο «Νεγκρέσκο»... Καλά... Άς άνεδούμε τη λεωφόρο τών Άγγλων, κι' άς υπομείνουμε πρώτα στο μεγάλο ξενόδοχείο, που μάς άνοιγει διπλάσια τις κουστόλλινες πόρτες του... Οι δυο άρπαδες, δεξιά κι' άριστερά στην είσοδο, θά υποκλινώνται σ' άποστασιακά μπροστά μας, αν δέν είχαν την άτυχία νάνε φτιαγμένοι από μαύρο μαρμάρο...

— Έλα 'ές άνεδούμε στο διαμερίσμα μας... Έδώ μέσα, καθώς ξέρεις, δέ νοικιάζονται δωμάτια, άλλα μόνο διαμερίσματα... Άνοιξε το παρλόυρο που βλέπει πρds τη θάλασσα... Έ, θέα;... Θάμια!... Όλος ο όρμος της Νίκαιας μπροστά μας, και στο κέντρο του, μικρή, σάν άστράκτα, ή θαλαμηγός μας, και μακριά, όσο μακριά φτάνει το μάτι, άδιατάραχτο το γαλάζιο, το άπύλο γαλάζιο της Μεσογείου...

Θά παρακολουθούσαμε τόν ήλιο, να γένοι στην πυρκαγιά της δύσης, γερμένο στην κοιλότητά, με τα κεφάλια μας κοντά-κοντά και τις πνές μας ένωμένες... Ένώ και σύ... Ο Ζερλόινθ θά λείπει μόνο, για νά άλοκληρώση την εύτυχία μας! Έναν καινούργιο του όνιο, για μιά άποκελευστική αυτή τη φορά... Κι' ύστερα από λίγες μέρες γοητείας,— άλήθεια, δέ θά χόσσης όλα τα λεφτά μας στο Καζίνο— θά σαλπάρουμε γι' άλλου... Ή άφί-σουμε πίσω τις άκτες της Γαλλίας, και θά σκίσουμε ξανά την πλοιαία θάλασσα. Και το βράδυ, την ώρα του δείπνου, που θά σεβρίεται πίσω στην πρύμνη, θά κορινθίζεται ή άρχιστρα, ή άρχιστρα μας,—γιατί θάγουμε και άρχιστρα...— κι' οι πνές μας θά λι-κνίζονται γοητευμένες απ' τις νότες του έρωτος... Ύστερα, θάμια νύχτα βα-θεία πιά... Ψηλά, στον ούρανό, τ' άστέρια θά τριφυλιάζουν, σά ματάκια φωτεινά που άνοιγοκλινούν για νά μας εύγηθούνε καλό ταξίδι... Δίπλα μας, ο φωφορισμός των κυμάτων, και, δεξιά μας, τα φώτα ένος ύπερσοφισμένου που γυρίζει απ' τη Νέα Ύόρκη... Έ, λ... Καίρds θά κοιμηθούμε τώρα...

Ή κοιμητήμα μας περιμένει, με το φινι-στρίνι της άνοιχτό, με το κρεβάτι της στρωμένο, με την τριανταφυλλά κουδερτίτσα, με το κλαδί του νερκίσου μέσ' στο βάθος... Έλα, άγαπητέ μου... Άς κοιμηθούμε, έγω με το κεφάλι μου στο στήθος σου, έσύ με το άχταλά σου σ' ά καρέκλα μου... Άς κοιμηθούμε, ένώ το όρατο μας άλά-στρο καρέβι θ' άμενίξει πρds την εύ-τυχία του γαλάζιου όνειρου...

Της άγκυρας ή φωνή έφταε στο τη-λέφωνο. Ο Πάνος άπληκτος ψιθύρισε:

— Ποιά είσαι;... Πέμου...
— Ποιά είμαι;... Έπιμένεις νά μά-θης;...

— Ναί... Θάω να ξήσω τ' όνειρό μας πραγματικότητα...

— Ένα μικρό γέλιο απ' το τηλέφωνο: «Άγαπητέ μου, τ' όνειρό μας τέ-λειωσε!... Τόνειν ή έπιμονή σου να με πνεί ποιά είμαι... Λοιπόν: Είμαι ή δεσποινίς Μαρία Στεφανή, άρχιτολόγος του βιομήχανου κυρίου Βέρνυ... Είν' άπαράτητο να κλεισά κάτι λογα-ριασμούς του τελευταίου έξαυτισμού και γι' αυτό κάνω νυχτερινές υπηρέσεις στο γραφείο... Έγω διαβάσει πολλά κο-σμοπολιτικά μυθιστορήματα, κι' ή μη-τέρια μου βάζει μπουνάδες... Εύχαρι-στήθηκα τώρα;... Καληνύχτα... Τό τηλέφωνο έλεγε κλείσει.

ΒΕΡΒΕΡΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Νέες εφευρέσεις στην Ιατρική

Δύσκολες και άνώδυνες έγχειρήσεις

Κοντά στις μεγάλες Ιατρικές ανακαλύψεις της εποχής μας, έχουν γίνει συγχρόνως κι' άξιοθαύμα-στες εφευρέσεις, που άφορούν την εργαστηριακή ή τη χειρουργική τεχνική. Μιά απ' αυτές είνε ο (μικροχειριστής).

Ός τώρα, ο έπιστήμων παρεκλογόυθου με το μικροσκόπιο τη ζωή και τα δράματα του κόσμου των κυττάρων και των μικροβίων, κυρίως να μπορέ να επέμβη καθόλου. Γιατί το λεπτότερο χειρουργικό εργαλείο φαίνεται πελώριο άνάμεσα σ' ά-πειροάχιστα έκείνα όντα, κι' ή έπιδεξιότερη κι-νησις τ' άναστατώνει όλα σάν φοβερός κυκλών. Έπί τέλους, ο Γάλλος δόκτωρ ντε ζονμπρύν, συμ-πληρώνοντας τις σχετικές έργασίες ζώνων συνα-δελφών του, δημιούργησε το (μικροχειριστή). Είνε ένα όργανο εφωδιασμένο μ' ένα μοχλό, που μπο-ρεί νά κινηθί έλεύθερα πρds όλες τις διευθύνσεις. Κάθε κινήσις του όμως γίνεται 1.000 φορές μικρό-τερη, χάρις σ' ένα ειδικό μηχανισμό, και μεταδί-δεται έπειτα σ' ένα γυάλινο στίλιτο ή ζυράφι, που ένεργεί κάτω απ' το φακό του μικροσκοπίου.

Άς κυττάξουμε τώρα στο μικροσκόπιο. Βλέπουμε κάτω απ' το φακό να πλέη ένα είδος άσκού, ένα έ-ρυθρό αίμοσφαίριο. Με την κατάλληλη κίνησις του μοχλού του μικροχειριστού, το γυάλινο στίλιτο κί-νεται μέσα του, το τρυπάει. Ένα σκούρο υγρό ξε-κινείται απ' την πληγή. Το αίμοσφαίριο μακραινέ-θηκε!...

Τώρα το στίλιτο άντικαθίσταται μ' ένα ζυράφι. Και μ' αυτό ο έπιστήμων κόβει στή μέση ένα μικρό-διο, ένα βακτηρίδιο. Τι κρίμα που είνε πρακτικά άδύνατον ν' άναστήσει ένα... ένα τ' μικρόδιο που βρίσκονται στο αίμα ένος άρρώστου και νά τ' άσκο-τώση έτοι όλο!

Με τα εργαλεία αυτά, γίνονται οι παράξενες έ-ρευνες, οι οχετικές με τ' μυστήρια της γονιμο-ποιήσεως των κυττάρων, για τις όποιες έχομε γρά-φει άλλοτε. Αύριο, οι βιολόγοι θά κατορθώσουν να είσχωρήσουν μέσα στο (χρωμοσώμα), σ' ά συστα-τικά δηλαδή των γεννητικών κυττάρων που ρυθμί-ζουν την κληρονομικότητα. Μά μιά κίνησις του μικροχειριστού, θά μπορούν ίσως νά γιστρέψουν την τυφλωσι ή τόν καρκίνο, νά δημιουργήσουν καινούρ-για φυτά κι' άγνωστα ζώα, πιθανώτατα δέ κι' άν-θρώπους μεγαλοφυείς!

Και τώρα άς ίδουμε μιά άλλη εφεύρεσι, που ά-φορά τη χειρουργική. Για τις έγχειρήσεις στους πνεύμονες ή στο σπύκτι— όπου υπάρχει άφθονο αίμα— χραιοποιείται πρd πολλού το (ήλεκτρικό νυστέρι). Λειτουργεί με ύψισυνα ήλεκτρικά ρεύ-ματα και δέν κόβει τους ιστούς, όπως τ' συνήθη-μένα νυστέρια, άλλα προκαλεί μιά έκρηξη των κυττάρων. Έτσι, τα λεπτά αίμοσφαίρια άγγεία, μόλις κοπύν, έπουλύνονται συγχρόνως και σταματάει ά-μέσως ή αιμορραγία. Αυστηρά όμως, το εργαλείο αυτό παράγει κατά τη λειτουργία του μικροσκοπικές σπίθες, που μπορεί νά βάλουν φωτιά στους άτιμούς των εύφλεκτών άνασθητικών, π.χ. στο αιθέρος.

Πράγματι, σέ μιά άμερικανική κλινική, συνέβη ένα άτύχημα φρικιαστικό. Ένώ έγχειριζόταν σ' ότους πνεύμονες ένος άρρώστου, νορμικώς με σιθέρα, το ήλεκτρικό νυστέρι προκάλεσε μιά τρομερή έκρη-ξη του μίγματος αιθέρος και άέρος μέσα στο στήθος του άρρώστου. Χειρουργός και βοηθός έπεσαν κάτω, τ' άζωμα του χειρουργείου έσπασαν κι' ο άρρωστος βρήκε θάνατο φοβερό.

Το περιστατικό αυτό έκαμε τους έπιστήμονες του Πανεπιστημίου της Καλιφόρνιας ν' άναστήσουν μιά καινούργια άνασθητική μέθοδο, για τέτοιου είδους έγχειρήσεις. Και βρήκαν ότι ο καλλίτερος τρόπος είνε νά παραλύουν τόν άρρωστο με το περίφημο (κούραρε), το δηλητήριο στο όποιο βάφουν ο Ιν-διάνοι την αίχμη των βελών τους.

Όταν το κούραρε μπαίνει στον όργανισμό, απ' την πληγή ένος βέλους, παραλύει τους μυς, άφνει όμως άθικτα τ' άίσθητήρια νεύρα. Έτσι, ο πληγω-μένος πεθαίνει με φρικτή άγωνία, που δέν μπορεί νά την εκδηλώση με την παραμικρή κίνησι. Ο θά-νατος όφειλεται σ' παράλυσι των άναπνευστικών μυών.

Ός τώρα, χραιοποιούσαν το κούραρε οι γιο-τροί, σ' ένοσφλέδες ένέσεις, για τη θεραπεία των ψυχοπαθών. Χραιοζόταν όμως μεγάλη προσοχή, γιατί ή θανατηφόρος δόσις δέν άπέχει πολύ απ' τη θε-ραπευτική. Τώρα λοιπόν, με τ' νέα μέθοδο, γίνε-ται σ' όντες έγχειριζόμενοι μιά έννεσις με δόσι 10 χυ-ρότερη απ' τη θανατηφόρα. Οι πνέοντες παύουν έτοι νά κινούνται. Ή λειτουργία τους άνα-πληρώνεται από μιά συσκευή τεχνητής άναπνοής. Συγχρόνως δίδεται στον άρρωστο νά εισπνεύση πρωτεΐδιον του άζώτου, ένώ έλαφρό άνασθητικό που τόν κοιμίζει χωρίς κίνδυνο. Κι' ο χειρουργός κάνει κατοπιν ήν έγχειρσι μ' όλη του την ήσυχια. Έπειτα ή τεχνητή άναπνοή πρέπει νά συνεχισθί ως ότου περάσι ή έπίδρασις του κούραρε και ξα-νάρχισ ή φυσιολογική λειτουργία των πνευμόνων. Προβλέπεται ότι ή νέα αυτή μέθοδος θά προσφέρει πολύτιμες υπηρέσεις στην άντιφυματική χειρουργική.

ΑΜΕΡΙΚΗ ΤΟΥ 1946

Ο ζωολογικός κήπος των προσφύγων

Ή Νέα Ύόρκη είνε, με τόν πόλεμο ένα είδος... ζω-ολογικού κήπου ζώνων προσ-φύγων! Απ' το 1940, ο νεο-υορκέζικος Τύπος άσχολήθη-κε με τις περιπέτειες αυτών των άνθρώπων. Έγραψε για την έκατομμυριούχη βαρύνη, που προσπάρησε νά εισαγά-γη λαβράκι τ' άμερικανικής κρυμμένα σ' ένα καου-τσουκένια μπουκάλια δεινί-πάνω στην κοιλιά της. Μίλη-σε για κείνες που, για νά μ' ήν άπελάσουν, παντρεύτηκαν με σούφρ ή με λαντζήδες— όνομαστικούς συζύγους, που καλοπληρώθηκαν για νά τους δώσουν τ' όνομά τους και την άμερικανική ήσυχ-τητα κι' έπειτα άπομακρύν-θηκαν χωρίς νά διεκδικήσουν κανένα συζυγικό δικαίωμα...

Έκείνο που χαρακτηρίζει όλους αυτούς τους πρόσφυ-γες είνε ή άδυναμία τους νά έγκλιματισθούν σ' άμερικαν-ικό περιβάλλον. Πρώτα-πρώ-τα, δέν κατορθώνουν νά συ-νηθίσουν τη γλώσσα. Ίδρω-νουν όταν μιλούν μ' έναν Ά-μερικανό, πρd πάντων τηλε-φωνικά... Άλλά κι' όλα γενικά σ' αυτή τη χώρα είνε διαφορετικά. Μολονότι μοιάζει τόσο με την Ερώπη, ή Άμερική είνε άπλυστα άπομακρυσμένη απ' αυτήν δ-κι μόνο σ' άνα γενικά ζητήμα-τα, άλλα και σ' όλες τις λεπτομέρειες της καθημερινής ζωής, στις συνήθειες, στις ήθειες, στις κρίσεις, στις αντιλήψεις.

Μπορεί ν' ή κανείς ότι ή Άμερική είνε ή χώρα των αντιθέσεων. Ή Ερώπαια νοικοκυριά που δέν είχε σ' όν τόπο της ψυγείας, βρίσκει, έ-κει ένα ύπεροχο φριτζοειδή, που της το παραχωρεί ο σπι-τονοικοκύρης της. Άντι όμως για τ' άραφιασμένη κοιλί-α του σπιτιού, τρώει πρόχει-ρα, σ' άτα ρεστωράν φαγητά «της σειράς». Σ' όν τόπο της, ή θυρωρός της πηγαίνει κάθε μέρα τ' άρμάτια της σ' ά διαμερίσμα της. Σ' ή Ν. Ύ-όρκη, κατεβαίνει απ' το 14ο πάτωμα για νά πέρη ή ίδια την άλληλογραφία της απ' το ταχυδρομικό κουτί του Ι-σογείου. Άλλά, στην πατρί-δα της, εύρισκε το διέβολό της με τις τηλεφωνήσεις— όπου δέν ήταν αυτομάτα τηλέφωνα— ένώ σ' ή Ν. Ύ-όρκη οι τηλεφωνήσεις, άφο-δώνουν την πληροφρία που ζητεί για ένα άριθμό τηλε-φώνων, της λένε κατόπιν... έγχαριστώ! Σ' μιά τέτοια περιήγηση ένος νεοφροσμέ-νου Γάλλου, άκούγοντας την τηλεφωνήτρια νά τον εύχαί-ρη σ' ήν έννεσις άφοδ' έβω-σε μιά πληροφρία, σάστισε τόσο, ώστε γύρισε στο διπλά-νó του και τού έπε:

— Μά κορόιδεψε φαίνεται! Δέν μπορούσε νά πιστέψη σ' έ τέση εύγένεια...

Μιά αίσια της βοσκικής δι-φορίας της ζωής της Άμερι-κής είνε ότι, έκτος από με-ρικούς έκατομμυριούχους, που χιζούν τοίχους γύρω σ' άκρό της βίλλας τους, 30 έκατομμύρια άνθρωποι κατοί-κουν σ' άστία με ήτους έν-

τελώς άπερίφορους κι' έ-λεύθερους σ' κάθε διαδότη. Ένώ στην Ερώπη οι χω-ρικοί ή οι μικροαστοί κλει-νεται μέσα σ' άτα σπιτία τους, τριγυρίζουν από περιφραν-μένους κήπους, και δέν έρ-χονται σ' έπαφή με τους γει-τόνους τους, οι Άμερικανοί κάνουν τ' άπογευματάκι στο «φρόντ πόρτς», ένα έ-δος σκεπαστό κεφαλόκα-λου 10 μέτρα μακριά απ' το δρόμο, και κουδεντιάζουν από κει μ' όλους τους περα-στικούς.

Οι Ερώπαιες πρόσφυγες παρουσιάζονται σ' κάθε εύ-καιρία για το ήθητικό προ-σωπικό. Μά τί μούλενε τε-λευταίως μιά Παριζιάνα με-τανάστις, κόκκινη απ' την άγανακτήσι της:

— Όταν έφτασα σ' ή Ν. Ύόρκη, ήσα μιά μαύρη ύ-περέρη, την Παμέλα, που-χεται κάθε μέρα 3 ώρες για νά συγυρίσι το μικρό νοικι-αριό μου. Το πρώτο που κά-νει, μόλις μπή στο σπίτι, είνε νά στρογγυλοκαθήση έμ-πρds σ' ένα πλούσιο εμπρέκ-φωστο, γιατί όπως λέει, απρέ-πει νά φαί κανείς καλά για νά δουλέψη. Δέν έχω κι' έ-γώ αντίρρησι σ' αυτό. Δυσ-τυχώς όμως, άφοδ' ή Παμέ-λα διασέθη τη μισή ώρα για νά φαί με έξοδα μου, βάζει

— Όταν έφτασα σ' ή Ν. Ύόρκη, ήσα μιά μαύρη ύ-περέρη, την Παμέλα, που-χεται κάθε μέρα 3 ώρες για νά συγυρίσι το μικρό νοικι-αριό μου. Το πρώτο που κά-νει, μόλις μπή στο σπίτι, είνε νά στρογγυλοκαθήση έμ-πρds σ' ένα πλούσιο εμπρέκ-φωστο, γιατί όπως λέει, απρέ-πει νά φαί κανείς καλά για νά δουλέψη. Δέν έχω κι' έ-γώ αντίρρησι σ' αυτό. Δυσ-τυχώς όμως, άφοδ' ή Παμέ-λα διασέθη τη μισή ώρα για νά φαί με έξοδα μου, βάζει

— Όταν έφτασα σ' ή Ν. Ύόρκη, ήσα μιά μαύρη ύ-περέρη, την Παμέλα, που-χεται κάθε μέρα 3 ώρες για νά συγυρίσι το μικρό νοικι-αριό μου. Το πρώτο που κά-νει, μόλις μπή στο σπίτι, είνε νά στρογγυλοκαθήση έμ-πρds σ' ένα πλούσιο εμπρέκ-φωστο, γιατί όπως λέει, απρέ-πει νά φαί κανείς καλά για νά δουλέψη. Δέν έχω κι' έ-γώ αντίρρησι σ' αυτό. Δυσ-τυχώς όμως, άφοδ' ή Παμέ-λα διασέθη τη μισή ώρα για νά φαί με έξοδα μου, βάζει

— Όταν έφτασα σ' ή Ν. Ύόρκη, ήσα μιά μαύρη ύ-περέρη, την Παμέλα, που-χεται κάθε μέρα 3 ώρες για νά συγυρίσι το μικρό νοικι-αριό μου. Το πρώτο που κά-νει, μόλις μπή στο σπίτι, είνε νά στρογγυλοκαθήση έμ-πρds σ' ένα πλούσιο εμπρέκ-φωστο, γιατί όπως λέει, απρέ-πει νά φαί κανείς καλά για νά δουλέψη. Δέν έχω κι' έ-γώ αντίρρησι σ' αυτό. Δυσ-τυχώς όμως, άφοδ' ή Παμέ-λα διασέθη τη μισή ώρα για νά φαί με έξοδα μου, βάζει

— Όταν έφτασα σ' ή Ν. Ύόρκη, ήσα μιά μαύρη ύ-περέρη, την Παμέλα, που-χεται κάθε μέρα 3 ώρες για νά συγυρίσι το μικρό νοικι-αριό μου. Το πρώτο που κά-νει, μόλις μπή στο σπίτι, είνε νά στρογγυλοκαθήση έμ-πρds σ' ένα πλούσιο εμπρέκ-φωστο, γιατί όπως λέει, απρέ-πει νά φαί κανείς καλά για νά δουλέψη. Δέν έχω κι' έ-γώ αντίρρησι σ' αυτό. Δυσ-τυχώς όμως, άφοδ' ή Παμέ-λα διασέθη τη μισή ώρα για νά φαί με έξοδα μου, βάζει

— Όταν έφτασα σ' ή Ν. Ύόρκη, ήσα μιά μαύρη ύ-περέρη, την Παμέλα, που-χεται κάθε μέρα 3 ώρες για νά συγυρίσι το μικρό νοικι-αριό μου. Το πρώτο που κά-νει, μόλις μπή στο σπίτι, είνε νά στρογγυλοκαθήση έμ-πρds σ' ένα πλούσιο εμπρέκ-φωστο, γιατί όπως λέει, απρέ-πει νά φαί κανείς καλά για νά δουλέψη. Δέν έχω κι' έ-γώ αντίρρησι σ' αυτό. Δυσ-τυχώς όμως, άφοδ' ή Παμέ-λα διασέθη τη μισή ώρα για νά φαί με έξοδα μου, βάζει

— Όταν έφτασα σ' ή Ν. Ύόρκη, ήσα μιά μαύρη ύ-περέρη, την Παμέλα, που-χεται κάθε μέρα 3 ώρες για νά συγυρίσι το μικρό νοικι-αριό μου. Το πρώτο που κά-νει, μόλις μπή στο σπίτι, είνε νά στρογγυλοκαθήση έμ-πρds σ' ένα πλούσιο εμπρέκ-φωστο, γιατί όπως λέει, απρέ-πει νά φαί κανείς καλά για νά δουλέψη. Δέν έχω κι' έ-γώ αντίρρησι σ' αυτό. Δυσ-τυχώς όμως, άφοδ' ή Παμέ-λα διασέθη τη μισή ώρα για νά φαί με έξοδα μου, βάζει

— Όταν έφτασα σ' ή Ν. Ύόρκη, ήσα μιά μαύρη ύ-περέρη, την Παμέλα, που-χεται κάθε μέρα 3 ώρες για νά συγυρίσι το μικρό νοικι-αριό μου. Το πρώτο που κά-νει, μόλις μπή στο σπίτι, είνε νά στρογγυλοκαθήση έμ-πρds σ' ένα πλούσιο εμπρέκ-φωστο, γιατί όπως λέει, απρέ-πει νά φαί κανείς καλά για νά δουλέψη. Δέν έχω κι' έ-γώ αντίρρησι σ' αυτό. Δυσ-τυχώς όμως, άφοδ' ή Παμέ-λα διασέθη τη μισή ώρα για νά φαί με έξοδα μου, βάζει

— Όταν έφτασα σ' ή Ν. Ύόρκη, ήσα μιά μαύρη ύ-περέρη, την Παμέλα, που-χεται κάθε μέρα 3 ώρες για νά συγυρίσι το μικρό νοικι-αριό μου. Το πρώτο που κά-νει, μόλις μπή στο σπίτι, είνε νά στρογγυλοκαθήση έμ-πρds σ' ένα πλούσιο εμπρέκ-φωστο, γιατί όπως λέει, απρέ-πει νά φαί κανείς καλά για νά δουλέψη. Δέν έχω κι' έ-γώ αντίρρησι σ' αυτό. Δυσ-τυχώς όμως, άφοδ' ή Παμέ-λα διασέθη τη μισή ώρα για νά φαί με έξοδα μου, βάζει

— Όταν έφτασα σ' ή Ν. Ύόρκη, ήσα μιά μαύρη ύ-περέρη, την Παμέλα, που-χεται κάθε μέρα 3 ώρες για νά συγυρίσι το μικρό νοικι-αριό μου. Το πρώτο που κά-νει, μόλις μπή στο σπίτι, είνε νά στρογγυλοκαθήση έμ-πρds σ' ένα πλούσιο εμπρέκ-φωστο, γιατί όπως λέει, απρέ-πει νά φαί κανείς καλά για νά δουλέψη. Δέν έχω κι' έ-γώ αντίρρησι σ' αυτό. Δυσ-τυχώς όμως, άφοδ' ή Παμέ-λα διασέθη τη μισή ώρα για νά φαί με έξοδα μου, βάζει

— Όταν έφτασα σ' ή Ν. Ύόρκη, ήσα μιά μαύρη ύ-περέρη, την Παμέλα, που-χεται κάθε μέρα 3 ώρες για νά συγυρίσι το μικρό νοικι-αριό μου. Το πρώτο που κά-νει, μόλις μπή στο σπίτι, είνε νά στρογγυλοκαθήση έμ-πρds σ' ένα πλούσιο εμπρέκ-φωστο, γιατί όπως λέει, απρέ-πει νά φαί κανείς καλά για νά δουλέψη. Δέν έχω κι' έ-γώ αντίρρησι σ' αυτό. Δυσ-τυχώς όμως, άφοδ' ή Παμέ-λα διασέθη τη μισή ώρα για νά φαί με έξοδα μου, βάζει

έμπρds το ραδιόφωνο κι' άρ-κίζει να χαιδέη το χαλί με την ήλεκτρική σκούπα, χωρίς νά φτάη ποτέ στις γωνίες ή κάτω απ' τα έπιπλα. Έ-πειτα έσπονίζε το γραφείο και τις πολυθρόνες με άπειρη λεπτότητα, σάν νά πρόκειται για το ευαίσθητο δέρμα ένος μωρού. Μετά την... κουρα-στική αυτή εργασία, περνάει στην κουζίνα και, ένώ συγ-χερίως σιγονταγουδάει ένα τραγουδάκι της μόδας, πλέ-νει τα πιατικά μου: δυο φυλ-τζάνια λίγα πιάτα, μερικά μαχαίροπληκτα και μιά κα-τσάρδα, σ' έ τρία τέταρτα της ώρας! Έπειτα ξανα-τρώνε. Όταν φεύγει έχει φάει δυο φορές και μούχει κοστίζει περισσότερο από 3 δολάρια. Σ' άς βεβαίω ότι όταν τελειώσουν οι λίγες οι-κονομίες μου, σκοπεύω νά έργασθώ κι' έγώ σ' ά κάποιο σπιτί ως γκούδεράντα! Ο τόπος αυτός είνε ο παράδει-σος του ήθητικού προσω-πικού!

Κάθε μέρα, ο έξος στην Άμερική μαθαίνει καινούρ-για άπίστατα πράγματα. Θά φανταζόσαστε ποτέ π, χ, ότι 60 έκατομμύρια Άμερικανοί δέν μπορούν ν' άποδείξουν ότι γεννήθηκαν, γιατί δέν έ-χουν πιστοποιητικά γεννήσε-ως; Πράγματι, πρην απ' το 1914, ήσαν άγνωστες αυτές οι γραφειοκρατικές διατυπώ-σεις σ' ή χώρα της έλευθε-ρίας. Οι γονείς δέν έδωλα-ναν σ' άνα έγγονό τους τ' άνα-διό τους. Κι' όταν έπρόκει-το νά ψηφίσουν όλοι αυτοί οι άδελφοί, δέν χραιοζόταν νά παρουσιάσουν κανένα χαρτί.

Ο άρμόδιος υπάλληλος βα-σίζόταν άπλως σ' ό λόγους τους, για νά τους έγγυρήη στους έκλογικούς καταλό-γους! Έτσι, σήμερα όσοι έχουν γεννήθ πρην απ' το 1910, δέν έχουν κανένα πι-στοποιητικό και μπορούν κάλ-υστα νά ύποστηρίξουν ότι γεννήθηκαν, όπου θέλουν, τόσο σ' όν Άγιο Φραγκίσκο όσο και σ' όν Τομπουκού!...

— Όταν έφτασα σ' ή Ν. Ύόρκη, ήσα μιά μαύρη ύ-περέρη, την Παμέλα, που-χεται κάθε μέρα 3 ώρες για νά συγυρίσι το μικρό νοικι-αριό μου. Το πρώτο που κά-νει, μόλις μπή στο σπίτι, είνε νά στρογγυλοκαθήση έμ-πρds σ' ένα πλούσιο εμπρέκ-φωστο, γιατί όπως λέει, απρέ-πει νά φαί κανείς καλά για νά δουλέψη. Δέν έχω κι' έ-γώ αντίρρησι σ' αυτό. Δυσ-τυχώς όμως, άφοδ' ή Παμέ-λα διασέθη τη μισή ώρα για νά φαί με έξοδα μου, βάζει

— Όταν έφτασα σ' ή Ν. Ύόρκη, ήσα μιά μαύρη ύ-περέρη, την Παμέλα, που-χεται κάθε μέρα 3 ώρες για νά συγυρίσι το μικρό νοικι-αριό μου. Το πρώτο που κά-νει, μόλις μπή στο σπίτι, είνε νά στρογγυλοκαθήση έμ-πρds σ' ένα πλούσιο εμπρέκ-φωστο, γιατί όπως λέει, απρέ-πει νά φαί κανείς καλά για νά δουλέψη. Δέν έχω κι' έ-γώ αντίρρησι σ' αυτό. Δυσ-τυχώς όμως, άφοδ' ή Παμέ-λα διασέθη τη μισή ώρα για νά φαί με έξοδα μου, βάζει

— Όταν έφτασα σ' ή Ν. Ύόρκη, ήσα μιά μαύρη ύ-περέρη, την Παμέλα, που-χεται κάθε μέρα 3 ώρες για νά συγυρίσι το μικρό νοικι-αριό μου. Το πρώτο που κά-νει, μόλις μπή στο σπίτι, είνε νά στρογγυλοκαθήση έμ-πρds σ' ένα πλούσιο εμπρέκ-φωστο, γιατί όπως λέει, απρέ-πει νά φαί κανείς καλά για νά δουλέψη. Δέν έχω κι' έ-γώ αντίρρησι σ' αυτό. Δυσ-τυχώς όμως, άφοδ' ή Παμέ-λα διασέθη τη μισή ώρα για νά φαί με έξοδα μου, βάζει

— Όταν έφτασα σ' ή Ν. Ύόρκη, ήσα μιά μαύρη ύ-περέρη, την Παμέλα, που-χεται κάθε μέρα 3 ώρες για νά συγυρίσι το μικρό νοικι-αριό μου. Το πρώτο που κά-νει, μόλις μπή στο σπίτι, είνε νά στρογγυλοκαθήση έμ-πρds σ' ένα πλούσιο εμπρέκ-φωστο, γιατί όπως λέει, απρέ-πει νά φαί κανείς καλά για νά δουλέψη. Δέν έχω κι' έ-γώ αντίρρησι σ' αυτό. Δυσ-τυχώς όμως, άφοδ' ή Παμέ-λα διασέθη τη μισή ώρα για νά φαί με έξοδα μου, βάζει

— Όταν έφτασα σ' ή Ν. Ύόρκη, ήσα μιά μαύρη ύ-περέρη, την Παμέλα, που-χεται κάθε μέρα 3 ώρες για νά συγυρίσι το μικρό νοικι-αριό μου. Το πρώτο που κά-νει, μόλις μπή στο σπίτι, είνε νά στρογγυλοκαθήση έμ-πρds σ' ένα πλούσιο εμπρέκ-φωστο, γιατί όπως λέει, απρέ-πει

ΜΙΑ ΠΑΛΗ μέχρι θανάτου!

Διήγημα φρίκης

Τίποτε δεν κοιμείται μέσα στο δάσος. Όλα είνε θαμμένα κάτω από το χιόνι. Τα πανύψηλα δέντρα είνε κάτασπρα. Μια ανθρώπινη σιλουέττα με γκριζοσπλή, γλυστρίζει προφυλακτικά ανάμεσα στους χοντρούς κορμούς. Είνε Ρώσος στρατιώτης. Έχασε το δρόμο του, καθώς έκανε μια ανίχνευση. Μια ξαφνική τουφεκιά, που ξυπνάει την ήρωα του δάσους, τον κάνει να τινάξει. Ετοιμος να πωλήσει ακριβά τη ζωή του. Μέσα από ένα χαντάκι ξεπροβάλλει ένας άνθρωπος αναμειγμένος με πέτρινα βράχια ρούχα: ένας Γερμανός στρατιώτης. Πλησιάζει το Ρώσο και πέφτει γονατιστός. — Είμαι κι' εγώ άνθρωπος σαν εσένα! — λέει. Απήσυχος με, μη με σκοτώσεις! Παραβόλαια. — Καλά, καλά σάπαι! τον διακόπτει ο άλλος. Θα προσπαθήσουμε να φτάσουμε στις ρωσικές γραμμές. Είσαι αιχμάλωτός μου. Δεν σου κάνω κακό, αλλά και συ θα με βοηθήσεις να βρω το δρόμο μου μέσα σ' αυτό το καταραμένο δάσος... Μήπως έχεις τίποτε για φαί; Ο Γερμανός βγαίνει απ' το σακκίδιό του ένα ψιτό κοράκι. Ο Ρώσος έχει ψωμί. Ικάνονται κοντά-κοντά, πάνω στο χιόνι και τρώνε μαζί. Μια ολκιμότητα έλνει τότε τους δυο έχθρους, άμπερος στον άκαθάρστο κίνδυνο. Έχει αρχίσει πιά να σκοτεινιάζει. Ξαφνικά, ο Γερμανός τινάζεται, τρομαγμένος. Είδε ανάμεσα στα δέντρα ένα πλήθος από πράσινα μάτια, που προχωρούν σιγά-σιγά, σφίγγοντας τον κύκλο τους γύρω απ' τους δυο άντρες. Ο Ρώσος κατάλαβε: Είνε ο χειρότερος απ' τους κινδύνους του δάσους, οι λύκοι! Οι δυο άντρες μοιράζονται τα όπλα τους, με την ήρεμη που προηγείται απ' τους μεγάλους άγριους. Έπειτα αρχίζουν ν' αμύνονται με πείσμα, για τη ζωή τους. Πιέτρε ο πρώτος λύκος, με το κεφάλι σπασμένο... και κατόπιν δεύτερος, τρίτος. Σε λίγο, το έδαφος είνε στρωμένο απ' τα πτώματα τους. Το χιόνι έχει βαφεί κόκκινο απ' το αίμα τους. Ο Ρώσος δεν άντέχει πιά, λυγίζει. Άλλα ο Γερμανός τον πυροκρτεί... Πόσους λύκους σκότωσαν; Δεν ξέρουν, μα η φοβερή μάχη έχει πιά τελειώσει. Τ' αμέσως ρίχνουν τώρα το κρύο απ' αδύνατο φως τους πάνω στη σκηνή του αιματοκυλισματος εκείνου. Οι δυο άντρες φυλάει βάρδια, ο ένας μετά τον άλλο. Ποιός θα μπορούσε ν' αναγνωρίσει στους δυο αυτούς συντρόφους τους χθεσινούς και τους αύριανούς άσποιδους έχθρους;

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— Άν οι εύχες αλήθευσαν, κι' ο διακονιάρης θα πλουταίνε.
— Άνάμεσο στο νύχι και στο κράς τίποτα δεν χωρεί.
— Άναψε το φούρνο νύφη, να φιοτί τ' άρνι που θα φέρω.
— Άν δέ δειχνί η γίδα, δείχνει το κέρατό της.
— Άν είκ' η ζουρλια κέρατα, θα φαίνονταν ο έλους.
— Άν μ' άγαπά η μάνα μου, της μοίρας μου είν' κι' εκείνο.
— Άν πεδάν' από συνάχι, φάσκελα νάχι η πανούκλα.
— Άν σ' άπάτησι η μαργιολιά, τί γνύσι τί τη βέλεις;
— Άντι νά σπριζούν τα θεμέλια, σπριζούν τα κεραμίδια.
— Άν τόν γλυκάνησ το ζουρλό, δά σου κολληθή στη ράκι.
— Άν τόν ζαναϊδής στη βρύσι, γράψε τόνε νιά ντεβόσιον.
— Άντρας γέρος, γυναικας γνές, κάνουν πάντα κακές δουλειές.
— Άντρα μοϋρθε η γρηγοράδα, φέρ' τα γένεια σου να γνέσω.
— Άντρας είσαι πόθο δίνεις, μιά δπου πάς ευλιές μακείνης.
— Άν κωρσάτης με το γάϊδαρο θα σε χτυπήσι στο πρόσωπο με την ουρά του.
— Άξίζει η παληόκοττα σαράντα πουλακίδες.

Τι ώρα έφτασε άναπόφορα άρρε. Τα πρόσινα μάτια δεν ξαναφάνηκαν πιά. Καρδίε ή άσχη δίνοντας μια φανταστική διήγηση πράγματα που άγγίζουν οι πρώτες άχτίδες της. Οι δυο άντρες μοιράζονται τα όπλα, μοιράζονται. Κουβεντιάσαν μετ' αλλη τους. Ο κίνδυνος που πέρασαν, τους ένωσε στενά με μια σιωπηλή συμφωνία. Δεν έχουν παρά να κυττάσουν τα πτώματα των λύκων, για να νιώσουν πως δεν μπορούν να κάνουν ο ένας δίχως τον άλλον, μέσα στο τρομερό βασίλειο του δάσους... Ο Ρώσος άρχίζει να μιλή πρώτος: — Είμαστε τόσες ώρες μαζί, και δεν ξέρω ακόμη ούτε τ' όνομά σου. Έγώ λέγομαι Ταράντιεφ. — Κι' εγώ Χέρμαν... Άφου τελείωσαν τα συνηθμένα θέματα, οι δυο άξέστοι άντρες προχώρησαν στις εκμυστηρεύσεις. — Έχεις έσύ φιλενάδα; ρωτάει ο Χέρμαν. — Τα γαλανά μάτια του Ταράντιεφ γίνονται πιά σκούρα, καθώς γεμίζουν από όνειροπολήσεις. — Ναι... μοιρμουρίζει, είνε γλυκιά σαν το μέλι... Με βεβαί η ματιά της, και το χαμόγελό της είνε όλη μου ή ζωή. Θα παντρευτούμε όταν γυρίσω πίσω. — Ένα άδύνατο χαμόγελο φωτίζει το πρόσωπο του Γερμανού. — Κι' ή δική μου είνε γλυκιά σαν το μέλι, λέει. Τη γνώρισα σ' ένα χωριό κοντά στα σύνορα... Είνε όλη μου ή ζωή. Έχει μάτια νεράζια και γέλιο κουστάλλινο. Τ' άνοιχτόδεσθα μάτια της πέφτουν σαν καταρράκτες γύρω στο πρόσωπό της. Κι' όταν τη χαϊδεύω, δεν υπάρχει πιά τίποτα άλλο στον κόσμο για μένα... ούτε κι' ή πατρίδα! Της υποσχέθηκα να πάω να τη βρω, όταν τελειώσι ο πόλεμος. — Έγώ την ξέρω από παιδί προσθέτει ο Ταράντιεφ. Μεγαλώσαμε μαζί. Όταν έγινε 17 έτών, της ζήτησα να με παντρευτεί. Αυτή όμως προτίμησε να περιμένι το τέλος του πολέμου... Πώς φοβάμαι κάποτε μήπως μου την πάρη κάποιος άλλος! Είνε τόσο όμορφη!... — Ναι, ξέρω... είνε τρομερό πράγμα ή ζήλεια! Όταν σκέπτομαι κι' εγώ πως θα μπορούσε να πησέ το άλλοι τα λόγια πούχω άκούσει απ' τα χείλια της... όταν σκέπτομαι πως ένας άλλος θα μπορούσε να την πάρη στην άγκαλιά του, να τη φιλήσι, νιώθω να γίνουμαι τρελλός! Ο γλυκιά μου Κάσσια! Δεν ξέρεις τί θα μπορούσα να κάνω για σένα... Ο Ταράντιεφ τινάζεται πάνω, φωνάζοντας: — Λέγεσαι Κάσσια; Κι' ή δική μου το ίδιο!... Κάποια ύποψια φάνηκε στα μάτια του. Σκύβει πάνω απ' το Γερμανό τόσο που το πρόσωπό του άκουμπάει σχεδόν στο δικό του. — Ποιό είνε το άλλο της όνομα; Πές μου γρήγορα! προφέρει άνάμεσα στα δόντια του. — Κάσσια Νεπομπίρσκα, μοιρμουρίζει ο Χέρμαν. — Ένα μοιρηγότο βγαίνει απ' τα στήθη του Ρώσου: — Αυτή!... Αυτή είνε!... Μα κι' ο Γερμανός βρόθηκε βροχος μ' ένα πτόημα. — Αυτή! Ο ξανθός μου άγγελος!... Τότε λοιπόν ο ένας απ' τους δυο μας δεν θα βγί ζωτανός απ' αυτό το δάσος! Δεν σε χτυπάω προσοτικά. Σε προειδοποιώ, για ν' αμύνθης... Ο Ταράντιεφ τόν άρπάζει απ' το λαιμό και κυλιόνται μαζί πάνω στα πτώματα των λύκων. Είνε μια πάλη άγρια, μέχρι θανάτου, που γκριζο φως της αύγης! Ο έρωας ξανάκαμε έχθρους τους δυο έκείλους άντρες, που ξεολιζούν τώρα ο ένας τόν άλλον, μέσα στη σιωπή του χιονισμένου... Ποιόν απ' τους δυο σκέπτεται τώρα ή άπιστη Κάσσια, εκεί μακριά, στο χωριό της; Αυτή ή έρώτησή τους βασανίζεται... γιατί σε λίγο ο λύκος ξαναγυρίζουν. Τους τραβάει ή μυραδιά του φρεσκοκυμένου αίματος. Ρίχνονται πάνω στους δυο αντίχλους, τους δαγκώνουν με λύσσα, κόδουν κομμάτια σάρκας. Δεν άφγούν να τους κατασπαράξουν!... Τίποτα δεν κοιμείται πιά, μέσα στο δάσος. Όλα έχουν ταφί κάτω απ' το χιόνι, που έξακολουθεί να πέφτι απ' τόν ουρανό. Και πάνω απ' τη σκηνή του θανάτου, πλανιέται ή σκιά της Κάσσιας, της κόρης με τα χρυσόξανθα μαλλιά, της άπιστης Κάσσιας!...

Έγχειρήσεις στην καρδιά

Το θαύμα της σημερινής επιστήμης

Από μερικά χρόνια, ώριμένοι «βιρτουόζοι του νυστεριού» κατόρθωσαν να επεκτείνουν τη δράση τους και στα τραύματα της καρδιάς, είτε προέρχονται από τα καλούμενα (λευκά όπλα) (μαχαίρι, ξίφος, λόγχη, βελόνα κτλ.) είτε από πυροβόλα όπλα (σφαίρα, θρυσμο όβιδος κτλ.). Άλλά, τελευταία, οι Άγγλοι, Άμερικανοί και Νορβηγοί χειρουργοί έπραγματοποίησαν αληθινά θαύματα σ' αυτό το κεφάλαιο και κατόρθωσαν να επεμβούν με άριστα αποτελέσματα σε περιπτώσεις χρόνιων παθήσεων της καρδιάς, που έθεωρούντο ως σήμερα άθεράπευτες. Μιά απ' αυτές τις περιπτώσεις είνε ή θεραπεία της μικρής Τζούντι Χόκμαν, που άνηκε στην κατηγορία των παιδιών που καλούνται στην Άμερική «κυανά νήπια». Η όνομασία αυτή όφειλεται στο κυανωπό χρώμα που έχει το δέρμα τους και που είνε αποτέλεσμα μιας στενωπότητος της πνευμονικής αρτηρίας, που μεταφέρει το αίμα στην καρδιά. Έτσι, τα παιδιά αυτά γίνονται πελιδνά, σαν να πνίγονται γιατί το αίμα που κυκλοφορεί μέσα στις φλέβες τους είνε ανεπαρκές και δεν έχει την απαιτούμενη ποσότητα οξυγόνου. Ο χειρουργός Μπλάλογκ και ή βοηθός του Έλβεν Τζούντινγκ είχαν θεράπευσε ως τώρα 65 «κυανά νήπια», άνάμεσο στα όποια και ένα παιδάκι δεκάεντε μηνών, που το κράτησαν τρεις ολόκληρες ώρες πάνω στο χειρουργικό τράπεζι. Άλλ' ή περίπτωση της Τζούντι Χόκμαν ήταν άξαιρετική. Γιατί ή στενωπή ήταν πολύ μεγάλη και είχαν ως αποτέλεσμα την εξάντλησι των δυνάμεων της μικρής, που μόλις μπορούσε να κρατηθή στα πόδια της. Ο δόκτωρ Μπλάλογκ δεν έδίστασε όμως. Και ή Τζούντι είνε σήμερα ένα χαριτωμένο και ύγιεστατο παιδάκι, με γερή καρδιά και πνεύμονας. Η έπιτυχία του δόκτορος Μπλάλογκ ένεθάρρυνε τους Άμερικανούς έπιστήμονας, που κατόρθωσαν να επεμβούν και πολλές άλλες άξιόλογες θεραπείες σε περιπτώσεις όργανικών ανωμαλιών του λεπτεπίλετου αυτού όργάνου του ανθρώπινου σώματος που είνε ή καρδιά. Έτσι πιστεύεται σήμερα ότι τα 80 % των παιδιών, που είνε καταδικασμένα συνεπεία παρομοίων παθήσεων, μπορούν να σωθούν. Η αναλογία των έπιτυχιών είνε μικρότερη σε εφήβους και άτομα μεγαλύτερας ηλικίας. Αξιοσημείωτα είνε επίσης τα πειράματα που έκαμε στο κεφάλαιο αυτό ο φυσιολόγος Σινιτζύν. Ο Ρώσος έπιστήμων κατόρθωσε μετ' αλλη να (μεταφύτωση) ζώνη καρδιά σε ζώα όπως ο σκύλος, ή γάτα ή ο βάτραχος. Άς πάρουμε το παράδειγμα ενός βατράχου, που έχει έλαττωματική καρδιά. Ο Σινιτζύν κάνει μια πρώτη έγχειρση στο δεξιό πλευρό, για να αφαιρέσι ένα κομμάτι από τόν πνεύμονα. Στο κενόν που δημιουργείται τοποθετεί τότε μια γερή καρδιά, που παίρνει από έναν άλλο βάτραχο και την συνδέει με τις αρτηρίες και τα άλλα αιμοφόρα άγγεία. Τό πρώτο στάδιον της επεμβάσεως τελειώνει σ' αυτό το σημείον. Για ένα διάστημα, και οι δυο καρδιές λειτουργούν ταυτόχρονα. Όταν, τέλος, πεισθί ότι ή δεύτερη καρδιά μπορεί να αντικαταστήσι την πρώτη, ο Ρώσος έπιστήμων κάνει μια νέα έγχειρση, που είνε και ή οπτική καρδιά, που έχει καταντήσει άκρηστη. Τό ζώον θα εξακολουθήσι τη ζωή του με ή δεύτερη καρδιά, που αντί να είνε άριστέρα, θα βρίσκεται τώρα στο δεξιό μέρος του θώρακος. Παρόμοια πειράματα ο Σινιτζύν έκαμε και σε άλλα (θερμόαιμα) ζώα, όπως είνε ο σκύλος ή ή γάτα. Πειράματα επί ανθρώπων δεν έγιναν ακόμη. Άλλά πιστεύεται πως και αυτό θα κατορθωθί σε λίγο. Φυσικά, σ' αυτή την περίπτωσι δεν θα μπορούσε να γίνι λόγος για την αντικατάστασι της καρδιάς ενός ανθρώπου με την καρδιά ενός άλλου ανθρώπου, γιατί δεν θα ύπρχε κανείς που θα δεχόταν να παραχωρήσι το πολύτιμο αυτό όργανο και άν ακόμη τού έδιναν όλους τους θησαυρούς της γης. Άλλ' οι φυσιολόγοι παρατηρούν ότι δεν είνε απαραίτητο ή αντικατάστασις να γίνι με ανθρώπινη καρδιά. Οι καρδιές άλλων ζώων, όπως του πηλίκου, και πιθανόν μερικόν από τα άνθητρα θηλαστικά, θα μπορούσαν να χρησιμεύουν για τό σκοπό αυτό. Η μόνη διαφορά είνε ότι οι άνθρωποι που θα υποστούν παρόμοιες έγχειρήσεις θα έχουν την καρδιά δεξιά. Άλλά με αυτόν τόν τρόπο θα είνε δυνατόν να άντιμετωπισθόν αποτελεσματικά όλες σχεδόν οι παθήσεις της καρδιάς, που ή επιστήμη παρέμεινε άνίσχυρη ως σήμερα έμπρος σ' αυτές.

ΤΟ «ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ» της Βομβάης

Ο Ινδικός κινηματογράφος και τα κέρδη του

Η Ινδική κινηματογραφική βιομηχανία παρουσιάζει τόν τελευταίο καιρό άπείστη άνάπτυξι. Κι' αυτό γιατί παρ' απειρία μεγάλω ζήτησις φιλμ. Το περασμένο έτος, οι θεαταί των Ινδικών κινηματογράφων ήταν περισσότεροι παρά σε όλα μαζί τα 5 προηγούμενα χρόνια. Χιλιάδες θεατών κάνουν ουρά επί ώρες στόν ήλιο ή στη βροχή, για ν' αγοράσουν ένα είσιτήριο, πολλές ημέρες πριν απ' την παράστασι. Υπάρχουν δέ πολλοί «έπιχειρηματίες του ποδαριού», που αγοράζουν ν' αυτόν τόν τρόπο εκατοντάδες είσιτήρια και τα μεταπωλούν έπειτα στη μασύ άγορά 4 ή 4 φορές ακριβότερα. Αυτός είνε ο λόγος που δημιουργήθηκαν στας Ινδίας 150 κινηματογραφικά σπύντιο, τα περισσότερα όμως ικρά και άτελέστατα. Η μεγάλη έλλειψις άρνιπτικών φιλμ για την κινηματογράφησι κι' άλλων άπαιρητών υλικών έκαμε την Κυβέρνησι να έπιβάλι περιορισμούς. Για να γίνι κανείς παραγωγός, πρέπει νάκανε ήδη τη δουλειά αυτή πριν απ' τό 1942. Όστόσο οι κερδοσκόποι, που θεωρούν την κινηματογραφική βιομηχανία ως μια συμφέρουσα τοποθέτησι κεφαλαίων με σύντομα και μεγάλα κέρδη, βρίσκουν να λησύνουν παραγωγούς που δεν μπορούν ν' αδιαφορήσι λόγους να χρησιμοποίησουν τις άδειές τους, και νοικιάζουν τις άδειες αυτές, πληρώνοντας μεγάλα ποσά, ως 50.000 δολάρια. Κατόπιν, έπειθεί οι άνθρωποι αυτοί δεν έχουν διάλογο τεχνικές γνώσεις ή καλλιτεχνικό ταλέντο, χρειάζονται είδικούς διευθυντάς, τεχνικούς, ήθοποιους κλπ. Και τους προσφέρουν ήγεμονικούς μισθούς, για να τους άποσπασούν απ' άλλες έπιχειρήσεις. Οι πιο δεινότεροι είνε οι άστέρες. Πριν απ' τόν πόλεμο, ύπρχαν έλάχιστοι απ' αυτούς. Γιατί, μολοντί ο ανταγωνισμός κινηματογράφου και θεάτρου είχε αρχίσει στας Ινδίας από 50 χρόνια, έθεωρείτο για πολύν καιρό άνήθικο και ταπεινωτικό να παίζη κανείς σ' ένα φιλμ. Μόνον στα τελευταία χρόνια άρχισαν διάφοροι νέοι και νέες καλών οικογενειών ν' άψφουιν αυτές τις κοινωνικές προκαταλήψεις και να έμφανίζονται στόν κινηματογράφο. Όστόσο οι ήθοποιοί της θόνης είνε ακόμη λίγοι, κι' έτσι οι μισθοί τους έχουν άνεξί σε ύψη δυσθεώρητα. Πριν απ' τόν πόλεμο, πληρώνονταν ως 2.000 δολάρια για κάθε φιλμ. Σήμερα παίρνουν το λιγότερο 10.000 δολάρια, οι περισσότεροι δέ απ' αυτούς γυρίζουν 3-4 φιλμ συγχρόνως. Έννοείται ότι οι ταινίες αυτές ύπερτον ποιοτικά, πάντως όμως άποβίζουν μεγάλα κέρδη στους έπιχειρηματίες, παρ' όλα τα τεράστια έξοδά τους. Ο μέσος όρος του κόστους ενός φιλμ είνε 100.000 δολάρια, και τα 60% πληρώνονται σε μισθούς ήθοποιών. Δεν άπομένουν λοιπόν, παρά πολύ λίγα για τα σκηνηκάτα κοστούμια, τις τεχνικές εγκαταστάσεις, την άμοιβή του συγγραφέως κλπ. Είνε άξιοσημείωτες οι κοινωνικές και πολιτικές δυσκολίες που παρουσιάζει το γύρισμα ενός φιλμ στας Ινδίας. Ξυγγραφείς, παραγωγοί και διηγητές πρέπει νάπαραγάιν

ως θέμα τους παληούς θρησκευτικούς θρύλους. Ένα έργο τέτοιου είδους, το «Ράμα Ράγια» που παρίστανε τη ζωή του θρυλικού Ινδού βασιλέως Ράμα έπασσε το ρεκόρ των εισπραχθέντων. Έπαιχθη ως 20 κινηματογράφοι επί 75 βδομάδες. Η ταινία τόν μόνο που είδε ακόμη κι' ο Γκάντι, που δεν πάει ποτέ σε κινηματογράφο. Η έπιτυχία του ένεθάρρυνε τόν παραγωγό Βίλαυ Μπάτ να γυρίσι ένα άλλο φιλμ από τη ζωή του Βούδδου. Τρίτο έργο αυτού τού είδους προπαντός είνε — με κάθε έπιφύλαξι φυσικά — και ή χειραφέτησι των γυναικών τών Ινδών. Ο κυριώτερος απ' τους διευθυντάς της Ινδικής κινηματογραφίας είνε ο Σανταράμ. Σ' αυτόν άνέθεσε τελευταίως ή άγγλική Κυβέρνησις τη διοίκωσι της έπίσημης κινηματογραφικής προπαγάνδας. Κερδίζει ήδη περισσότερα από 200.000 δολάρια τό έτος και φιλοδοξεί να κινή τη Βομβάη ένα δεύτερο Χόλλυγουντ. ♦♦ ♦♦ ♦♦ **Κινηματογραφικές πενιές** ★ Μιά στατιστική που έξεδόθη τελευταίως στην Άργεντινή άποκαλύπτει ότι κατά τό 1945, τό 60% των προβληθέντων φιλμ ήταν άμερικανικά (Ην. Πολιτειών), τα 25% Άργεντινικά, τα 8% Μεξικάνικα και τα 7% Ευρωπαϊκά. ★ Ο νοσταλγικός νέγρος πιανίστας και τραγουδιστής τόν όποιον είδαμε και άκούσαμε στο φιλμ «Καζμπλάνκα», όνομάζεται Ντελβύ Ουίλσον και γεννήθηκε στο Τύλερ του Τέξας στις 3 Άπριλιου 1894. Σύμφωνα με τό νόμο των άντιθέτων, ο σύζυγος της Μπέττυ Χιούττον, της «Ξανθής Πυρπολήτριας» όπως την έχουν έπονομάσει, πρέπει να είνε άουκος τύπος. Πράγματι, άν ό κ. Τέντ Μπρίσκιν, ο πρόεδρος της (Ρήθερας Κάμερα Κομπανν) του Σικάγου, δεν είχε ήρεμη και κάπως νωβρ ή ιδιοσυγκρασία, άν δεν μιλούσε λίγο και χαμυλάρωνα, άν ένώπιον την άνάγκη να ξεσπάρι, να φωνάζη, να σπάρι, δεν θα μπορούσε να ζήσι μαζί με τη Μπέττυ, που είνε ένας ίδιος ακριβώς τύπος! Όταν ήταν μικρή, ή Μπέττυ Χιούττον είχε φωνή άξιολάτρευτη. Η οικογένειά της όνειρευόταν να την ιδι στην Όπερα του Σικάγου, στο Κόδεν Γκάρντεν του Λονδίνου, στη Σκάλα του Μιλάνου, στην Όπερα των Παρισίων. Έκείνη όμως έκρινε ότι τό μελόδραμα ήταν σοβαρό θεατρικό είδος, που δεν της πολυταίριαζε, κι' ότι ή αισθηματική ρομάντσα προσαρμοζόταν περισσότερο στο χαρακτήρα της. Όταν πρωτοπήγε σ' ένα χορό ή Μπέττυ, σε ηλικία 15 έτών, της έζήτησαν να τραγουδήσι κάτι. Αυτή δέχθηκε πρόθυμα. Ξερόταν μάλιστα ότι ήταν παρών ο διάσημος ήμπερσάριος Λοπέξ, έδωσε όλα της τα δυνάτια για να τόν έθουσίσει. Και πράγματι, τό κατόρθωσε. Ο Λοπέξ της προσέφερε ένα μικρό συμβόλαιο σε κάποιο μουζίκ - χυλλ του Ντιπρόιτ. Η ταινία τόν πρώτο βήμα της προς την έπιτυχία. Κι' ή Μπέττυ χοροπηδούσε απ' τη χαρά της... Ότόσο, τό βράδυ της πρώτης εμφανίσεως της, ήταν άλύγιστη κι' άκαρη πάνω στη σκηνή, άν... να είχε καταπιή ένα σκουπόξυλο! Τραγουδούσε σαν καλή μαθήτριά τα τραγουδάκια της, προσέκοντας πρό πάντων να μη κάμη κανένα φάλτο. Τό άκροτήριο βήμας πηλκτικό το νομμένο της και την άποδοκίμασε βγάζοντας φωνές ζώων! Την άλλη βραδυά, όταν δέχθηκε να ξαναεμφανισθί στη σκηνή για δεύτερη φορά, ο Λοπέξ τη σταμάτησε. — Όχι, δεν μάς κανέται της είπες. Τό συμβόλαιο σου διαλύεται. Η Μπέττυ τινάχτηκε, σαν να την είχαν ταμπάσει εκατοντάδες σφαίρες... — Ά, έτσι; φώναξε. Τώρα θα είδατε λοιπόν!... Δεν είχε ύπ' όψει της τι ακριβώς σκόπευε να κάμη. Ήταν σαν τρελή απ' το θυμό της. Ξεφυγε απ' τα χέρια του Λοπέξ, έτρεξε στη σκηνή, άφισε να ξεσπάσουν τα νεύρα της, τραγουδούσε ένα τραγουδί θεοτέραλλο, χορεύε ένα χορό καννιβαλικό, ουρλιάσε σαν να την έγδερναν, πηδάσε πάνω στο πιάνο... Τα χειροκροτήματα του κοινού την ξαναέφεραν στην πραγματικότητα. Οι θεαταί είχαν νομίσει την κρίσι έπική της μονίας της για πρωτότυπο νομμένο κι' είχαν έθουσίσει! — Μπράβο, άναστήθι μου! της είπες ο Λοπέξ. Έτσι να κανέτε κάθε βράδυ! Πριν ντεμπουτάρη στόν κινηματογράφο, ή Μπέττυ γνώρισε έθιμαυτικές έπιτυχίες στο Μπριγνιουαί. Έπειτα γύρισε μερικά φιλμ για τόν Παραμουντ που δεν τα έκομε ιδι ακόμα στην «Ξανθή Πυρπολήτρια» — τί τλος που ταίριαζε περίφημα τόσο στο φιλμ όσο και στην πρώτα ντρία — ένασκόνη την περίφημη Τέξας Γκούιναν, την πρώτη γυναικα ήθοποιό των φιλμ κάουμπόξ και βασίλισσα των νεοόρο κέζικων κωμικών πριν απ' τόν πρώτο πόλεμο. Στο διάστημα του πολέμου, ή Μπέττυ δεν άρνήθηκε ποτέ τήσ ενεργασία της στις καλλιτεχνικές γιορτές ύπέρ των στρατιωτών. Έτσι λοιπόν α τελευταίι της έστειλαν συχνά διάφορα όδρια, για να της εκδηλώσουν την εύγνωμοσύνη τους. Μερικά απ' αυτά ήσαν... άνοικονόμματα, όπως π. χ. μια καμυλοπαράδαις και μια άρκουδα! Η Μπέττυ είνε πολύ όμορφη. Θα μπορούσε, άν ήθελε, να παίζη σοβαρούς ρόλους. Βρίσκεται όμως δάζουν άλλωστε όσο και τούς θεατάς. Μιά μέρα, που έτυχε να πηλήτι, άποφάσισε... να παντρευθί! Στο γυρισμό απ' τό ταξείδι τών γάμων της, πήρε μια νύχτα φωτιά ή μία πλευρά τού όπιπιού της, εύτυχώς όχι εκείνη όπου βρισκόταν ή κάμαρά της. Η πυρκαϊά ούθούσε χωρίς μεγάλη δυσκολία. Όλοι όμως α καταρράκτες τού ουρανού δεν θα κατόρθωναν να σβέσουν τη φωτιά της «Ξανθής Πυρπολήτριας»... ΕΙΝΕ - ΣΤΑΡ

Μαρτυρία και ΘΗΡΙΩΔΙΕΣ

ΑΓΡΙΟΤΗΣ ΚΑΙ ΣΑΔΙΣΜΟΣ
στην «πολιτισμένη» Ρώμη

Στα αξιόλογα συγγράμματα, που έχει αφήσει ο Ρωμαίος ιστορικός Τίτος Λίβιος, υπάρχουν ολοζώντανες περιγραφές μαρτυριών, που κορρεύουν την αγριότητα και το σαδισμό, των κρυμμένων κάτω απ' την επίπλαστο πολιτισμό της αρχαίας Ρώμης.

Ποιός μπορεί να διαβάσει, π.χ., τη θανατική εκτέλεση του Μελίου Σουφρετίου, χωρίς ν' ανατριχιάσει σύγκορμος; Η ιστορία αυτή συνέβη στα χρόνια του βασιλέως Τούλιου Όστιλιου.

Νεόκτιστη ακόμη, η Ρώμη βρισκόταν σε πόλεμο με τους γείτονές της. Σε μία μάχη λοιπόν, ο Σουφρετίος, αρχηγός μιας συμμοχικής φυλής, είχε κρατήσει σπείρη σπουλη και καιροσκοπική. Δεν είχε δηλαδή ριχθεί στη σύρραξη, παρά μόνον αφού βεβαιώθηκε ότι οι Ρωμαίοι είχαν εξασφαλίσει πια τη νίκη. Ο Τούλιος Όστιλιος αντελήφθη τη φανερά αυτή προδοσία του. Μετά τη μάχη λοιπόν, διάταξε να τον αποπλίσουν, να τον αλυσσοδέσουν και να τον φέρουν εμπρός του.

Ο βασιλικός θρόνος ήταν στυμμένος πάνω σε μία εξέδρα, κι' απέναντί ο' αυτόν είχαν παταχθεί όλοι οι Ρωμαίοι πολιτιστάι.

Επρόδωσε τις Ιερές συνθήκες της συμμοχίας! είπε ο Τούλιος Όστιλιος στο Σουφρετίο. Μαίρασε την καρδιά σου με ταξί της Ρώμης και των έδεών της. Ετσι λοιπόν θα χωρισθί και το κορμί σου, και θα σκορπισθούν τα κομμάτια του!

Διάταξε αμέσως τους άνδρες του να φέρουν κοντά δυο άρματα, που τα τραβούσαν τέσσερα άγρια άλογα, και να θέσουν στο καθένα το ένα χέρι και το ένα πόδι του προδότη. Έπειτα οι άρματα έμαστιγώσαν τ' άλογά τους. Και τα άρματα ξεκίνησαν προς αντίθετες διευθύνσεις, σκίζοντας στη μέση το κορμί του καταδίκου!

Το ίδιο φοβερό μαστόρι έπέβαλε άργότερα ο βασιλιάς των Γότθων Αμανάριος στη σύζυγό ενός λιποτάκτου, για να παραδειγματίσει τους άλλους πολέμιούς του. Έπληξε στο συγκεντρωμένο στρόφι σαλό, η έτυχη γυναίκα γυδούσε και δέθηκε απ' τα χέρια κι' απ' τα πόδια στις ούπτες τεσσάρων άγριων αλόγων... Το ώραιο κορμί, χωρίσθηκε έτσι σε τέσσερα αιμόφυρτα κομμάτια. Κι' ο άντρας της έχασε τα λογικά του...

Μία άλλη περιγραφή, που όφειλεται κι' αυτή στον ίδιο Τίτο Λίβιο, αφορά ένα κόνιζο στις σκλάβες τους, για το πατριό τους παρτίτιμα.

Η πατρίδα Ουαρία σκάνεται απ' το νεύει το μπάνιο της με χλωρό κι' άρωματιζμένο νερό κι' έπειτα φέρνει τις δούλες κορμί της. Κατόπιν της παρουσιάζουν ένα μαλλιά της, που της έχει κτενιστεί περίτεχνα μία απ' αυτές.

Ο πανέμορφη αρχόντισσα ρίχνει μία ματιά και ζωρύνει τα φρύδια της: Δεν της άρεσει το κτενισμό της... Ένώ η δυστυχισμένη κομμάτια κλωμιάζει απ' το φόβο της, η πατρίδα κάνει ένα νεύμα σε δυο άλλες οι οποίες άρπάζουν την «ένοχο», τη γδύνουν ως τη μέση και την αναγκάζουν να γονατίσει εμπρός στην κυρία της. Έπειτα μία άλλη δούλη φέρνει,

κάνει γυμνός μέσα στο ιερό άντρας... Οι κατάλευκες σάρκες τους ξεχωρίζουν μέσα στο σκοτάδι.

Δύο Λουπέρκοι, άποκαλυπτοί με μαστίγια, άρχίζουν να χτυπούν άλόπτα τα τρυφερά έκείνα κορμιά. Οι δυο γυναίκες ουρλιάζουν, κλαίει, σπαράζουν... Κι' όσους πια έχουν σωριασθή κατάγής, μισοπεθαίνουσιν απ' τον πόνο, οι Λουπέρκοι τους δίνουν να πιουν ένα άρωματικό φίλτρο.

Η τελευταία τελείωσε. Οι κοιλίες που αστινύθηκαν, έγιναν γόνιμες...

Ένώ ο ουρανός άρχίζει να φωτίζεται προς την άνατολή, οι δυο γυναίκες παίρνουν πια το δρόμο της επιστροφής, τρέμοντας, κατοπληγμένες σ' όλο τους το κορμί, αλλά ευτυχισμένες.

ΠΙΕΡ ΡΟΥΖΕΜΟΝ

Ένας σατανικός κατάσκοπος

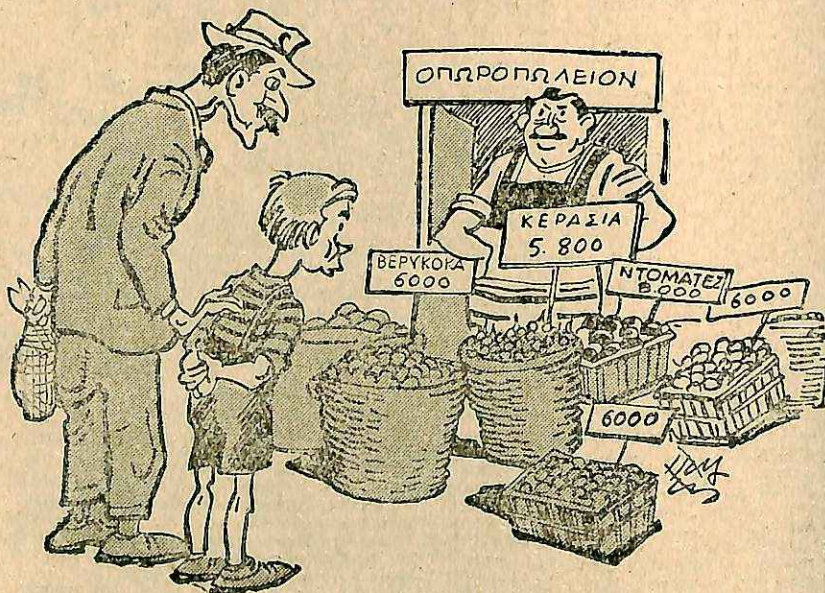
Πώς συνελήφθη ο Τζόμπ

Μία απ' τις σατανικότερες μορφές των κατασκοπών του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου ήταν ο Όσβαλντ Τζόμπ. Έπειτα από διάφορες περιπέτειες ο επικήδειος αυτός άνθρωπος είχε έγκυατο στο Παρίσι. Εκεί τον βρήκε η γερμανική κατοχή, τον Ιούνιο του 1940. Όταν οι Γερμανοί τον έπιασαν και τον φυλάκισαν, δέχθηκε να γίνει πράκτορά τους και κατέστρωσε μαζί τους ένα μακιαβελικό σχέδιο. Θα δραπέτευε απ' τη φυλακή και θα κατένευε στην Άγγλία, απ' όπου θα στέλνε διάφορες πληροφορίες, γραμμένες με συμπιεστικό μελάνι, ανάμεσα στις γραμμές φαινομενικά άσώων επιστολών απευθυνόμενων στους συντρόφους της φυλακής του.

Πράγματι, ένα ώραίο πρωί, ο Τζόμπ κατόρθωσε να δραπέτευση. Δεν ήταν δύσκολο άλλωστε, έφ' όσον τον διευκόλυναν οι δεσμοφύλακες... Έφτασε στο Λονδίνο κι' άρχισε τη δράση του. Άλλα οι Άγγλοι βρήκαν λίγο ύποπτη την άφηνση των «ήρωικών» περιπετειών του και φρόντισαν να τον επιβλέψουν άγρυπνα και μυστικά. Παρατήρησαν λοιπόν ότι διατηρούσε υπερβολική αλληλογραφία... Έξέτασαν μερικά απ' τα γράμμάτα του κι' ανακάλυψαν το μυστικό τους.

Έγινε άμέσως μία έρευνα στο σπίτι του. Φυσικά ο ίδιος διαμαρτυρόταν ότι ήταν άθωος. Κι' οι ντετέκτιβ δεν εύρισκαν πουθενά το παραμικρό ίχνος της κημικής ουσίας που είχε χρησιμοποιήσει ως συμπιεστικό μελάνι. Είχαν άρχισι να διατάζουν, όταν ένας απ' αυτούς πρόσεξε ένα μάστο από κλειδιά πάνω στο τραπέζι.

—Τι σάς χρειάζονται όλα αυτά; ρώτησε. Ο Τζόμπ δεν μπόρεσε να κρύψη την ταραχή του. Οι αστυνομικοί εξέτασαν τότε λεπτομερέστερα τα κλειδιά κι' άνακαλύψαν ότι μπορούσαν να ξεδιωθούν, ότι ήταν κούφια εσωτερικώς κι' ότι περιείχαν γυάλινα πεννίκια και το κημικό ύγρο για το άόρατο γράψιμο. Ο κατάσκοπος καταδικάσθηκε κι' εκτελέσθηκε δι' απαγχονισμού.

ΚΟΡΤΕ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

(Σχέση Π. Παυλίδης)

ΧΑΙΡΕ, κακούργα!...

Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ο κ. ΑΝΑΠΟΔΟΣ: Άναξμανδρος Άνάποδος και η κυρία Άγλαία Άνάποδου άμφοτεροί άνω των 50... φθινόπωρων.

Στο σπίτι τους, στην τραπεζαρία.

Ο κ. ΑΝΑΠΟΔΟΣ: Θα καταπιής τη γλώσσα σου ή όχι;

Η κ. ΑΝΑΠΟΔΟΥ: Όχι, όχι, όχι. Όσο μου μένει και το έσχατο ίχνος ζωής, θα σε φωνάξω κακούργο, άχαίρετο, τζαναμπέτι!

Ο κ. ΑΝΑΠΟΔΟΣ: Άγλαία, κάθισε φρόνιμα γιατί με παραφουσκάζεις. Θα με κινήσει να παραφερθώ και να σου σπάσω τα μούτρα!

Η κ. ΑΝΑΠΟΔΟΥ: Τόλμησε άθλια, ληστή, δολοφόνε. Έμένα θα σπάσεις τα μούτρα;

Ο κ. ΑΝΑΠΟΔΟΣ: Ναί, έσένα. Γιατί; Θα σε ντραπά; (Προχωρεί δυο βήματα εμπρός με ύψωμένο το χέρι).

Η κ. ΑΝΑΠΟΔΟΥ: Κάτω τα σουλά σου. Σαδονάπλε! Τι θές να μου παραστήσεις βρέ; Το σκληρό άντρα; Δε σε φοβάμαι. (Πάνει το κεφάλι της με τα δυο της χέρια κι' άρχίζει να μυδγκλαίη). Άχ, μαμάκα μου, μαμάκα μου, μ' έφαγε ο τζαναμπέτις, με γέραςε πρόωρα μου ρήμαξε τα νεύατά μου. Είσαι φάντασμα βρέ, είσαι αντίχριστος, είσαι ζευζέκης. Μπλάνεις στο σπίτι και τρέμα. Μ' έχεις παραπεταμένη. Θα πεθάνω και θα σε φάνε οι καταρίδες. Πρωί-πρωί σήμερα άρχισες τη γκρίνια για τις κάλτσες σου. Έρρενα να σου πλέωνα τις κάλτσες! Τι φταίω εγώ αν ιδρώνουν τα ξερά σου; Τρώω μία μπανιά και μου τη βγάδεις απ' τη μύτη. Άν ήταν ένας άλλος στη θέση σου θα με είχε στα πούπουλα. Γρουσουζή, Κυσσώπωνα, Λανδρύ, γυναικοφάγε!

Ο κ. ΑΝΑΠΟΔΟΣ: Άγλαία, σκάσε, γιατί θα σου την αστράνκι!

Η κ. ΑΝΑΠΟΔΟΥ: Νά σκάσης έσύ να σκάσης και να πλαντάξεις. Άχ, Παναγιώτα μου, τί δυστυχισμένη που είμαι!... (Κλαίει στα γεμάτα και γυπάει τα πόδια της στο πάτωμα). Θεούλη μου, μ' έφαγε ο τζαναμπέτις!

Ο κ. ΑΝΑΠΟΔΟΣ: Καλέ γυναίκα, τρελλάθηκες. Έννοείς να μ' άφησης ήσυχο; Ούφ! πού να πάρω το διάβολος δεν είναι ζωή στή. Αυτό δεν είναι σπίτι, είναι κόλασις!

Η κ. ΑΝΑΠΟΔΟΥ: Ναί, είναι κόλασις κι' έσύ είσαι άρχισαταγής! Μούφαγες τη ζωή μου! Γιαγκούνη, σπαγγοαρμένει... Έχεις χρόνια να μου πάρεις ένα καπέλο ένα φουστάνι, ένα άρωμα, ένα κραγιόν για τα χείλη μου!

ΣΥΦΑ ΛΟΓΙΑ

★ Για μία γυναίκα, τα ρομάντσα που δημιουργεί είναι πιο τερπνά από κείνα που διαβάζει.

★ Είναι ένα από τα θαύματα του έρωτος ή ευχαριστίας του πόνου.

★ Ο έρωας, ο θεός αυτός που θεωρείται επιπόλαιος, είναι τουναντίον ένας θεός πολύ αυστηρός στον οποίο πολλές φορές αναγκάζομαστε να θυσιάσωμε τα πάντα, το ταλέντο μας, τη νεότητά μας, την περιουσία μας και καμιά φορά κι' αυτή τη ζωή μας.

★ Η ντροπή είναι ο άχώριστος φίλος της γυναίκας. Άν την άποχωρήσεις τη νύχτα για ν' αναπορήσεις στον ιερό νόμο του γάμου, την έναφορά το πρωί μαζί με τα ρούχα της.

★ Δεν πρέπει η γυναίκα ν' άφηνι ποτέ να την άγαπούν πάρα πολύ, γιατί τότε θα πάθουν να τη σέβονται. Ο έρωας και η λατρεία δεν είναι συνδοιπόροι.

★ Η γυναίκα που γέλασε κάποτε για τον άντρα της δεν μπορεί πια να τον άγαπά.

★ Μία μικρή σφαλίσσα, μία μικρή φιλενάδα, ένας μικρός κήπος γεμάτος λουλούδια, κάνουν μία μικρή ζωή που δημιουργεί μία μεγάλη ευτυχία.

Ο κ. ΑΝΑΠΟΔΟΣ: Κραγιόν για τα χείλη σ' αυτή την ηλικία;

Η κ. ΑΝΑΠΟΔΟΥ: Έξω φρενών, άφρημένη, με τα μάτια γουρλωμένα σαν κορόμπλα! Τον κακό σου τον καιρό και το μέγα έλεος. Γρήα είμαι άγά, έρε ζετούπωτε; Άν ήθελα εγώ... θα...

Ο κ. ΑΝΑΠΟΔΟΣ: Τι θές να πής; Η κ. ΑΝΑΠΟΔΟΥ: Θέλω να πώ, πώς αν ήθελα εγώ θα κάναν ούρα οι θυμασταί μου κάτω απ' τα παράθυρά μου. Γιατί δηλαδή αυτές που παίζουν στο σινεμά είναι καλύτερες από μένα;

Ο κ. ΑΝΑΠΟΔΟΣ: Πώς... πώς είπες;

Η κ. ΑΝΑΠΟΔΟΥ: Εκείνο που λέω.

Ο κ. ΑΝΑΠΟΔΟΣ: Γυναίκα, θέλεις δέσιμο!

Η κ. ΑΝΑΠΟΔΟΥ: Για πάρε τα μούτρα σου...

Ο κ. ΑΝΑΠΟΔΟΣ: Άφου λές τρέλες. Δεν έξερις τί σου γίνεται. Μου λές πως είσαι άστέρας του κινηματογράφου...

Η κ. ΑΝΑΠΟΔΟΥ: Είμαι και φαίνομαι. Είμαι μοιραία... Είμαι γόρσας! Μόνον έσύ δεν μπορείς να καταλάβεις τί άξίζω. Άλλά πού να το καταλάβεις, τέτοιος μπουνταλάς που είσαι! Μή με παραφορίζεις μάλιστα γιατί...

Ο κ. ΑΝΑΠΟΔΟΣ: Γιατί...

Η κ. ΑΝΑΠΟΔΟΥ: Γιατί δεν το έχω σε τίποτε να δέσω τις βολιές μου και να φύγω για το Χάλλυγουντ.

Ο κ. ΑΝΑΠΟΔΟΣ: Παναγία μου, τρελλάθηκε!

Η κ. ΑΝΑΠΟΔΟΥ: Τρελλός είσαι σύ και το σόι σου! Άλλά δε σε παρεξηγώ. Είμαι μία μάστις, μία δυστυχισμένη είμαι το θύμα σου, κακούργε. (Κλαίει νοερά). Δεν βαστώ άλλο, Θεέ μου, πνίγναι! Πρέπει να ξεδυμνάω... (Άρπάζει ένα άνδοδοχείο και το σπάει στο πάτωμα). Μ' έφαγες, άνάνδρε, δεν άντέχω, θα σε χωρίσω. Γιατί δε μουφερε η γλώσσα την ημέρα που είπα το ναί μπροστά στον παπά; Από σήμερα και πέρα δε σε θέλω στο κρεβάτι μου. Θα κοιμάμαι μόνη μου, θα τρώω μόνη μου, δεν θέλω να σε ξέρω, δεν θέλω να σε βλέπω μπροστά μου. (Άρπάζει μία φωτογραφία του από τον τοίχο και την ποδοπατά. Τα μάτια της βγάζουν φλόγες. Είνε κόκκινη σαν πατζάρι). Δολοφόνε θα πώ στη μαμά μου. Σε μισώ! Έτσι μούρχεται να σου βγάλω τα μάτια! (Μπλάνει την κουζίνα, άρπάζει τα πιάτα, κι' άρχίζει να τα σπάει ένα-ένα ουρλιάζοντας σαν τίγρις).

Ο κ. ΑΝΑΠΟΔΟΣ (έντρομος): Δεν είναι ζωή αυτή... φεύγω... φεύγω για πάντα... Χάιρε, Άγλαία!...

Η κ. ΑΝΑΠΟΔΟΥ (με γουρλωμένα τα μάτια): Ποό πάς;

Ο κ. ΑΝΑΠΟΔΟΣ: Πάω ν' αυτοκτονήσω! Πάω να πέσω στο Σηκουάνα! Τε, τελευταί! Δεν θα με ξαναδεις πιά... Χάιρε, κακούργα!... (Ανοίγει την πόρτα και ξεπορτίζει. Έξω βρέχει ραγδαία).

★

(Μετά δέκα λεπτά χτυπά δυνατά η πόρτα. Η κ. Άγλαία εαφνιάζεται Τρέχει ώστόσο κι' άνοίγει).

Η κ. ΑΝΑΠΟΔΟΥ (κατόπληκτη): Μπα! Έσύ είσαι, Άναξμανδρε!

Ο κ. ΑΝΑΠΟΔΟΣ (ο οποίος βιάζεται για να πάει στο Σηκουάνα, άγρια, άπότομα και βιαστικά)... Ναί, εγώ είμαι. Έξω βρέχει. Δώσε μου την όμπρέλλα μου.

ΖΑΚ ΝΕΡΒΑΛ

♦♦

Η χρυσή μανιέρα

Κουρασμένοι απ' την κοσμική ζωή, ο δουέ κι' η δουκίσα του Ουίντσφορ άπεσώθησαν στον καλοκαιρινό πύργο τους, στην Κουαή Άκτι. Ήταν άλλωστε απαραίτητο αυτό για την κλονισμένη ύγεια του δουέ. Σκοπεύουν να ήσυχάσουν εκεί χωρίς να βλέπουν κανένα. Μία πύλη κι' ένα γήπεδο του τένις τους άρκούν για να περνούν την ώρα τους εύαρίστα.

Απ' το 1942, ως το 1944, είχαν καταλάβει το θαμνώσιο αυτό πύργο οι Γερμανοί. Δεν είχαν μπόρεσει ώστόσο να βρουν πού ήταν κρυμμένη η περίφημη έπιχρηση μανιέρας της δουκίσης ή όποια τώρα έχει ένανοχρήσει στη θέση της. Όταν έφυγαν οι Γερμανοί, βρήκαν σε διάφορα μέρη του πάρκου 250 νάρκες, που είχαν τοποθετηθή με την πρόβλεψη συμμαχικής άποβάσεως.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ 72

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Μασήτης του Ίησού.—Άκέραια, άδλαφα.— Μετεωρολογικό φαινόμενο κατά το όποιο από την θάλασσα ανυψώνεται μεγάλη στήλη νερού.

2) Έρωτηματικό τοπικό έπίρρομα.—... κι' άρξουμε).

3) Μας χαρίζει δροσιά τώρα το καλοκαίρι, μά είναι επικήδονο.—Άπαραίτητη σ' ένα κέντρο που διαθέτει και μουσική.

4) Κακολογώ, βρίζω (καθ.— άνορθ.).

5) Είναι άπαραίτητη σε κάθε πυροδοτική ύππρεσία.— Διάθεσις προς ύπνο.

6) Ο μεγαλύτερος ποταμός της Μακεδονίας.

7) Μετά τον πατέρα μας έρχεται αυτός.— Π. χ. 1/8.

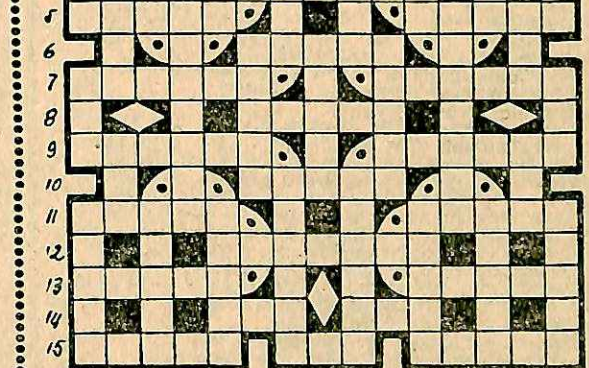
8) Ναός μη χριστιανικής θρησκείας.

9) Θεωρείται άποτρεπτικό της βουκαρίας (δημοτ.).— Μεγαλώνω, άναπτύσσω.

10) Δημητριακό. (δημοτ.).

11) Φύλο πουλή.— Χρώμα που συνθίζεται πολύ τώρα το καλοκαίρι.

12) Μόλις τελείωσε ο δεύτερος.

13) Άνιστη άρρώστικα.—Άπ' το νπσι αυτό μάς έρχονται τα καλύτερα πούρα.

14) Άρθρο που το συνηθίζουν πολύ οι Κρητικοί και οι... Συμμεν.— Νότα μουσικής.

15) Η της νύχτας του Άγιου Βαρθολομαίου έμεινε ιστορική.— Άλογο.— Μαγειρικό σκεύος ψψιματος (δημοτ.).

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Έποχή.— Τροπικό, έρωτηματικό έπίρρομα.— Ένάρετος.

2) Νησί των Κυκλάδων.—Σύνδεσμος συμπλεκτικός.

3) Μαρτυρούν πένθος.—Άμολαί μελάνι (καθ.).

4) Πλούσιος σε πάχος.

5) Το κόκκαλο της ώμοπλάτης.— Τιμωρείται από τον νόμο.

6) Κάτοικος μεγαλοπόλεως.

7) Είναι άπαραίτητη για να γίνει μία ένεσις (καθ.).— Σημείο στίσεως.

8) Την άρρώστικα αυτή την βγάζει κανείς μία μόνο φορά στη ζωή του.

9) Δεν έχει κανένα σκοπό.—Έκεί ο Έλληνικός στρατός νίκησε τους Γερμανοίταλους.

10) Αί... του κυριαγίζον έπαφιν να μάς διασκεδάσουν όπως άλλους.

11) Άπαραίτητος για την καθαριότητα.— Δέρμα ζώου χρησιμοποιούμενο για την τοποθέτηση υγρών.

12) Το αντίθετο λέγεται άναπαύση.

13) Μας περιβάλλει από παντού.—Τίθεται μετά την τελεία.

14) Το όνομα του 1 όριζοντίως στα άγγλικά.— Σημείο του όριζοντος στα γολλικά.

15) Άπαραίτητη σ' ένα κορευτή.— Τραγουδά.— Όπτασία.

ΚΑΘΕΤΩΣ

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 71ου ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΡΗΤΟΡ — ΕΟΡΤΗ. 2) ΡΗΧΑ — ΕΟΧΑ. 3) ΤΙΜΩ — ΣΠΑΘΙ — ΝΟΥΣ. 4) ΙΝΑ — ΣΤΑΥΡΟΣ — ΙΡΑ. 5) ΜΗ — ΟΥ — ΑΕ — ΑΥ. 6) ΚΥ — ΟΑΣΙΣ — ΡΕ. 7) ΟΜΗΡΟΣ — ΟΤΑΡΙΑ. 8) ΡΑ — ΙΣΤΟΣ — ΣΙ. 9) ΧΡΟΝΙΟ — ΜΕΜΟΙΣ. 10) ΣΟ — ΣΑΡΚΑ — ΟΙ. 11) ΛΑ — ΕΤ — ΟΣ — ΟΡ. 12) ΟΡΗ — ΤΕΜΕΝΟΣ — ΠΡΟ. 13) ΣΗΜΑ — ΣΑΝΟΣ — ΑΡΟΝ. 14) ΣΑΓΗ — ΕΠΟΣ. 15) ΣΩΤΑ — ΙΑΝΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΤΙΜΙΟ — ΧΩΛΟΣ. 2) ΡΙΝΗ — ΑΡΗΣ. 3) ΡΗΜΑ — ΚΗΡΟΣ — ΗΜΑΣ. 4) ΗΧΩ — ΟΥΡΑΝΟΣ — ΑΓΩ. 5) ΤΑ — ΣΥ — ΤΤ. 6) ΣΤ — ΟΣΙΟΣ — ΕΣ. 7) ΡΥ — ΠΑΡΑ — ΑΡΜΑΔΑ. 8) ΑΥ — ΣΩΤΗΡ — ΕΝ. 9) ΕΧΟΡΟΙ — ΚΑΝΟΝΙ. 10) ΙΟ — ΣΩΣΜΑ — ΟΣ. 11) ΡΕ — ΣΑ — ΟΣ. 12) ΤΟΝ — ΕΡΑΣΜΟΣ — ΑΠΟ. 13) ΗΧΟΙ — ΕΡΙΟΙ — ΠΡΟΣ. 14) ΑΥΡΑ — ΟΡΟΣ. 15) ΣΑΥΡΑ — ΣΥΡΟΝ.

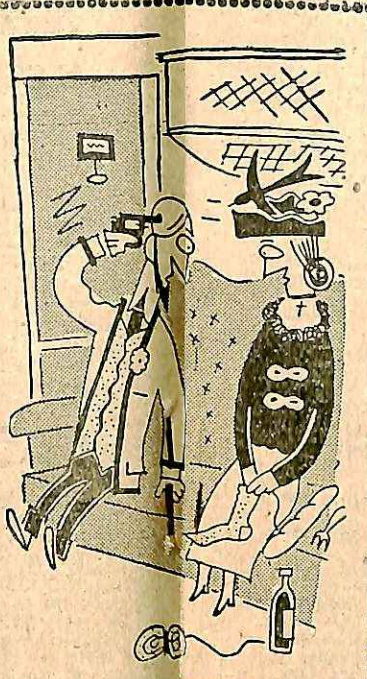

ΕΝΑ ΛΑΘΟΣ

Πικάντικο διήγημα
'Η Νινόν είχε μια μικρή
χαριτωμένη ξανθούλα. Κι'
όμως είχε πολύ άτυχη ή
καυμένη. 'Ο φίλος της,
ένας άνθρωπος σοβαρός,
ευγενής και μ' αρκετούς
παράδες, την έγκατέλειψε
προχθές, αφήνοντάς
την χωρίς πενήτα. Κι' η Νινόν
έχει χρέη. Ποιος
θα τ'α πληρώσει; Σίγουρα
κανένας καινούργιος φίλος.

ΟΙ ΠΙΟ ΜΙΚΡΕΣ ΜΗΤΕΡΕΣ

Μιά αποκαλυπτική έρευνα
Στις Αμερικανικές εφημερίδες
δημοσιεύθηκε εσχάτως η περίεργη
έκδοσι, ότι σ' ένα δημοτικό
μαγειρείο της 'Αλμπουκέρκης του
Μεξικού ένα μικρό κορίτσι ηλικίας
12 χρόνων, η 'Αννίτα Μαρτινέζ,
έφερε στον κόσμο μια κόρη βάρους
δύο περίπου οκάδων. Τόσο δέ η
μητέρα, όσο και το παιδάκι της
χαιρούν άκρας υγείας!

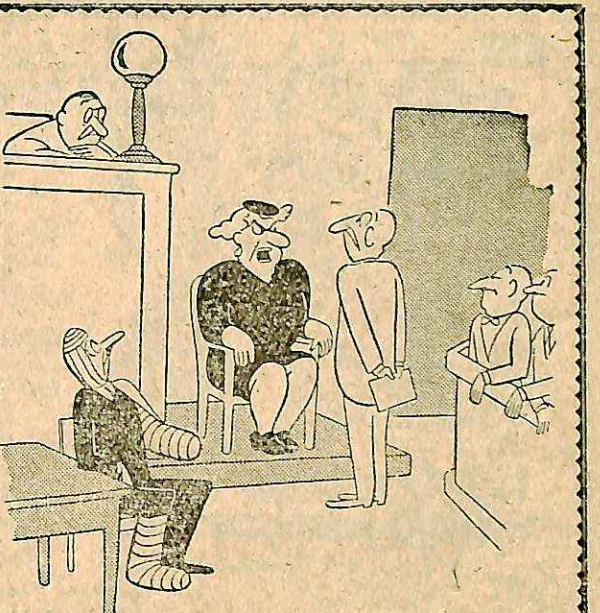

ΕΥΓΕΝΗΣ ΜΕΧΡΙ ΤΕΛΟΥΣ

-Μήπως σ'αξ ένοχλεί ο κα-
νός;

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΟΥΜΒΕΡΤΟΥ

Σκάνδαλα και παρεξηγήσεις
'Ο τέως βασιλεύς της 'Ιταλίας
Ουμβέρτος Β' έθεωρείτο ένας απ'
τους μεγαλύτερους Δόν-Ζουάν
της χώρας του. Πρέπει δέ να ση-
μειωθεί ότι ο κόσμος δεν έχει μά-
θει παρά ένα μέρος μόνον τών έ-
ρωτικών περιπέτειών του, γιατί η
Ιταλική αστυνομία έχει κατορθώσει
να κρύψει πολλές απ' αυτές...

Η ΟΥΣΥΓΟΡ

Ενώ κυρίε, συνήγορε, είμαι ένα
άδύνατο πλάσματάκι!...
ΣΧΟΛΕΙΟΝ
'Εφ' όσον ο Ουμβέρτος είχε στο
ένεργητικό του τόπος πραγματικές
περιπέτειες, ήταν φυσικό να το
φορτώσει ο κόσμος και μερικές
φανταστικές!... Μιά απ' αυτές
παράλογες τον παγκόσμιο Τύπο,
το Σεπτέμβριο του 1930. Είχε γρα-
φή τότε ότι η Ζανέτ Μάκ Ντό-
ναλντ συνεδέετο έρωτικά με τον
'Ιταλό διδωχο κ' ότι η πριγκί-
πισσα Μαρία-Ζοζέ είχε μαλίσσε
μαζί της και της είχε ρίξει βιτρι-
όλι!

ΕΤΣΙ ΖΩΗ

ΤΟ ΑΝΤΙΠΑΛΟΝ ΔΕΟΣ
'Εφ' όσον ο Ουμβέρτος είχε στο
ένεργητικό του τόπος πραγματικές
περιπέτειες, ήταν φυσικό να το
φορτώσει ο κόσμος και μερικές
φανταστικές!... Μιά απ' αυτές
παράλογες τον παγκόσμιο Τύπο,
το Σεπτέμβριο του 1930. Είχε γρα-
φή τότε ότι η Ζανέτ Μάκ Ντό-
ναλντ συνεδέετο έρωτικά με τον
'Ιταλό διδωχο κ' ότι η πριγκί-
πισσα Μαρία-Ζοζέ είχε μαλίσσε
μαζί της και της είχε ρίξει βιτρι-
όλι!

9ον — Τὴν εἶχες ξαναβῆ προηγουμένως;

— Όχι, ποτέ.
— Όπως κατοικοῦσε σὲ κάποιον πύργο αὐτῆς τῆς περιφέρειας. Ἄν ψάξω...
— Όχι, ὅχι! Εἶνε περὶ τὸ νὰ ψάξῃ! Γιατὶ ἡ μητέρα σου δὲν ἦταν Γαλλίδα.

— Πῶς τὸ κατάλαβες;
— Ἀπ' τὴν προφορά τῆς. Φαινόταν Ἀγγλίδα... Ἀλλωστε ρώτησα ἀργότερα παντοῦ, σὰν περὶ γύρω τοῦ Ἀθναίου, ἕκαστα ἔρευνες, καὶ δὲν ἀνακάλυψα τίποτε.

— Ἦταν νέα ἡ μητέρα μου; Ὁμορφὴ; Φαινόταν πλούσια;

— Ναί, ναί... φοροῦσε βαλτιλῖδια μεγάλης ἀξίας... Ὅσα ἦταν 20 ἐτῶν, πολὺ ὥραια... ὅσο κι' ἐγώ... γιατί ἦμουν κι' ἐγώ ὁμορφὴ τότε.

Κι' ἡ Ἀλμπὶν χαμογέλασε μελαγχολικά.
— Τὴν παράδειξη αὐτὴ ἡ ἱστορία!... Ἐσὺ τί ἴδωαι εἶναι;

— Τὴν καὶ σοὺ πῶ, παιδί μου... Πιστεύω ὅτι γεννήθηκε ἀπὸ κάποιο σφάλμα τῆς μητέρας σου, τὸ ὁποῖο ἔπρεπε νὰ κρύβῃ ἀπ' τοὺς γονεῖς ἵταν κορίτσι ἀνύπαντρο... ἡ ἴδια γιατί ἦταν παντρεμένη κι' ὁ ἀντὶς τῆς εἶπε! Ἐπειτα μοῖρεται νὰ πέθανε ἑαυτοῦ... πλὴν μὴ λήσῃ γιὰ σένα σὲ κάποιο ἐμπόδιο φίλος ἡ συγγενὴς τῆς. Εἶχε λάβει τὰ μέτρα τῆς, γιὰ νὰ μὴ φανερωθῇ τὸ μυστικὸν τῆς, κι' αὐτὴ ἀκριβῶς οἱ προφυλάξεις τῆς δὲν μ' ἀφίσαν νὰ ἀνακαλύψω τὰ χιτῆ τῆς.

Καθὼς εἶχα χάσει τὸ παιδί μου, μοῦ φάνηκε ὅτι σ' ἐστῆνε ὁ Θεὸς γιὰ νὰ τὸ ἀντικαταστήσῃ... Πολλὰ φορὲς, δὲν μπορῶ νὰ σὰς ἐξηγήσω στὴ σκέψι μου... σὲ θεωρῶ καὶ σ' ἀγαπῶ σὰν πραγματικὸ γιό μου.

— Ναί, ἦσαν πάντα καλὰ μαζί μου. Ἄν ξαναβρῶ τὴν μητέρα μου κι' ἂν εἶνε πλούσια, ὅπως υποθέτεις, δὲν θὰ τὸ ἐσχάσω! Θάρρῃς νὰ ζήσης μαζί μας, δὲν θὰ μάς ἀφίσῃς πιά ποτέ!

Κάθε λέξη τοῦ Πῶλ χωνόταν σὰν μαχαίρι στὴν καρδιά τῆς Ἀλμπὶν, γιατί τῆς εἶχε νὰ εἶπῃ, παρ' ὅλη τὴν ἀφοσίωσιν, τὴν αὐταπηνήσιν τῆς θυοῖς τῆς, κατεῖχε ἐλάχιστη θέσιν στὴ ζωὴ τοῦ νέου.

— Θέλω νὰ σοὺ κάμω μερικὰς ἐρωτήσεις ἀκόμα, συνέχισε ἐκείνη, Γιατὶ ἔφυγες ἀπ' τὸ χωριὸν σου;... Ἄν θελήσουν ποτὲ νὰ μὲ ξαναβροῦν οἱ γονεῖς μου, εἶνε φυσικὸ νὰ ψάξουν ἐκεῖ κάτω.

— Ὅσα ρωτήσουν καὶ θὰ μάθουν ποὺ βρίσκομαι.

— Ὅταν μὲ ἀνέλασες, ἦσαν παντρεμένη. Τί εἶναι ὁ ἀντὶς σου;

— Δὲν εἶχα παντρευτὴ νόμιμα... εἶπε ἡ Ἀλμπὶν χαμηλοφώνω, μὲ τὰ μάτια χαμηλωμένα.

— Ω, μὲ συγχωρεῖς! Δὲν εἶχα σκοπὸ νὰ σὲ προσβάλω... Μία ἀκόμα ἐρώτησι, τὴν τελευταία: Ἐνῶ ἦμαστέ φτωχοὶ, δὲν θυμώσῃς νὰ στερηθῇς ποτὲ τίποτε, ἱκανοποιούσες πάντα κατὰ κράτος μου, δὲν μπορῶ νὰ παραδεχθῶ ὅσοτόσο ὅτι ἡ ἀγάπη σου ἔφτανε σὲ σημεῖον νὰ στερηθῇς ἐαυτὴ γιὰ χάρι μου, πράγμα ποὺ θὰ ἦταν φυσικὸ μόνον γιὰ μία μητέρα!

— Μὲ βοήθησε τὸ ποσὸν ποὺ μοῦ ἔδωκε ἡ μητέρα σου. Ἦταν μεγάλο... 400 χιλιάδες φράγκα.

— Ὅσα εἶνε λοιπὸν πολλὰ πλούσιοι οἱ γονεῖς μου!... μουμύρισε ὁ Πῶλ.

Στὰ μάτια του ζωγραφίζονταν μὲ ἔξαιψιν, μαζὶ μὲ τὴν φλογερὴ ἐπιθυμίαν ν' ἀποκτήσῃ τὸν πλοῦτον ἐκεῖνον.

— Σήμερα, θὰ ἔχῃ πιά τελειώσει πρὸ πολλοῦ αὐτὸ τὸ ποσόν, πρόσθεσε. Κάνω ἀνοήσιες πολυέσθες, τὸ ὁμολογῶ... Δὲν θὰ ἤθελα νὰ σοὺ εἶμαι βάρος! Σκοπεύω λοιπὸν νὰ ζήσω μὲ τὴν ἐργασία μου.

— Τίς λές, Πῶλ; φώναξε ἡ Ἀλμπὶν. Θέλεις νὰ μ' ἀφίσῃς μόνι;

— Αἱ, ὅχι! Δὲν εἶμαι τόσο κακὸς καὶ ἀχάριστος.

Δὲν πρέπει νὰ μοῦ μιλάς γιὰ εὐγνωμοσύνην, παιδί μου! Σ' ἀγαπῶ ὅπως δὲν σ' ἀγαποῦσε ἡ μητέρα σου. Θὰ ὑποφέρω ὑπερβολικά, ἂν μ' ἀφίσῃς ποτέ...

Ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα εἶχε ἰδρῶσει ἀπὸ τὴν μητρικὴν ἀγωνία τῆς. Ὁστόσο προσπάθησε νὰ χαμογέλασῃ, γιὰ νὰ μὴ γεννήσῃ ὑποψίες στὸν νέον, καὶ πρόσθεσε:

— Σ' ἔχω τόσο συνηθισμένη!... Ὅσο γιὰ τὶς 400 χιλιάδες τῆς μητέρας σου, δὲν ἔχουν τελειώσει. Ἀπεναντίας μάλιστα, ἔχουν γίνῃ περισσότερες.

— Πῶς αὐτό; ρώτησε ὁ Πῶλ, μὲ χαρούμενη ἔκπληξι.

— Τὶς φύλαξα, μὲ τὴν σκέψιν ὅτι μποροῦσε νὰ σοὺ χρειασθῇ ἀργότερα γιὰ ν' ἀποκατασταθῇς. Ὅταν κληρονομήσῃς τὴν κυρία Κλινσάρ, διέθεσα αὐτὸ τὸ κεφάλαιον στὴν ἐπιχείρησιν τοῦ μοδιστράδικου. Τὰ ἐισοδήματά τοῦ μεγάλωσαν. Εἶνε δικό σου, ἂν τὸ θέλῃς.

— Τὸ δεχόμαι, ἀλλὰ ἀς δάνειο, τὸ ὁποῖο θὰ σοὺ ἐξοφλήσῃ μία μέρα, ὅταν ξαναβρῶ τοὺς γονεῖς μου.

— Σκέπτεσαι λοιπὸν νὰ ψάξῃς νὰ τοὺς βρῇς; Ἄν τὸ σκέπτομαι; Μὰ αὐτὸ εἶνε τὸ δεινὸν μου!

— Δὲν εἶσαι εὐτυχισμένος κοντὰ μου; ρώτησε ἡ μητέρα του, μὲ φρικτὸ πόνο στὴν καρδιά.

— Ὁ Πῶλ δὲν τῆς ἀπάντησε. Ἐμῖνε σκυθρωπός.

Ἐκείνη συλλογιζόταν μὲ δάκρυα στὰ μάτια:

— Ἀδὲν ἔκαμα λοιπὸν καλὰ, Θεέ μου!... Ἦταν προτιμώτερο ἴσως νὰ τοὺς πᾶ ὅλα; Κανένας δὲν ἔξερε ὅτι εἶμαι μητέρα! Κι' ἀπὸ σήμερον δὲν ἔχω παιδί!

Πέρασαν μερικὰ χρόνια ἀκόμη, χρόνια γεμάτα ἀγωνίες γιὰ τὴν Ἀλμπὶν.

Ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα ποὺ εἶχε ὑπολογίσει στὴν ἐπιθυμίαν τὴν τρυφερότητα τοῦ Πῶλ, δὲν εὗρεκε σ' αὐτὸν παρὰ μία εὐγενικὴ ἀσφαλίαν. Ἦταν τώρα 45 ἐτῶν, κι' ὅμως φαινόταν 60. Εἶχε γίνῃ ἀγνώριστη. Ὅσα μποροῦσε νὰ γυρίσῃ στὸ χωριὸ τῆς, δίχως ν' ἀνησυχῇ ὅτι θὰ τὴν ἀναγνώριζε καμιά ἀπ' τὶς παλιὰς φιλενάδες τῆς.

Ὁ Βᾶν Γκένκεν τὴν εἶχε ἐπισκεφθῇ συχνά, στὸ διάστημα αὐτό, γιὰ νὰ εἰσπράξῃ μὲ ὑπερογκο τὸκο τὰ χρήματα ποὺ δάνειζε στὸν Πῶλ. Ὅταν οἱ ἐπισκέψεις του γινόντουσαν ὑπερβολικὰ συχνές, ἡ Ἀλμπὶν, ἀπελπισμένη ἀπ' τὴν ἀπερισκεψία τοῦ γιου τῆς καὶ τὴν ἐξαλλωτικὴν σπατάλην του, ἀπελτοῦσε ὅτι δὲν θὰ πλῆρωνε πιά.

Ὁ Πῶλ δὲν μοῦ εἶπε τίποτε, κύριε Βᾶν Γκένκεν! ἔλεγε. Δὲν εἶμαι καθόλου ὑποχρεωμένος νὰ ἐξοφλῶ τὰ χρήματά σου καὶ νὰ ἐνθαρρύνω τὶς τρέλλες τοῦ! Θὰ χάσετε μία μέρα τὰ λεφτά σας.

— Μπᾶ, ἀφοῦ πληρώσατε ὡς σήμερον, σημαίνει ὅτι θὰ ἐξακολουθήσετε νὰ πληρώνετε, γιατί ἔχετε τοὺς λόγους σας! ἀπαντοῦσε ὁ τοκογλύφος, κλεινόντας πονηρὰ τὸ μᾶτι.

Ἐκτός ὅμως ἀπ' αὐτὸν, καὶ πολλοὶ ἄλλοι δανεισταὶ τοῦ Πῶλ ἀνευθύνοντο στὴν μητέρα του. Τοὺς δάνειζαν, ἀφοῦ μάθαιναν ὅτι ἦταν θετὸς γιὸς τῆς πλουσίας μοδίστρας τῆς ὁδοῦ Κλίου. Ἐκείνος δὲν μποροῦσε βέβαια νὰ τοὺς πληρώσῃ, ἐφ' ὅσον δὲν εἶχε βουλή. Καθὼς ὅμως δὲν τὸν ἐνοχλοῦσαν ποτὲ γιὰ τὴν ἐξόφλησιν, δὲν ἐνδιέφερονται καθόλου.

Ἡ Ἀλμπὶν σάπαινε, ἀπὸ φθῶς μήπως ὁ Πῶλ τὴν ἀφίσῃ μὲ τὴν πρόφασιν νὰ ἐργασθῇ, ὅπως εἶχε φοβεροῦσιν συχνά. Θὰ ἤθελε βέβαια πολὺ νὰ τὸν ἴδῃ νὰ ἐργάζεται. Ἀλλὰ εἶχε τὸν προαισθητικὸν δὲν, ὅταν ἀπομακρυνόταν ἀπ' αὐτὴν θὰ τὴν ἐξοχόσε γοηγῶν, ὅτι θὰ τὸν ἔβλεπε πιά σπανιωτάτα. Ἐτοί, ἐξακολουθοῦσε νὰ σωπαλῇ, ἀπὸ δειλία καὶ ἀδυναμία.

ΤΟ ΦΙΛΙ

★ Φιλί εἶνε τὸ κατεπείγον τηλεγράφημα τοῦ ἐρωτός.

★ Φιλί εἶνε ὁμιλία χωρὶς λόγια.

★ Φιλί εἶνε κάτι ποὺ ἔξοισε πῶς ὁ ἀρχιστῆς δὲν ἔξερει πῶς θὰ τελειώσῃ.

★ Τὸ μυστὸ ἀποστρέφεται τὸ φιλί, ὁ νέος τὸ ἀρπάζει κι' ὁ γέρος τὸ ἀγοράζει.

★ Ὑπάρχουν φιλιά ποὺ μεθοῦν καὶ φιλιά ποὺ... δαγκάνουν, φιλιά ποὺ καρίζουν τὸν Παράδεισον καὶ φιλιά ποὺ σὲ ρίχνουν στὴν Κόλασιν.

★ Ὁ Ἰούδας ἐγκαίνισσε τὸ φιλί τῆς προδοσίας καὶ οἱ γυναῖκες τὸ συνεχίζουν σὸν ἐρωτα.

★ Δὲν ὑπάρχει πεῖθ θερμὸ, πεῖθ γλυκὸ καὶ πεῖθ ἅγιο φιλί ἀπ' τὸ φιλί τῆς μητέρας.

★ Ὑπάρχουν λοοὶ ποὺ ἀγνοοῦν τὸ φιλί καὶ ἴσως νὰ εἶνε εὐτυχέστεροι ἀπὸ ἐκείνους ποὺ τὸ γνωρίζουν. Γλυτώνουν τουλάχιστον ἀπ' τὰ μικρόβια.

Ἦταν ἀκόμη πλοῦσια, ἔπειτα ἀπὸ τὴν πᾶγάλα ποσὰ ποὺ εἶχε πληρώσει; Δὲν τοῦτοῦσε νὰ κάνει ἕναν ἀπολογισμό... Ὁστόσο ἔφτασε μία μέρα, ποὺ δὲν τῆς ἀπόμεινε πιά τίποτε ἀπ' τὴν περιουσίαν ποὺ εἶχε κληρονομήσει. Τὴν εἶχαν καταποροχθῇσι δολιχίτην τὰ χρήματά τοῦ Πῶλ.

Τῆς ἔμενε πάντα τὸ κατὰσθημα τῆς ὁδοῦ Κλίου, μὲ τὴν ἀρκετὴ καὶ ἐκλεκτὴν πελατείαν του. Τὰ κέρδη του τῆς ἀρκοῦσαν γιὰ νὰ ζήσῃ. Ὅσα ἦσαν ὅμως ἀναγκασμένην πιά νὰ τὰ πᾶ ὅλα στὸ γιὸν τῆς, ἡ νὰ δανεισθῇ αὐτὴ τώρα, γιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ τὶς σπατάλας του.

Ἀκολουθώντας τὰ ἐνστικτὰ τοῦ ὁ νέος εἶχε ριχθῇ στὴν πολυέσθη ζωὴ τοῦ γλεντιοῦ. Ἡ εὐκολία μὲ τὴν ὁποία δανειζόταν χρήματα, τοῦ ἐπέτρεπε νὰ λάμπῃ στοὺς κοσμικοὺς κύκλους. Σύνταξε στίς λέξεις, στίς κοῦρρες, στὰ παρασκηνία τῶν θεάτρων. Συντηροῦσε μιά ἐρωμένη πολὺ ὁμορφὴ. Εἶχε νοικιάσει μιά θαυμάσια γκαρσονιέρα... Ἐκάμε ὅτι μποροῦσε, γιὰ νὰ καταστρέψῃ μέσα σὲ δύο χρόνια ἐκείνην ποὺ θάβειν γι' αὐτὸν καὶ τὴν ζωὴν τῆς, ἀκόμα καὶ τὸ αἷμα τῆς.

Δὲν ἦταν κακὸς κατὰ βάθος. Μετανοοῦσε συχνά, κοκκινίζει γιὰ τὴν διαγωγήν του, κι' ὅμως ξανέρχεται πάλι τὰ ἴδια.

— Γιατὶ δὲν παντρεύεσαι; τοῦ συνέστησε μιά μέρα ἕνας πλούσιος φίλος του.

— Πῶς νὰ παντρευθῶ, ἐφ' ὅσον δὲν ἔχω περιουσίαν, οὔτε καὶ δύναμιν;

— Εἶσαι ἐξυμνος καὶ δραστήριος. Δούλεψε! — Τὸ σκέπτομαι... Εἶμαι βέβαιος ὅμως ὅτι δὲν πρόκειται νὰ βρῶ ἔτσι τὴν ψυχικὴν γαλήνην.

Τὸ ἴδιο βράδυ, πῆγε σὸν σπλίτ τῆς Ἀλμπὶν. Μολοντὶ εἶχε ἐγκατασταθῇ στὴν γκαρσονιέρα του, ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐπισκέπτεται καθημερινῶς τὴν ἐπαρμένην του καὶ νὰ κοιμάται ἐκεῖ ὁσάκις δὲν ἐξουχτοῦσε στὴν λέσχη του.

Τὸ βράδυ αὐτό, εἶχε νὰ μιλήσῃ μὲ τὴν Ἀλμπὶν γιὰ κάποιο σχέδιον τοῦ ὁποῖο εἶχε καταστρώσει ἀπὸ καιρὸ. Βλέποντας τὸν συλλογιζόμενον, ἡ μητέρα του μνῆψε ὅτι συνέβαινε κάτι σοφάρον. Δὲν τὸλμησε νὰ τὸν ρωτήσῃ. Ἐκείνος ὅμως τῆς δήλωσε ἀμέσως, δίχως προλόγου:

— Ὅσα ἐτοιμάσουμε τὶς βαλίτζες μας καὶ θὰ φύγουμε.

— Νὰ φύγουμε; πρόσφερε αὐτὴ, σαστισμένη κι' ἀνησυχῇ. Ποῦ νὰ πάμε;

— Θέλω νὰ κάμω μιά προσπάθεια, γιὰ νὰ ξαναβρῶ τοὺς γονεῖς μου. Θὰ πάμε σὸν Ἀθναίον, κι' ὅπου ἄλλοι χρειασθῇ. Ἐκεῖ ὅπου ἀπέτυχες μόνον σου, ἴσως νὰ ἐπιτύχουμε οἱ δύο μαζί.

Ἡ Ἀλμπὶν εἶχε πέσει σ' ἕνα κάθισμα, γιατί δὲν τὴν κρατοῦσαν πιά τὰ πόδια τῆς. Τὸ χτύπημα ἦταν τόσο ἀπρόσδοκον καὶ δυνατό, ὥστε δὲν εὗρεκε τί νὰ ἀπαντήσῃ.

— Μὰ τί εἶπες; τὴν ρώτησε ὁ Πῶλ, ἔκπληκτος. Εἶσαι ἀρρωστή;

— Ἐγώ; Γιατὶ αὐτὴ ἡ ἐρώτησις;

— Ὅλαςε κανεῖς ὅτι σὲ ἀναστᾶτωσε αὐτὸ τὸ τόσο ἀπλὸ πρᾶγμα ποὺ σοὺ ζήτησα!

— Ὅχι δά! Εἶνε πολὺ φυσικὸ νὰ θέλῃς νὰ ξαναβρῇς τοὺς γονεῖς σου. Γιατὶ νὰ ἐμποδίσω ἐγὼ τὸ ταξίδι σου; Δὲν εἶνε ἀπεναντίας συμφέρον μου νὰ ἐπιτύχῃς;

— Δέχσαι λοιπόν;... Θάρρῃς μαζί μου;

— Ναί, ναί... πρόσφερε ἡ Ἀλμπὶν, ἔστρελλομένη, μὴ ξέροντας πιά τί ἔλεγε.

— Περιφροῦμαι! Θὰ φύγωμε ὅπου.

Ἡ Ἀλμπὶν σάπαινε. Ἀναζητοῦσε μιά διέξοδον ἀπ' τὴν τρομερὴν κατὰστασιν τῆς ἀλλὰ δὲν εὗρεκε τίποτε... Δὲν ἦταν δυνατόν, βέβαια, νὰ πᾶ σὸν Ἀθναίον, ὅπου δὲν ἤξερε κανένα! Ὁ Πῶλ θὰ καταλάβαινε ἀμέσως ὅτι τοῦ εἶχε πᾶ ψέματα... Ὅσα τῆς ζητοῦσε νὰ ἐξηγήσῃ, θὰ τὴν ἐπέεζε νὰ ὁμολογήσῃ τὸ παρελθόν τῆς... Τί θὰ τοῦ ἔλεγε τότε; Τὴν ἀλήθεια; Ποτέ!...

Ὁ κίνδυνος ἦταν ἀμέσως καὶ σοφάρος. Ὁ γιὸς τῆς τὴν κῦταζε φιλοπόνητα. Ἐπρεπε νὰ δεχθῇ τὸ ταξίδι ἐκεῖνον καὶ νὰ ἀνεδάλλῃ ἔπειτα ὅσα μποροῦσε καὶ νὰ τὴν ἐλπίσῃ ὅτι ὁ Πῶλ θὰ ἀλλάζε ἴδεαν, ἡ ὅτι θὰ εὗρεκε ἡ ἴδια κάποιο τρόπο νὰ βρῇ ἀπ' τὴν ἀμηχανίαν τῆς.

— Ὅσα ἤθελα κι' ἐγὼ νὰ φύγωμε σὺν τῇ, εἶπε. Σχεμάτωσε δὲν δὲν εἶμαι ἐλευθερὴ νὰ φύγω ἀμέσως! Αὐτὴ τὴν ἐποχὴν, ἔχομε πολλὰ ἐπιτρέπεται νὰ λείψω καθόλου ἀπ' τὸ μαγαζάκι. Θὰ μοῦ κάμῃ τὴν μεγάλην χάριν νὰ περιμένῃ μερικὰς βδομάδας, ὡς ὅπου μείνω πὺ ἐκείνην.

— Ἀν πάλι βιάζεσαι νὰ φύγῃς ἀμέσως, δὲν θὰ μπορῶ νὰρῶ μαζί σου, θὰ σοὺ δώσω ὅμως ὅλες τὶς πληροφορίες ποὺ σοὺ χρειάζονται.

Βλέποντας τὸν Πῶλ ἀμίλητον καὶ σκεπτικόν, πρόσθεσε:

— Μὰ φαίνεται ὥστόσο, ὅτι μπορεῖς νὰ περιμένῃς. Δυὸ-τρὶς μῆνες παραπάνω δὲν πρόκειται νὰ βλάψουν σὲ τίποτε... Ἀφίει, παιδί μου, νὰ σοὺ μιλήσω μ' ἀνοιχτὴν καρδιά, ὅπως ἔκαμα τόσες φορὲς κι' ὅπως ἐγὼ τὸ δικαιώμα! Βλέπω μὲ θλίψιν νὰ καρφώνονται σὸ μισθὸν σου αὐτὲς οἱ ἰδέες, νὰ σὲ ἀνησυχούν, νὰ ταραζοῦν τὴν φαντασίαν σου... Πρέπει νὰ ἀντιλογισθῇς ὅτι ἐγὼ δὲν ἐνδοσχοῦμαι ποτὲ τὶς

τρέλλες ἐπιθυμίες σου. Εἶμαι βέβαια, ὅτι οἱ γονεῖς σου δὲν βρίσκονται στὴ ζωὴν. Ὅσα ἦταν προτιμώτερο γιὰ ἕναν ἄντρα τῆς ἡλικίας σου,

πορρωμένο καὶ δραστήριο νὰ δημιουργήσῃ ὁ ἴδιος τὸ μέλλον του, παρὰ νὰ περιμένῃ νὰ πλουτίσῃ ἀπὸ μιά ἀμφίβολη κληρονομία!

— Ἐχεῖς δίκην... μουμύρισε ὁ νέος, ταπεινωμένος. Περνῶ μιά ζωὴ ἀνόητη καὶ ἀχρηστική.

— Τὰ νειάτα σου σὲ δικαιολογοῦν... ἀπάντησε ἀμέσως ἡ Ἀλμπὶν, ποὺ φοβήθηκε μήπως τὸν εἶχε προσβάλει.

— Πῶς ἀκαλοῦναι, γιατί εἶσαι πολὺ καλὴ... Ὅσα ἀποταναθῶ λοιπόν, ἀκόμη μιά φορά στὴν τὴν καλὴν σὺν τῇ! Πρέπει ν' ἀλλάξω ζωὴν... Τὰ τρία τελευταῖα χρόνια, μὲ τὶς ἀσυνλόγιστες σπατάλας μου, δημιούργησα μὲγάλα χρεῖ. Πῶς θὰ μπορῶ νὰ τὰ πληρώσω;

— Σοὺ εἶπα, ὅτι ἡ ἡλικία σου ἀποτελεῖ τὸ μεγάλο ἐλαφρυντικόν σου! δήλωσε ἡ Ἀλμπὶν, χαμογελώντας.

— Ὅσα ἤθελα ν' ἀνοίξω τώρα ἕνα δικηγορικὸ γραφεῖον. Πιστεύω νὰ ἐπιτύχῃ. Συγχρόνως θὰ ζητήσω νὰ παντρευθῶ. Προηγουμένως ὅμως, θέλω ν' ἀπαλλαγῶ ἀπ' τὸ παρελθόν μου, νὰ γίνω καινούργιος ἀνὴρ ὡς ἀφωσμένους πιά στὴν ἐργασίαν... Ὅσα μποροῦσε... θὰ μποροῦσε νὰ πληρώσῃ τὰ χρεῖ μου; Ἀργότερα, ἀναλαμβάνω νὰ σοὺ τὰ ἐπιστρέψω ὅλα, μέχρι τελευταίας πεντάρας.

— Σοὺ δὲν δέχομαι ἀποτομὰ ἡ Ἀλμπὶν. Ὅτι ἐγώ, εἶναι δικό σου, παιδί μου! Ἄν συνθίκες νὰ μὲ θεωρῇς ὅχι σὰν παραιμένα σου, σὰν ἐξένη, ἀλλὰ σὰν πραγματικὴν μητέρα σου, δὲν θὰ σκεπτόσουν ποτὲ ὅτι μοῦ χρωστάς κάτι κι' ὅτι πρέπει νὰ τὸ ἐξοφλήσῃς!

— Ὁ, μητέρα!... μητέρα!... φώναξε ὁ νέος, τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ, τραβώντας τὴν στὴν ἀγκαλιά του.

Ἦταν ἡ πρώτη φορά ποὺ τῆς εἶδε τὴν γλυκεῖαν αὐτὴν ὁμορφίαν... Ἐκείνη, τρέμοντας, ἀπὸ συγκίνησιν, τοῦ ἀνταπέδωσε τὰ φιλία.

— Δέχσαι λοιπόν;... τῆς εἶπε ὁ νέος.

— Μὴ στενοχωρεῖσαι, παιδί μου! Δὲν ἔχεις κανένα χρεὸς... Οἱ δανεισταὶ σου ἔχουν ἔλθει σ' ἐμένα κι' ἔχουν πληρωθῇ ἀπὸ καιρὸ.

— Κι' ἐγὼ δὲν εἶχα ἰδεάν!... Γι' αὐτὸ μοῦ δάνειζαν ὅλοι μὲ τὴν εὐκολίαν!... Ὁ, μητέρα μου!... Εἶσαι ἀληθινὰ ἀξία νὰ σὲ λέω ἔτσι!

Ὁ Πῶλ γονάτισε ἐμπρὸς στὴν Ἀλμπὶν κι' ἀκούμπησε τὸ ὅριον κεφάλι του στὰ γόνατά τῆς. Ἐκείνη τὸν χάιδεψε μὲ λατρεία. Ἡ στιγμὴ αὐτὴ τῆς εὐτυχίας τὴν ἀποζημίωσε γιὰ ὅσα εἶχε ὑποφέρει!

Σαφινὰ ὁ νέος σηκώθηκε κι' εἶπε, μὲ φωνὴ ἀλλοιωμένη:

— Μὰ ἐσὺ θὰ ἔχασες ἔτσι, ἐξ αἰτίας μου, περισσότερα ἀπὸ 2 ἑκατομύρια μέσα σὲ τρία χρόνια! Ἐχεῖς καταστραφῇ, γιὰ χάρι μου!

— Ὅχι. Εἶμαι πλούσια, ἀφοῦ κέρδινα ἐπὶ τέλους τὴν καρδιά σου!

— Ὁ, ἂν ἦμουν γιὸς σου, πόσο θὰ ὑπερηφανεύομαι γιὰ σένα, γιὰ τοὺς ἀνεκτίμητους θαυασμούς τῆς ψυχῆς σου!...

Ἡ Ἀλμπὶν ἀνασκόρτησε κι' ἐσφίξε δυνατότερα τὰ χεῖρά του νέου. Μία ὁμολογία ἀνέστηκε στὰ χεῖλῃ τῆς. Βρῆκε ὅμως τὴν δύναμιν νὰ τὴν συγκρατήσῃ.

Ὁ φόνος τοῦ ἐραστοῦ τῆς τὴν χωρίζε γιὰ πάντα ἀπ' τὸ παιδί τῆς! Ὁ μαρτυρὸς τῆς εἶχε φερθῇ ἀδίκην, σκληρά... ἀλλὰ ἦταν ὁ πατέρας!

Κι' ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα σάπαινε.

Ὁ Πῶλ δὲν ἀργήσε νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ σχέδιον του. Σὲ δύο μῆνες εἶχε ἰδρῶσει τὸ δικηγορικὸν γραφεῖον τοῦ κι' εἶχε ἀποκτήσῃ μιά ἐξαιρετικὴν πελατεία. Εἶχε ἐγκατασταθῇ ἐπίσης ἐν εὐρύχωρῳ καὶ ἀνετὸ διαμέρισμα τῆς ὁδοῦ Ρίβολι.

Ἀλίως μέρες μετὰ τὴν ἐγκατάστασιν του, τὸν ἐπισκεφθῇκε ἐκεῖ ὁ στενὸς του φίλος Ζωρὴς ντὲ Βωμπρεντέν.

— Τώρα ποὺ βρίσκεσαι σὸν δρόμον

Θρύλοι να' παραδόσεις

Η ΝΕΡΑΪΔΑ ΚΙ' Ο ΒΟΪΚΟΣ

Τόν καιρό που υπήρχαν ά-
κόμη νεράιδες, ένα νέο κι' ά-
γιο παλληκαρι, ο Πακέ, γύρι-
ζε τα δάση και τα λιβάδια
βοσκοντας τα πρόβατά του.
Απολάμβανε τον ήλιο, έπαιζε
με τα σκυλιά του, κοιμόταν ό-
που τύχαινε. Τό βράδυ άφου
τό κοπάδι του γύριζε στη στά-
λη, αυτός πήγαινε να κοιμη-
θεί τις νεράιδες που χορεύαν
στα έξωφωτα του δάσους ως την
αυγή. Τό χειμώνα, όταν τα
πρόβατα έβρισκαν κλεισμένα στο
ζεστό σταύλο, ο νέος περνού-
σε τον καιρό του κοντά στο
τσάκι, με τή συντροφιά των
νέων της φωτιάς, που τόν βο-
ηθούσαν συχνά να σκαλίει πί-
πες.

Μιά μικρή λοιπόν νεράιδα,
ή Μυγκέτ, έτυχε να έρωτευ-
θώ τον Πακέ. 'Αλλά κι' έκει-
νος την άγνόησε. Οί νύχτες
κι' οί μέρες φαινότανσαν πιά
πολύ σύντομες, καθώς τις περ-
νούσαν κυττάζοντας με λατρεία
ό ένας τόν άλλον.

Γιά να μή σκοτίζεται πιά ο
Πακέ για τό κοπάδι του, ή νε-
ράιδα είχε μαγειρέψι το χορτάρι
που έσκαφόνταν άμέσως μό-
λις τέρωναν τα πρόβατα. 'Ε-
τσι, τα πρόβατα πείναν, τό
μαλλί τους γινόταν άπλω και
υαλό και τό κοπάδι τους
σκόρπιζαν τή μελωδία τους στη
σιωπηλή έξοχό.

Δέν έπιπρέπεται όμως στις
νεράιδες να πλησιάζουν τούς
άνθρώπους. Κι' όταν έφτασε
στη στήλη της βασιλισσάς τους
ότι ή Μυγκέτ άγαπούσε ένα
βοσκό, θέλησε να βεβαιώσει ή
ίδια γι' αυτό. Πήγε στην κοι-
λάδα, όπου βοσκόνταν τα πρό-
βατα του Πακέ, κι' έλβε πρώ-
τα τή λευκή Μυγκέτ να κοι-
μάται στην άγκαλιά του βο-
σκού. Την έπηρε τότε, δίχως
να τό καταλάβει ο Πακέ, και
την έπληξε στη μακρύτερη ά-
κρη του βασιλείου της, όπου
την κράτησε φυλακισμένη.

Όταν έξυπνησε ο Πακέ και
δέν την βρήκε κοντά του, δέν
άπόρησε, γιατί ή μικρή νεράι-
δα συνήιζε συχνά να παίξει
κρυφτούλι μαζί του. 'Εστειλε
λοιπόν τα σκυλιά του να ψά-
ξουν γιά τή βοήνη στé γύρω
βοσκότα. Μά οί σκύλοι δέν
πρόσβησαν, δέν γούργιζαν χα-
ρούμενα, όπως συνήθως. 'Ο
Πακέ ζήρωσε τα φρύδια του
κι' άνησυχία. Τό άπλοικό μου-
σικό του δέν μπορούσε να έξη-
γήσει τί είχε γίνει ή άναπι-
μένη του...

"Εφτασε ή νύχτα. Τό φε-
γάρι άνέθηκε στον ουρανό. 'Ε-
πειτα τα άστρα έδούσαν ένα-
ένα... Πολλές μέρες πέρασαν
άκόμα, κι' ή Μυγκέτ δέν ξα-
ναγύρισε.

Ό πόνο κι' ο έρωσ έκαμαν
ξανακάνε τον άπλοικό βοσκό να
κατάλαβει ότι τόν είχε έγκα-
ταλείψει ή μικρή νεράιδα του,
είτε γιατί δέν τόν άγαπούσε
πιά, είτε γιατί είχε πεθάνει,
είτε γιατί κάποια άλλη νεράι-
δα έχορρευόταν τόν έρωτά
τους... Ξεκίνησε λοιπόν, με
τή βεβαιότητα, ότι θα συναν-
τούσε τή Μυγκέτ σε κάποιο μα-
κρινό δάσος, ή ότι θα έβρισκε
τό κορμί της, ανάλαφρο σαν
την κλωστή της άράχνης, κρε-
μασμένο σε κάποιο θάμνο...

"Ετσι μήνες ολόκληρους, έ-
λβε κανείς τό παράξενό αυ-
τό θέαμα: Ένα άδύνατο και
κουρασμένο βοσκό να γυρίζει
βουνά και λόγγους, κάμπους
και ρεματιές, μαζί με τό πει-
νασμένο κοπάδι του και τα
κοκκαλιάρικα σκυλιά του. 'Η
άγνοια δέν άφινε πιά τόν Πα-
κέ να σταματήσει ούτε στιγμή.
Τά σκυλιά του ψάφοναν ένα-
ένα, όπου βοσκόνταν τα πρό-
βατα του Πακέ, κι' έλβε πρώ-
τα τή λευκή Μυγκέτ να κοι-
μάται στην άγκαλιά του βο-
σκού. Την έπηρε τότε, δίχως
να τό καταλάβει ο Πακέ, και
την έπληξε στη μακρύτερη ά-
κρη του βασιλείου της, όπου
την κράτησε φυλακισμένη.

Όταν έξυπνησε ο Πακέ και
δέν την βρήκε κοντά του, δέν
άπόρησε, γιατί ή μικρή νεράι-
δα συνήιζε συχνά να παίξει
κρυφτούλι μαζί του. 'Εστειλε
λοιπόν τα σκυλιά του να ψά-
ξουν γιά τή βοήνη στé γύρω
βοσκότα. Μά οί σκύλοι δέν
πρόσβησαν, δέν γούργιζαν χα-
ρούμενα, όπως συνήθως. 'Ο
Πακέ ζήρωσε τα φρύδια του
κι' άνησυχία. Τό άπλοικό μου-
σικό του δέν μπορούσε να έξη-
γήσει τί είχε γίνει ή άναπι-
μένη του...

"Εφτασε ή νύχτα. Τό φε-
γάρι άνέθηκε στον ουρανό. 'Ε-
πειτα τα άστρα έδούσαν ένα-
ένα... Πολλές μέρες πέρασαν
άκόμα, κι' ή Μυγκέτ δέν ξα-
ναγύρισε.

Ό πόνο κι' ο έρωσ έκαμαν
ξανακάνε τον άπλοικό βοσκό να
κατάλαβει ότι τόν είχε έγκα-
ταλείψει ή μικρή νεράιδα του,
είτε γιατί δέν τόν άγαπούσε
πιά, είτε γιατί είχε πεθάνει,
είτε γιατί κάποια άλλη νεράι-
δα έχορρευόταν τόν έρωτά
τους... Ξεκίνησε λοιπόν, με
τή βεβαιότητα, ότι θα συναν-
τούσε τή Μυγκέτ σε κάποιο μα-
κρινό δάσος, ή ότι θα έβρισκε
τό κορμί της, ανάλαφρο σαν
την κλωστή της άράχνης, κρε-
μασμένο σε κάποιο θάμνο...

"Ετσι μήνες ολόκληρους, έ-
λβε κανείς τό παράξενό αυ-
τό θέαμα: Ένα άδύνατο και
κουρασμένο βοσκό να γυρίζει
βουνά και λόγγους, κάμπους
και ρεματιές, μαζί με τό πει-
νασμένο κοπάδι του και τα
κοκκαλιάρικα σκυλιά του. 'Η
άγνοια δέν άφινε πιά τόν Πα-
κέ να σταματήσει ούτε στιγμή.
Τά σκυλιά του ψάφοναν ένα-
ένα, όπου βοσκόνταν τα πρό-
βατα του Πακέ, κι' έλβε πρώ-
τα τή λευκή Μυγκέτ να κοι-
μάται στην άγκαλιά του βο-
σκού. Την έπηρε τότε, δίχως
να τό καταλάβει ο Πακέ, και
την έπληξε στη μακρύτερη ά-
κρη του βασιλείου της, όπου
την κράτησε φυλακισμένη.

Όταν έξυπνησε ο Πακέ και
δέν την βρήκε κοντά του, δέν
άπόρησε, γιατί ή μικρή νεράι-
δα συνήιζε συχνά να παίξει
κρυφτούλι μαζί του. 'Εστειλε
λοιπόν τα σκυλιά του να ψά-
ξουν γιά τή βοήνη στé γύρω
βοσκότα. Μά οί σκύλοι δέν
πρόσβησαν, δέν γούργιζαν χα-
ρούμενα, όπως συνήθως. 'Ο
Πακέ ζήρωσε τα φρύδια του
κι' άνησυχία. Τό άπλοικό μου-
σικό του δέν μπορούσε να έξη-
γήσει τί είχε γίνει ή άναπι-
μένη του...

"Εφτασε ή νύχτα. Τό φε-
γάρι άνέθηκε στον ουρανό. 'Ε-
πειτα τα άστρα έδούσαν ένα-
ένα... Πολλές μέρες πέρασαν
άκόμα, κι' ή Μυγκέτ δέν ξα-
ναγύρισε.

Ό πόνο κι' ο έρωσ έκαμαν
ξανακάνε τον άπλοικό βοσκό να
κατάλαβει ότι τόν είχε έγκα-
ταλείψει ή μικρή νεράιδα του,
είτε γιατί δέν τόν άγαπούσε
πιά, είτε γιατί είχε πεθάνει,
είτε γιατί κάποια άλλη νεράι-
δα έχορρευόταν τόν έρωτά
τους... Ξεκίνησε λοιπόν, με
τή βεβαιότητα, ότι θα συναν-
τούσε τή Μυγκέτ σε κάποιο μα-
κρινό δάσος, ή ότι θα έβρισκε
τό κορμί της, ανάλαφρο σαν
την κλωστή της άράχνης, κρε-
μασμένο σε κάποιο θάμνο...

ήττια του δειναμένου απ' τον τρόπο. "Όπου περνούσε, οι χωριάτες σταυροκοπούσαν και ή έτραχαν να κλειδωθούν στα σπίτια τους.

Όλον αυτό τόν καιρό, ή φυλακισμένη Μυγκέτ, έκλαιγε, έκλαιγε, άνισχυρη κι' άπελπι- σμένη. Μά ή βασιλισσα της έ- μένε άλύγιστη.

— Δέν θα ξαναβρεις τήν έ- λευθερία σου, τής έλεγε, παρά μόνο όταν πεθάνω ο Πακέ.

Και μεγάλωνε έτσι τόν πό- νο της άκόμα πιο πολύ... 'Ο χειμώνας πέρασε. "Αρχι- σε να χαμογελά ο Μάρτης.

Ό Πακέ έξαντλημένος στα- μάτησε τότε μέσα σ' ένα δά- σος, όπου είχαν παίξει τοε- λά και πρόσχαρη παιγνίδια, αυτός κι' ή Μυγκέτ, τόν πε- ρασμένο χρόνο. Κάθισε σ' έ- να πεσιμένο δέντρο και, με τό κεφάλι ανάμεσα στα γέριά του, με τούς άγκώνες πάνω στα γό- νατά του, έαυαζωνότανε τις άναμνήσεις της περασμένης ε- τυχίας του...

Μιά δυνατή μπόρα έέσπασε ξαφνικά πάνω σ' τό δάσος. Τά πρόβατα έξετρελλάμενα, βέλασαν με τρόμο. Μά ο Πα- κέ έβρισε κουφός, άναίσθητος... "Εξάφνα άκούστηκε ένα φο- θερό τριέμινο. Μιά τέρωσια πύ- ρην σφαίρα κατέβηκε άνέμε- σα στα μεγάλα δέντρα, ένας κεραυνός.

"Επειτα από μερικά λεπτά, ο ήλιος έλαμψε και πάλι. Οί άγνίδες του φώτιζαν τώρα λί- γα κορβουσιάρικα κοκκάλα: ότι έπείρασε απ' τό βοσκό και τό κοπάδι του, που τάχα χτυ- πήσει ο κεραυνός!

Τότε μόνο βγήκε απ' τή φυ- λακή της ή Μυγκέτ κι' άρχισε να ψάχνει γιά τόν άγαπημένο της. "Ακολουθούσε τόν ίδιο δρό- μο, σε βουνά και κάμπους σε λαγκάδια και ρεματιές.

"Επί τέλους, τό πρωί, της πρώτης ημέρας τού Μάιου, ά- νακάλυψε μέσα στο δάσος τα μαυρισμένα κοκκάλα και μάν- τεμα πώς ήταν τόν Πακέ. Τό πόδι της χτύπησε ένα κουδούνι, που κύλησε μακριά. "Ο χα- ρούχος ήχος του ήταν ή μόνη ζωή που άπείριε απ' τό κο- πάδι κι' απ' τό βοσκό του.

Η Μυγκέτ έσκαψε εύλαβικά τόν τάφο του Πακέ. Θά μπο- ρούσε να τόν άνοίξει σε μία στιγμή, μ' ένα χτύπημα του μαγικού ραβδιού της άλλα- πρότιμης να μωσώη τα λε- πτά της χερσάκια, σκάβοντας τή σκληρή γή γιά τόν άγα- πημένο της...

"Αφού έρριξε τόν τελευταίο βάλτο του χώματος πάνω απ' τα λίγα εκείνα κοκκάλα, ά- ζεψε όλα τα κουδούνια τών προβάτων και τα σάρισε πέ- να στον τάφο του βοσκού. "Ε- πείτα σήκωσε τό μαγικό ραβ- διό της. Κι' άμέσως τα κου- δούνια μικρύναν, μαζεύτηκαν σε ταμπάκι κι' έγιναν άσπρα λουλουδάκια...

"Ετσι γεννήθηκε τό "μυγκέ" τό μυρομένο άγριολουλούδο, που άνακνίξει κάθε χρόνο και θυμίζει τούς έρωτες της νε- ράιδας Μυγκέτ και τού βοσκού Πακέ.

Οί άνθρωποι έμαθαν αυτή τή ρομαντική ιστορία. Κι' από τότε, κάθε πρωταγιαία βλoui όί έρωτευμένοι, άρχοντες και βοσκοί, συνήθιζαν να προσφέ- ρουν στην έκλεκτή της καρ- διας τους ένα κλωνόρι αυτού του λουλουδιού, με τό άσπρα καμπανάκι, που συμβολίζει τή δύναμη της αγάπης και που πιστεύεται πως φέρνει τήν ε- τυχία.

ΡΟΖΕΜΟΝΤ ΝΤΥΠΟΝ
ΚΡΕΜΕΣ ΠΡΟΣΩΠΟΥ
ΚΟΛΩΝΙΕΣ ΧΥΜΑ
ΑΡΩΜΑΤΑ - ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ
ΧΡΥΣΙΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΝΑΣ ΓΕΡΟΝΤΑΚΟΣ διατάσσει τούς βασιλείς

— Μειδιάσατε, παρακαλώ!...

Ό μυστηριώδης αυτός άνθρωπος, που έμπρός του στέκονται πεινίνοι βασιλαιοδές, πολιτικοί, στρατηγοί και ναύαρχοι, είνε ένας κοντός κι' άδύ- νατος γεροντάκος, με καλοκάγαθο φυ- σιογνωμία, με μουστάκι και γενάκι και με μεγάλο κοκκάλινο ματογυάλιο. Λέ- γεται Ουάλτερ Στόνμεν και' είνε ήλι- κίας 70 ετών.

— Μή κουνήσθε! Χωρογελάστε, πα- ρακαλώ! διατάζει συνήθως, με ύφος ανθρώπου συννησιμένου να υπακούε- ται.

Γιατί ο κ. Στόνμεν είνε ο έπίσημος φωτογράφος της "Εθνικής Πινακοθή- κης" τής "Αγγλίας.

Γστό μακρύ του στάδιό, έχει φωτο- γραφίσει περί τις 6.000 διακεκριμέ- νες προσωπικότητες. Βεβαιώνει π. χ. ότι ο υπομονητικώτερος "πυλάτης" του είνε ο βασιλεύς Γεωργίος ΣΤ' τής "Αγγλίας. "Υποτάσσεται πρόθυμο σ' ό- λες τις απαιτήσεις του, και ύψιστοταί στωικά τό έκτυφλωτικό φώς τών προ- βολών.

"Απεναντίας, ο Τσούρτσιλ δέν είνε διόλου βολικός... Σ' όλο τόν πόλεμο, ή- ταν διαρκώς έκνευρισμένος απ' τα γε- ρονότα. Κι' ο Στόνμεν, παρ' όλες τις προστάσεις του, δέν κατάφερε ούτε μία φορά να τού τραβήξει μία πόζα 100% φωτογενική!

— Όστόσο, άλλους έννοιωθα άληθινή ευχαρίστηση να φωτογραφίζω τόν κ. Τσούρτσιλ! λέει ο ίδιος, άναστενάζον- τας μελαγχολικά. Πόσο μου τόν άλλο- ρε ο πόλεμος!... Τό κατάλαβα τήν ή- μέρα που μ' έγκατέλειψε άπότομα, έ- πειτα από τριών λεπτών δοκιμής. "Αρ- κέτα πιά, υποθέτω! Δέν συμφωνείτε και σεις;" μου φώναζε φεύγοντας.

Πρέπει να έξηγησουμε ότι τήν έπο- χή εκείνη, ή Μάχη του "Ατλαντικού" βρισκόταν στο κρίσιμωτερο σημείο της, κι' ο Τσούρτσιλ είχε τό μυαλό τόν άλ- λους ημελίδες απ' τή φωτογραφία...

— Η κατάστασις άλλως τέλειως με- τήν έκλογη του κ. "Ατλν, συνεχίζει ο Στόνμεν. Μ' αυτόν, ή δουλειά μου καταρριζόταν από άπόλυτη ευγένεια κι' από άμοιρίες υποχωρήσεις, δίχως ποτέ τό παραμικρό έξουχισμό, τήν πα- ραμικρή έκκλησι. Μεθοδικός σε όλα του, ο κ. "Ατλν, ποζάρει με μεθοδικό- τητα. Δέν έχω τό ελάχιστο παράπονο μεζί του.

Ό Στόνμεν διηγείται επίσης ένα μικρό έπεισόδιο, που τού συνέβη στο τής Νορβηγίας Χάσκον:

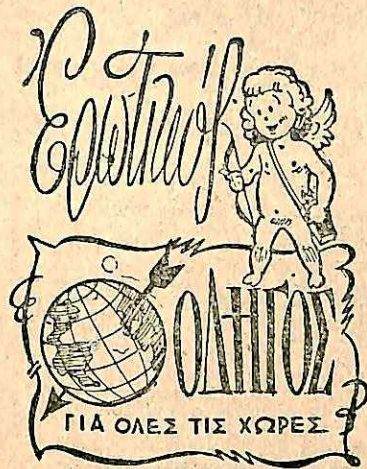
— Μιά μέρα, τόν άφισα να με περι- μένη μισή ώρα, δίχως να τό θέλω ό- μως, γιατί είχε κάπως στή διευ- δυνού ο σωφρ που είχαν στείλει γιά να με πάρη. Τέλος, έτρεξε πεζός στο σπίτι όπου έμενε ο Μεγαλειότατος, πε- ρίπου 6 χιλιόμετρα μακριά απ' τό δι- κό μου. "Όταν με είδε, ο βασιλιάς μου φώναξε, έξω φρενών!

— Δέν έχω συννησει να με κάνουν να περιμένω!...

— Όταν όμως τού έξηγήσα τό λόγο της άρνησής μου, με δικαιολόγησε και με συγχώρεσε.

"Όπως βεβαιώνει ο Στόνμεν, ο άν- θρωποι που πετυχαίνουν πιά δούκαλο στις φωτογραφίες τους και που δέν χα- κό, είνε... οί χιουμοριστά! Προπάντων ο διάσημος χιουμοριστής Γιάκομπ είνε ο τρώμος του έπίσημου φωτογράφου τής "Εθνικής Πινακοθήκης".

— Παρουσιάζεται έμπρός στο φακό γαίνη καταβεσμένη, σαν να πη- λώ "Χωρογελάστε!" κι' αυτός μορ- φάζει σαν να νάνε έτοιμος να κλάψι! σκω διάφορα άστεία, γιά να φέρω τό χαμόγελο στά χείλη του χιουμορίστα! "Αν τυχόν τό κατορθώσω επί τέλους, πρέπει να σπεύσω να πατήσω τό κουμ- πι της μηχανής μου. Γιατί έξω εκ πεί- ρας ότι, έπειτα από ένα άδύνατο χα- μόγελο, ο άνθρωπος αυτός, που κάνει να γελά ολόκληρος ο άγγλοσαξωνι- κός κόσμος, θα ξαναπέση άμέσως στην πιο μαύρη μελαγχολία!...

Η ΓΑΛΛΙΑ

Οί Γάλλοι είνε οί μόνες γυναίκες στην Ευρώπη, που ξέρουν να δώσουν στον έρωτα όλες τις ευχάριστες ατα- πίες του. Μιά έρωτική περιπέτεια μα- ζί τους άφίνει τις άραιότερες άναμνή- σεις. Νομίζει κανείς ότι ή με τις θελ- κτικές αυτές γυναίκες τις πιο μευστι- κές στιγμές της ζωής του.

Προσπαθήστε όμως να κατάλαβετε καλά ένα πράγμα: ο χαρακτήριστικός τύπος της Γαλλίδας βρίσκεται στο Πα- ρισί. Είνε ή κοινή και χαριτωμένη Πα- ριζιάνα. Οί άλλες, οί επαρχιώτισσες, έχουν κοινή γνωρίσματα με πολλές άλ- λες γυναίκες της Ευρώπης.

Η Παριζιάνα είνε ένα μοναδικό άν- θος στον κόσμο. "Εχει τό μονοπάλο της κομψότητας, της γοητείας, τό κα- λού νοούτο, της λεπτότητας στο πνεύ- μα και στους τρόπους και της μεγάλης τέχνης στον έρωτα. "Επάνω απ' όλα όμως έχει τό μονοπάλο της μόδας.

— Αυτό ακριβώς είνε τό μεγαλύτερο προτέρημα της, μου έλενε με θυμισμό ένας "Αμερικανός φίλος μου. "Η Παρι- ζιάνα, έπιασέ ή άληθινή Γαλλίδα, φρον- τίσει πάντα, σ' όλες τις έκδηλώσεις της ζωής της, ν' ακολουθή ή μόδα της έποχής. Κι' αυτή τή μόδα, τή δημιουρ- γεί ή ίδια με τήν άπαράμιλλη χάρη της, τα αίσθηματά της και τις έρωτικές τρέ- λες της.

Κι' έπειτα έπρόσθεσε χαμογελόν- τας:

— Η Παριζιάνα είνε πρόθυμη να σάς συγχωρέσ τό πιο άπαίσιο έρωτικό έγ- κλημα, φθάνει τό έγκλημα αυτό να είνε... της μόδας. Γι' αυτό είμαι βέ- βαιος, ότι τήν ημέρα που θα πάψω ής ή συνήθεια να είνε τής μόδας, ο φίλος της καρδιάς, ή Γαλλίδα θα γίνη άμέ- σως ή πιο φρόνιμη γυναίκα τού κό- σμου!...

"Όμολογώ ότι ο "Αμερικανός φίλος μου δέν είχε άδικο. Είχε ζήσει αρκετά χρόνια στο Παρίσι κι' ήξερε καλά ότι μόνο τις "εμπνεμένες" του, άλλα κι' τις άριστοκρατίσες του. Μισό διηγήθηκε τήν περιπέτεια ενός συμπατρι- ώτη του, που είνε χαρακτηριστική γιά τα αίσθηματά της καρδιάς μιας Παρι- ζιάνας.

Ό "Αμερικανός αυτός, πριν από τόν πόλεμο, είχε νικήσει στις κούρσες α- τοκινήτων τού Μόντε- Κάρλο. "Ηταν έ- νας ώμορφος νέος, άπόφοιτος τού Πα- νεπιστημίου τού Χάδερτ, γνωστός φι- λαθλός και όπως οί περισσότεροι "εγιά- ντες" άγνός στα ζητήματα τού έρω- τος.

Η νίκη τού στο Μόντε- Κάρλο τόν έφερε στην πρώτη γραμμή της έπικαι- ρότητας και συγκέντρωσε γύρω του τις πιο ώμορφες γυναίκες της Κιανής "Α- κτής. "Ανάμεσα σ' αυτές ήταν και μία χαριτωμένη και υπέροχη Παριζιάνα, που κατέκτησε τήν καρδιά του από τήν πρώτη στιγμή.

Ό νεαρός "Αμερικανός λοιπόν ήταν γιά λίγες ημέρες τό είδαλο τού α- ραίσκοσμου και ο άνθρωπος της μόδας. Η Παριζιάνα τόν έκανε ευτυχισμένο με τόν έρωτά της τό τρυφερά της αίσ- θηματα και τούς άβυσσους τρόπους της. Κι' έτσι ζούσε με τήν αυταπάτη ότι βρισκόταν στον παράδεισο.

Μά ή μόδα τού δέν άκούσε να περά- σι. Οί έφημερίδες δέν έγραφαν πιά τί- ποτε γι' αυτόν, ο κόσμος δέν έδειχνε καμιά περιέργεια γιά τό άτόμο του.

και ή Παριζιάνα του άρχισε να τόν ά- ποφεύγει και να παραμελή τις έρωτικές σχέσεις τους.

Κι' όταν μία ημέρα θέλησε να μά- θη γιά ποιο λόγο βρισκόταν έτσι έαφρι- κά έξω από τόν παράδεισο, άκούσε κα- τάληκτος ότι "δέν ήταν πιά τής μό-δας!..."

Οί άπογοητεύσεις αυτές είνε συχνές γιά τούς ξένους. Οί Γάλλοι όμως ξέ- ρουν και φυλάγονται. Με ποιο τρόπο; "Εχουν κάποιο μυστικό που κάνει τήν Παριζιάνα να ξετρελλανίζεται γι' αυ- τούς. "Αλλά δέν είνε άκόμη καρός να μιλήσουμε γι' αυτό τό μυστικό...

"Ας άναφέρουμε μόνο ότι πολλοί έ- σχυρίζονται, ότι ή Παριζιάνα δέν έχει προσωπικότητα, ούτε στη ζωή ούτε στον έρωτα. "Αλλοτε είνε αίσθηματική μέχρις υπέρβολης κι' άλλοτε είνε ά- διάφορη και άπιστη σε καταπληκτικό βαθμό. Επίσης, δέν είνε ώμορφη, άλ- λα άπληδώς νόστιμη. Έξέρι όμως και σαγηνεύει τούς άνδρες περισσότερο ά- πό μία καλλονή, μία γυναίκα με ίδεώ- δι ώμορφιά.

Κι' αυτό, γιατί με τή χάρη της, τήν έαφρότητα της τούς καλούς τρόπους της, τή βαθεία γνώσι της ζωής και τό ιδιότερο "καί" της φαίνεται πιο περι- παθής από μία "Ισπανίδα, πιο τρυφερή από μία Σκανδιναβή, πιο γοητευτική ά- πό μία "Αγγλίδα και πιο εύθυμη από μία Βιεννέζα.

"Ετσι είνε δύσκολο να φλερτάρη κα- νείς με μία Παριζιάνα. άν δέν έχη γυ- ρίσει τόν κόσμο και δέν έχη γνωρίσει διάφορες γυναίκες. Γι' ν' άρσέση σε μία Γαλλίδα, πρέπει να έχης έτοιμότη- τα πνεύματος, να ξέρης να διαλέγεις ένα νόστιμο φαγητό και να προτείνης μία ευχάριστη διασκέδασι.

"Επίσης, πρέπει να έχης μεγάλη λε- πτότητα στους τρόπους να ξέρης να δέχεται με έξαιρετική ευγένεια μία γυ- ναίκα που έρχεται γιά πρώτη φορά στο έρωτικό ραντεβού και ν' άποφεύγης τις έρωτικές έξιμολογήσεις.

Αυτό είνε τό μεγάλο μυστικό τών Παριζιανών! Μ' αυτό σκλαβώνουν τήν καρδιά μιας Παριζιάνας. Δέν της κά- νουν ποτέ μία έρωτική έξιμολόγησι! Οί ξένοι όμως δέν τό ξέρουν αυτό τό μυστικό και διαρκώς τήν παθαίνουν και δοκιμάζουν τις πιο πικρές άπογοητεύ- σεις.

Η περιπέτεια μου με τή Γκαμπι- Φιερίε, μία από τις πιο ώμορφες γο- ρεύτες τού "Φοκλ- Μπερζέ" ήταν ένα από τα πιο παράξένα έπεισόδια της ζωής μου.

Γνώρισα τή Γκαμπι στο παρσάκνιο τού θεάτρου και μετά τήν παράστασι, πήγαμε να διασκεδάσουμε στη Μονμάρ- τη. Μιλούσαμε γιά τα πιο άσήματα και τα πιο χαριτωμένα πράγματα τού Παρισιού κι' ούτε μία στιγμή δέν κά- νουμε τόν παραμικρό υπαινιγμό γιά έ- ρωτα.

Και όμως τό είδυλλίο μας προχω- ρούσε κανονικά και τήν άλλη ημέρα, είμαστε κι' οί δυο τρελά έρωτευμένοι και δέν ζητούσαμε κάθε τόσο τίποτ' άλλο, παρά τήν ευκαιρία να φιληθούμε κρυφά στη γωνιά τού δρόμου, πίσω ά- πό τήν πλάτη τού άστυφλάκα, στο λε- ωφορείο, πίσω από μία άνοιχτή έφημε- ρίδα, στον ύπνο σιδηρόδρομο ή στον κήπο τού Λουξεμβούργου.

Ό καθένας εύρισκε γιά τόν άλλο τό πιο τρυφερά λόγια, τα πιο τρελά χάδια, τις πιο περιπαθείς έκδηλώσεις. Γι' αυτό έρωτα, άπόστο ούτε λέξι! Κι' αλήθεια, δέν είχαμε καμιά άνταγή να μιλούμε γι' αυτόν, άφού τόν ζούσαμε!

Μπορείτε να φαντασθήτε δυο έρω- τευμένους, που δέν έκαναν ποτέ μεταξύ τους καμιά έρωτική έξιμολόγησι; "Ε, αυτοί οί παράξενοι έρωτευμένοι ήμαστε έμείς!

Πέρασαμε απ' όλα τα στάδια τού έρωτος, χωρίς ποτέ να προφέρωμε τ' όνομά του.

Κι' ύστερα από ένα χρόνο όταν έγώ αναγκάσθηκα να φύγω γιά τις "Ινδίες, γιά να παρακολουθήσω τις έργασίες τού Πανεπισμίου Σινεβρού, ή Γκαμπι μ' άποχαιρέτησε με τό χαμόγελο στα χείλη.

— Ποιός έξέρι άν θα ξανασηναντη- θούμε... μου έλεε. Θα γνωρίσης άλ- λες γυναίκες... Ξέχασέ με και έγσε ευτυχισμένος!...

"Αλλά έδώ άκριβώς βρίσκεται και τό μυστικό της Παριζιάνας. Δέν μπορεί κανείς να τήν ξεχάσει ποτέ...

Ο ίππόκαμπος, ένα ψάρι ΠΟΥ ΣΥΜΒΟΛΙΖΕΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Γεννάει ο άρσενικός άντί της θηλυκής

"Ένα από τα πιο περίεργα ψάρια τών τροπικών θαλασσών, είνε ο ίππόκαμπος ή "τό αλογάκι της θά- λσσης", όπως λέγεται διαφορετικά, που παρουσιά- ζει τή μοναδική έξαιρέσι σ' όλο τό ζωικό βασίλειο ότι, αντί γιά τή θηλυκιά, έκείνος που γεννάει, τό μικρά ίπποκαμπάκια είνε ο άρσενικός!

Η ζωή του ίπποκάμπου είνε ένα άτελείωτο έρω- τικό τραγούδι. Γι' αυτό οί κάτοικοι τών νήσων τού Ειρηνικού τόν θεωρούν σαν σύμβολο τού έρωτος. "Αλλά μόνο ο άρσενικός ίπποκάμπος είνε υπό- δειγμα πίστωσης και άρροσιώσεως. "Όσο γιά τή θηλυ- κιά είνε ένα έπιπόλομο και άδιάντροπο πλάσμα, που δέν διατάζει να έρωτοτροπή και μπροστά στο "σύ- ζυγό" της και υλίστο τόν υποχρεώνει να άνέχε- ται τήν παρουσία τών υποψηφίων έραστών της, που παρακολουθούν τή "σειρήνα" περιμένοντας να έλθη ή σειρά τους.

Και αυτό είνε ένα άλλο χαρακτηριστικό της εϋ- γενείας και της λεπτότητας τών περιέργων αυτών ψαριών. Δέν έρχονται ποτέ σε συγκρούσεις μεταξύ των και τα έρωτικά δράματα φαίνεται πως είνε ολότελα άγνωστα από βασίλειο τών ίπποκάμπων. Τήν έποχή που ένα ζευγάρι βρίσκεται σε άλη τή όρμη και τήν φλόγα τών έρωτών των, τρεις ή τέσ- σερες άλλοι άρσενικοί ίπποκάμποι τρέχουν από πώ, χωρίς να ένοχλούν καθόλου τούς δυο έρω- τευμένους, με μία ύπομονη και μία άνυπόκλητη που είνε άληθινά άξιοθαύμαστε. "Η θηλυκή ίππο- καμπία γυρίζει κάθε τόσο πρός τους επιδόρους έ- ραστάς της και χοροπηδάει μ' ένα χαριτωμένο τρό- πο ολόγυρα τους, σαν να ήθελε να τους παρηγορή- ση και να τους δώσει θάρρος.

Οί έρωτες τών ίπποκάμπων διαρκούν έναν περί- που μήνα. Η κοιλιά της θηλυκιάς γεμίζει τότε από αυγά, που ο αριθμός τους φθάνει τα τριακόσια πε- ρίπου.

Ο άρσενικός παρακολουθεί με μεγάλη ίκανοποίη- σι αυτή τή διογκωσι της κοιλιάς της συμβίας του και χοροπηδάει σαν τρελλός γύρω της.

Τέλος, φθάνει ή έποχή της επώασης. Τα δυο ζώα παίρνουν τότε μία κατακόρυφη θέσι μέσα στο νερό και κολλούν τα σώματά τους, έτσι που μοιάζουν σαν ένας ίπποκάμπος με δύο κεφάλια.

Αυτή ή φολογερή περιπέτεια διαρκεί αρκετές ώρες. Στο διάστημα αυτό, ο άρσενικός ίπποκάμπος μι- σανόγει μία μικρή σκακουλίτσα που έχει στο κάτω μέρος της κοιλιάς του, ενώ ή θηλυκιά άκουμπει εκεί τήν άκρη ενός μακρού σωλήνος, που έχει στο αντίστοιχο μέρος τού κορμιού της.

Τα αυγά που έχει μέσα στην κοιλιά της περνούν έτσι μέσα στη σκακουλίτσα που βρίσκεται στην κοι- λιά τού άρσενικού.

Όταν περάσουν όλα, ή θηλυκιά ξεκολλάει από τό σύντροφό της, κάνει γύρω του μερικές χαριτω- μένες υποκλίσεις και έπειτα φεύγει γιά να άναξη- τήσει καινούργιας περιπέτειες.

Ο δυστυχισμένος ο άρσενικός έχει άπομεινεί με τό φορτίο τών 200 ή 300 αυγών μέσα στην κοιλιά του.

"Επειτα από δύο ή τρεις ημέρες, ο όγκος του γί- νεται διπλάσιος από πρην και μία έβδομάδα άργώ- τερα, μόλις μπορεί να κινηθή.

"Αποούρεται τότε σ' ένα μέρος ανάμεσα στους βράχους που έχει διαλέξει από πρην και όπου έξέρι ότι μπορεί να βρή άφθονη τροφή. Γιατί οί άνάγκες του είνε τώρα τρομακτικές. Πρέπει να διαθρέψι τούς άπογόνους του, που ή λαίμαργία τους είνε καταπληκτική.

Γιατί τα αυγά επώάζονται πολύ γρήγορα μέσα στην

Η ΜΙΚΡΟΝΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΝΟΥ

6ον

—Όποτε αυτές είναι οι ιδέες σου, μικρή μου; ρώτησε. Όποτε δε με γέλασαν αυτοί που μου είπαν ότι τολμούσε μέσα στο γυναικωνίτη να εκκράσει τέτοιες βεβήλουσες σκέψεις;

—Η Χουάν - φέε κλωμύει, κι' έννοιες σαν να της έφταναν κρύο νερό στη ραχοκοκκαλιά της.

—Πες μου, ρώτησε η Γεγονάλα κοφτά. Χέες το άπονεμα, είναι αλήθεια ότι είπες αυτές τις ιδέες σου μπροστά στις άλλες γυναίκες;

—Είπε αλήθεια, αποκρίθηκε σταθερά η κοπέλλα.

—Τουλάχιστον είσαι ειλικρινής, είπε η βασιλομήτωρ. Είπε κι' αυτό η ίδια άρετή. 'Αλλά, ξέρεις γιατί σ' έφερα εδώ;

—Για να μου κάνετε παρατηρήσεις για τα λόγια που είπα χέες; ρώτησε γρήγορα η Χουάν - φέε.

—Είσαι έξυπνη... 'Αλλά, πρόσχε, μικρή μου. 'Επειδή είναι η πρώτη φορά, αποφάσισα να περιορίσω την τιμωρία σου μονάχα σε λόγια. Αυτό που κανείς είναι εγκληματικό. Τά'ηθε μου είνε ιερά κι' ασάλευτα. Όσο ζω εγώ, δεν θα επιτρέψω να αλλάξει μια γραμμή από τους νόμους που βαστάμε ολόκληρους αιώνες. Τ' άκουσε αυτό, Χουάν - φέε;...

—Εννεψε με το κεφάλι (ναί) η παιδούλα.

—Και μετά το θανάτο μου, θα λάβω τέτοια μέτρα, ώστε αιώνες ολόκληρους να μην υπάρχουν φόβος ν' αλλάξει τίποτε.

Την κτύπησε η Χουάν - φέε, χωρίς πολύ φόβο. Ένας βουδός θυμός την είχε πιάσει. 'Αν δε θυμόταν τα λόγια και την παράκληση του άνδρα της, θα αποκρίνονταν με αυθάδεια, άψηφης κάθε κίνδυνου.

—Χουάν - φέε, είπε η Γεγονάλα, αά να θέλε να τελειώση τη συνάντησή τους, με βλεψεις να σου μιλή φίλικά, για τελευταία φορά. Δέχθηκα να μηπς στο παλάτι, σαν γυναίκα του θεού γιου μου, με την ιδέα πως θα ήσουν ένα ακίνδυνο κοριτσάκι. Κι' ακόμα φαντάζομαι πως τα λόγια σου είνε παιδικά κι' επιπόλαια. 'Αν όμως αντιληφθώ ότι οι ιδέες αυτές είνε ριζωμένες μέσα σου, τότε, αλλοιμονό σου! Αυτό μονάχα σου λέω. 'Αλλοιμονό σου!...

Την κτύπησε με μάτια άγρια αά να ήθελε να τη μαγνητίει, και συνέχισε:

—Πρέπει να τα ξεχάσεις όλα αυτά. Τώρα που θα γυρίσεις στο παλάτι, θα κλειστής στα διαμερίσματά σου. Σου απαγορεύω δεκοπέντε μέρες ναχες επικοινωνία με τις άλλες γυναίκες, τ' άκουσε; Κι' αυτό το κάνω για να σου δώσω καιρό, να σκεφθής αυτά τα πράγματα. Μέσα στις δεκοπέντε μέρες αυτές πρέπει να γίνης κι' εσύ μία λο. Κι' όταν ξαναπάς στο γυναικωνίτη, να πορά για τα ζητήματα για τίποτε άλλο τις γυναίκες. Για τα φουστάνια, για τα καυτάδες να κάνης παιδιά. Χουάν - φέε. Αυτός είνε ο μόνος σου προορισμός μέσα στο παλάτι... Και τώρα, μπορείς να πηγαίνης.

Δίκως λέξι, έσφυσε και προσκύννησε η Χουάν - φέε.

—Έξω από την πόρτα την περίμενε η θάν - φί, τρεμουλιαστή και ολόκληρη από την αγωνία.

—Λοιπόν; τη ρώτησε μόλις βρέθηκαν μόνες μία στιγμή έξω, στον κήπο.

—Είπε να κλαίς, αποκρίθηκε με πίκρα η δεύτερη γυναίκα του αυτοκράτορα. Είπε να κλαίς, καλή μου θάν - φί.

Και με την καρδιά παγωμένη, ανέβηκε πάλι στη αίσα (φορεσία) της.

Τώρα τα όμορφα τοπία της φαίνονταν σκοτεινισμένα, ο ήλιος θαμπός. Οι καμήλες των καροβανιών της φαίνονταν κι' αυτές κατάκοπες, λες και σήκωναν το βάρος ολόκληρων αιώνων. Όταν έφθασε στα διαμερίσματά της, είπε στις υπααπίστρες της: —Δεκοπέντε μέρες δεν θα δεχθώ καμιά γυναίκα... κανένα απολύτως εκτός από τον άνδρα μου. —Εκείνες κυτάχθηκαν οσαστισμένες, χωρίς να μπορούσαν να μαντέψουν. Κι' η Χουάν - φέε έπεσε στα μεξιλάρια της κι' άρχισε να κλαίει μ' αναφυλλιάτα.

Ένα λάθος του Κόθγκ - Σύ

Το μεσημέρι πήγε ο Κόθγκ - Σύ στη Χουάν - φέε.

Την βρήκε σε κακή κατάσταση, κλαμένη, απελπισμένη.

Την άρπαξε στην άγκαλιά του, την έσφιξε σαν τρελλός και της είπε: —Γλυκεριά μου αγάπη, τί σουκάναν; Τί έξεις;

Του διηγήθηκε όλη τη σκηνή η Χουάν - φέε.

—Μην άπελπιζέσαι, είπε ο αυτοκράτορας. Αυτό δεν είνε τίποτε. Έγω περιμένα χειρότερα.

—'Υπάρχει τίποτε χειρότερο από το να μη τολμά ένας έλευθερος άνθρωπος να πη τη γνώμη του; 'Υπάρχει μεγαλύτερος εξευτελισμός, από το να μου ηρ πως μονάχα για τα φουστάνια και τα κεντήματα πρέπει να μιλήσω;

—Μικρή μου Χουάν - φέε, έχεις συνηθίσει έντελως αλλοιψικά στο σπίτι του πατέρα σου, είνε αλήθεια. 'Αλλά, εδώ, στο είπα ότι τα πράματα είνε διαφορετικά. Πάρε το λοιπόν ότι είνε μία θυσία για την αγάπη μου. Χωρίς αυτή τη θυσία πως θα ήταν δυνατόν να σ' έχω κοντά μου, να σε σφιγγω στην άγκαλιά μου;

Την έσφιξε συγχρόνως παράφορα, τη γέμισε φιλία.

Τα δάκρυα της κοπέλλας στέγνωσαν. —Ναί, είνε μία θυσία για την αγάπη μας ψιθύρισε. Μία μεγάλη θυσία... 'Αλλά, και πάλι, Κόθγκ - Σύ, σ' έχω τόσο λίγο κοντά μου.

—Μα δεν σου το έχω εξηγήσει, γλυκεριά μου αγάπη; Το κάνω για να μη δώσω άφορμή στη Σινάν - Κιάγκ να παραπονιέται. Κι' από τόν καιρό που ήλθες εσύ στο παλάτι, μου δείχνεις κι' αυτή πού πολλή αγάπη, με φωνάζει πιο συχνά κοντά της...

—Σήμερα όμως, θα μείνης κοντά μου ως το βράδυ κι' όλο το βράδυ, ψιθύρισε η Χουάν - φέε κι' άκούμπησε το μάγουλό της δακρυζόμενο στο μάγουλό του. Σήμερα έχω ανάγκη από τη συντροφιά σου.

—Σήμερα θα μείνω κοντά σου ως το πρωί, είπε με χαρά ο αυτοκράτορας. Θα τ' αφήσω όλα για κατ'ήρι σου. Νά, κύταζε.

Χτύπησε τα χέρια του, και στήν υπέρτρη που παρουσιάστηκε, πρόσταξε: —Διατάγη μου είνε να μ' αφήσουν άνε-νόκλητο από αυτή τη στιγμή ως αύριο την αυγή. Θα μείνω στα διαμερίσματά της Χουάν - φέε. Όποιος και να με ζητήσει, θα του πητε νάρρη αύριο. 'Ακόμη και στους υπουργούς. 'Εξαιρέσι μόνο θα κάμπετε για τη μητέρα μου. 'Αλλά είνε άπίθανο να έλθ η βασιλομήτωρ σήμερα εδώ.

Το ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Αλληλεγγύη

Μου έχει φύγει το καφά - κι' από τη φούρκα στο κεφά - μ' ανέθηκε το αίμα, κι' έχω πολύ απελπιστή γιατί κανείς δε μπορεί στεί - κι' έμένα ένα δούμα.

Μάγκες, για τύχη μου κακή μπάρμπας είνε την 'Αμερική δε βρίσκεται δικός (μου) και δίκως νάμαι φθός (νερός) βλέπω με ζήλεια, ο κα- φερός, τα δέματα του κόσμου.

Οι μάγκες οι 'Αμερικά- που από μάς παραγνα- (τικά) απέχουν παρασάγγες, άς στείλουν δέματα έν- (οπουδ ή) γι' αλληλεγγύη δηλαδή προς του Ψυρρή τους (μάγκες)!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Μάγκες, για τύχη μου κακή μπάρμπας είνε την 'Αμερική δε βρίσκεται δικός (μου) και δίκως νάμαι φθός (νερός) βλέπω με ζήλεια, ο κα- φερός, τα δέματα του κόσμου.

Οι μάγκες οι 'Αμερικά- που από μάς παραγνα- (τικά) απέχουν παρασάγγες, άς στείλουν δέματα έν- (οπουδ ή) γι' αλληλεγγύη δηλαδή προς του Ψυρρή τους (μάγκες)!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Μάγκες, για τύχη μου κακή μπάρμπας είνε την 'Αμερική δε βρίσκεται δικός (μου) και δίκως νάμαι φθός (νερός) βλέπω με ζήλεια, ο κα- φερός, τα δέματα του κόσμου.

Οι μάγκες οι 'Αμερικά- που από μάς παραγνα- (τικά) απέχουν παρασάγγες, άς στείλουν δέματα έν- (οπουδ ή) γι' αλληλεγγύη δηλαδή προς του Ψυρρή τους (μάγκες)!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Μάγκες, για τύχη μου κακή μπάρμπας είνε την 'Αμερική δε βρίσκεται δικός (μου) και δίκως νάμαι φθός (νερός) βλέπω με ζήλεια, ο κα- φερός, τα δέματα του κόσμου.

Οι μάγκες οι 'Αμερικά- που από μάς παραγνα- (τικά) απέχουν παρασάγγες, άς στείλουν δέματα έν- (οπουδ ή) γι' αλληλεγγύη δηλαδή προς του Ψυρρή τους (μάγκες)!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Όταν έλκεισα πίσω από την σπηράτρη η πόρτα, ο Κόθγκ - Σύ έτριψε τα χέρια του σαν παιδί χαρούμενο.

—Δεν ξέρεις πόσο χαίρομαι για αυτές τις ώρες που θα περάσω κοντά σου, γλυκεριά μου, είπε στη φέε.

—Κι' εγώ είμαι ευτυχισμένη, είπε έκε- νη, κι' ένγρει το κεφάλι της στο δυνατό του ώμο.

Πέρασαν μερικές ώρες παραμυθίας ευτυχίας μαζί. Μίλησαν για τα ζητήματα που πλημυρίζαν την καρδιά της Χουάν - φέε. Ο Κόθγκ - Σύ την άκουγε με ένδια- σφέρον, συμφωνούσε σε όλα. Σε μία στι- γμή, συνεπαρμένος, φώνησε:

—'Αν ήμουν άληθινός αυτοκράτορας, ά- γάπη μου, θ' άλλαζα όλους τους νόμους. Θα μεταμόρφωνα τόν τόπο μας από τη μία στιγμή στην άλλη. Σ' ένα χρόνο θα ζού- σαμε κι' εμείς σαν άνθρωποι έλευθεροί και πολιτισμένοι. 'Αν ήμουν άληθινός αυ- τοκράτορας...

—'Αλλά, βλεπεις έχω μόνον τόν τίτλο: Την εξουσία στην πραγματικό- τητα την κρατεί η Γεγονάλα. Πρέπει να συνωμοτήσω και να επαναστατήσω για να καταφέρω να εισαγάγω γεωτερισμούς.

Γέλασαν σ' αυτά τα λόγια.

—'Αλήθεια! Τι άστειο πράγμα! Ο αυτο- κράτορας της Κίνας επαναστάτης και γε- ωτεριστής! Αυτό δεν έχει ξαναφανή στην ιστορία μας, είπε η Χουάν - φέε με γέλοιο.

—Ξέρεις τι θα γράψ η ιστορία για μέ- να; Ο αυτοκράτορας Κόθγκ - Σύ, μαγε- μένος από την κόση ένος ποιητή δέχθηκε για κατ'ήρι της όλης τις καινούργιες ιδέες, και συνώμοσε ένάντια στον ίδιο του τόν θρόνο...

Πάλι γέλασαν. 'Επειτα πήρε η Χουάν - φέε το φλάστο κι' άρχισε να τραγουδά γλυκά τραγούδια έρωτικά. 'Ανάμεσα σ' αυ- τά έλενε ποτε - ποτε κανένα παράξενο τραγούδι για λευτεριά, μελωδίες πούκα- ναν την καρδιά του παλληκαριού να πι- δάν παράξενα στο στήθος του.

Μόλις νύχτηκε, έτοιμάζονταν να χαρο- υνε μία έρωτική νύχτα όνειρεμένη, μετά τις γλυκές ώρες που είχαν περάσει συ- νήτντας μαζί. Μα εκείνη τη στιγμή, μπήκε μέσα μια υπέρτρη φοβισμένη.

—Τι τρέχει; ρώτησε άυστηρά ο Κόθγκ - Σύ.

—Να με συγχωρή η Μεγαλειότητά σας, αποκρίθηκε η κοπέλλα... Μα η αυτοκρά- τειρα Σινάν - Κιάγκ...

—Δεν σου είπα ότι δεν δέχομαι κανέ- να;... 'Απολύτως κανένα;

—'Εστειλε μήνυμα να πάς στα διαμερί- σματά της.

—Να της πητε ότι θα πάω αύριο την αυ- γή. 'Απόψε θα μείνω με την Χουάν - φέε.

—'Η κοπέλλα έσφυσε και ξαναγύρισε.

—Τι θέλεις πάλι; ρώτησε ο Κόθγκ - Σύ.

—Με ξαναστέλεις η Σινάν - Κιάγκ να πώ ότι σε περιμένει χωρίς άλλο άπόψε κον- τά της. Θέλει άπωδότησε να περάσετε τη νύχτα μαζί.

Ο Κόθγκ - Σύ κτύπησε την Χουάν - φέε, ένά το πρόσωπό του σκοτεινιάζε.

Η κοπέλλα τόν κτύπησε περίλυπη, με άγνωση.

—Οχι, είπε σταθερά. Δεν είνε δυνατόν να έκτελέσω την έπιθυμία της. 'Η Χουάν - φέε άπόψε είνε λίγο άρρωστη, και στενο- χωρημένη και θα μείνω κοντά της. Αυτό να της πητε, και να μη με ξαναενοχλή- σετε.

Έσφυε η υπέρτρη. Οι δυο νέοι κυτ- τάχθηκαν με κάποιο φόβο.

—Θα θυμώση, είπε η Χουάν - φέε.

Σήκωσε τους ώμους του ο Κόθγκ - Σύ.

—Μου είνε άδιάφορο, είπε. Δεν μπορώ να έκτελω διαρκώς τις έπιθυμίες της. Χέες πέρασα όλη τη νύχτα κοντά της. Πρέπει να μάθ η κατ'ήρι της σεβεται τη θέλησή μου.

Το στήθος της Χουάν - φέε φούσκωνε από άγνωση. Είχε μεγάλη έπιθυμία να μεί- νη κοντά της ο άνδρας της. Πληγωμένη καθώς ήταν η καρδιά της, έτρεμε στη σκέψη πως θα περνούσε μια νύχτα έρημη.

—'Αλλά πάλι έτρεμε και στη σκέψη πως θα θυμωne η Σινάν - Κιάγκ...

—Σκέψου καλά, είπε με μάτια βουρκω- μένα στον άνδρα της.

Ο αυτοκράτορας της φίλησε τα μάτια, κι' αποκρίθηκε:

—Σκέφθηκα, μικρή μου. 'Ελα, μη δα- κρύζεις. Ξέρω σε τα όλα. Μονάχα την ά- γάπη μας πρέπει να θυμώμαστε.

Δεν πέρασαν λίγα λεπτά της ώρας και άπ' έξω από τα διαμερίσματά της Χουάν - φέε άκούστηκαν φωνές. 'Η Χουάν - φέε πάγωσε. 'Αντελήφθη άμέσως τη φωνή της Σινάν - Κιάγκ.

—'Η πρώτη σου γυναίκα! ψιθύρισε. Ο Κόθγκ - Σύ πετάχτηκε. Το μέτωπό του ήταν σκοτεινό.

—Πως τολμάει; ψιθύρισε, τρέμοντας. Πως τολμάει;

—'Ανοιξε την πόρτα, κι' έτρεξε μόνος του έξω.

—'Υπνότες και υπνότες ήσαν μαζεμέ- νοι. Όλοι έκέτευαν την Σινάν - Κιάγκ γά

μην έπιμνη. Αυτή όμως ήταν άνένδοτη. —Πρέπει άπωδότησε να ιδώ τόν αυτο- κράτορα, φώναζε.

Μόλις τόν αντίκρυσε έτρεξε κοντά του.

—Δεν κατάλαβες τη διαταγή μου; τη ρώτησε ο Κόθγκ - Σύ άυστηρά.

—'Υψηλά μου, σούζνω, αποκρίθηκε η Σι- νάν - Κιάγκ. Είπε άπαραίτητα να σου μι- λήσω μία στιγμή.

—Λέγε γρήγορα, τι θέλεις να μου πης; είπε ο αυτοκράτορας, χωρίς να μπορή να κρύψη τη δυσαφορία του.

—Πρέπει να είμαστε μόνον.

Μπήκων σ' ένα δωμάτιο, κι' ο Κόθγκ - Σύ, είπε, ψυχρά:

—Αυτό δεν μπορεί να γίνεται Σινάν - Κιάγκ. Το ξέρεις ότι πρέπει να μοιράζεσαι τα δικαιώματά σου με τη Χουάν - φέε. Άρ- γότερα μπορεί ναχες κι' άλλες γυναίκες...

Της το είπε αυτό για να άποσπάση την προσοχή της από την Χουάν - φέε.

—Τα ξέρω όλα αυτά αποκρίθηκε η αυ- τοκράτειρα. 'Αλλά, πρώτα - πρώτα σ' ά- γαπη...

Και κρημάστηκε στο λαιμό του, τρυφε- ρη, έρωτιάρα.

Είπνε κρύος αυτός, αλύγιτος.

—Χέες ήμουν μαζί σου, της είπε μο- νάχα.

—Πρέπει νάρθης κι' άπόψε, ψιθύρισε η Σινάν - Κιάγκ. 'Οπωσδήποτε πρέπει να κοιμηθούμε άπόψε μαζί.

—Μα, δεν κατολαβαίνεις έπί τέλους; φώνησε αυτός με θυμό. Πως είνε δυνατόν να δε άποσπάσης έτσι αυθαίρετα από την άγκαλιά της άλλης μου γυναίκας; Τα δι- καιώματά σου δεν φθάνουν ως αυτού Σι- νάν - Κιάγκ. Πορεζηνεις τα πράματα.

Είσα η πρώτη μου γυναίκα, βέβαια, άλλα δεν παύεις να μου όφειλεις σεβασμό και ύπατονη. Και το πρώτο σου καθήκον είνε να σεβείσαι τις έπιθυμίες μου.

—Το ξέρω, αποκρίθηκε ταπεινά, και κα- διάρκα η Σινάν - Κιάγκ. 'Αλλά, όταν σου πώ για πού λίγο έπιμνη γι' άπόψε... θα υποχωρήσεις, θα πεισθώ...

—Μπορώ να μείω;

—Ναί, αποκρίθηκε η Σινάν - Κιάγκ γε- λώντας και κοκκινίζοντας. Σήμερα το με- σημέρι κοιμηθήκα λιγάκι, κι' είδα ένα πα- ράξενο όνειρο.

—Είδα μία γυναίκα να σκύβη άπάνω μου, και να μου ψιθυρίση:

—Γιατί κοιμάσαι μόνη; Που είνε ο άν- δρας σου;

—Είπε με την άλλη του γυναίκα, άπο- κρίθηκε εγώ.

Τότε η γυναίκα αυτή έσφυσε πιο πολύ άπάνω μου και μου είπε:

—Μα δεν ξέρεις ότι άπόψε τα πνεύματα θα φέρουν στο κρεβάτι σου το άγόρι που ποθείς;...

Αυτό μου είπε μονάχα κι' έφυγε γελών- τας πονηρά. Αυτό είνε μήνυμα των θεών Κόθγκ - Σύ. Δεν έχωμε δικαίωμα να μη το λάβωμε ύπ' όψη.

—Δεν ξέρω πως να εξηγήσω το όνειρό σου, είπε ο Κόθγκ - Σύ. Ένα μονάχα ξέρω. Πως υποσχεθήκα στη Χουάν - φέε να μείνω κοντά της, και πως τίποτε δεν θα με κάνει να παραβώ την υποσχεσί μου.

Τα μάτια της Σινάν - Κιάγκ άστραφταν θυμωμένα.

—Πως; Προτιμάς να μη καλόσης το κα- τ'ήρι της Χουάν - φέε, παρά να ακολουθή- σης την έντολή των θεών;

—Τα όνειρα είνε άπιστά πολλά φορές, είπε ο αυτοκράτορας. Λυπάμαι, Σινάν - Κιάγκ, άλλα πρέπει τώρα να γυρίσης στα διαμερίσματά σου. Κι' άλλη φορά είνε καλύτερο και για σένα και για όλους μας να μη δημιουργήσι τέτοια ζητήματα.

Η Σινάν - Κιάγκ έτρεμε ολόκληρη από θυμό.

—Καλά, είπε συνηθισμένη να μιλή τα- πείνα. Καλά... Δεν έπιμνη. 'Αλλά, αν μείνης χωρίς κληρονόμους, αν ο θρόνος μείνι μια μέρα όρφανός, να ξέρης πως εσύ είσαι ο μόνος υπεύθυνος. Έσύ, κι' η Χουάν - φέε.

Έσφυε κατόπιν τρικλίζοντας από την άπελπισία της. Ο Κόθγκ - Σύ γύρισε κον- τά στη Χουάν - φέε.

Μάγια

—Φοβάμαι έτσι που ήρθαν τα πράγμα- τα, του είπε η Χουάν - φέε.

Την πήρε μέσα στα δυνατό του μπράτσα και της άπάντησε:

—Κουτή γυναίκο! 'Αν δεν τολμήση ο άνθρωπος μία φορά να κάνει ό,τι έπιθυ- μεί, τότε θα είνε δυστυχισμένος για πάντα.

Και της έπνιξε τ' άλλα τις λόγια με τα φίλια του και τα χάδια του.

Το άλλο πρωί, η Χουάν - φέε ξύπνησε ζαλισμένη άδιάθετη.

—Δεν ξέρω τι έχω, είπε στον άνδρα της.

—Κι' εγώ είμαι σαν άρρωστος συμφωνή- σε κι' αυτός... Μα, παράξενο, τι βαρεία μυροδιά που είνε σκορπισμένη σ' αυτό το δωμάτιο!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

ΟΙ ΠΕΙΡΑΤΑΙ

Μία μονομαχία μέχρι θανάτου

Κατά το έτος 811, δυο άβασιλείς της θά- λασσας, ο 'Ανοπραντ και ο Ρολλόν, που έρ- χόταν από διαφορετική διεύθυνση ο καθένας έφθασαν στη μικρή νήσο του 'Οσέλ, που βρι- σκόταν στις έκβολές του Σηκουάνα, κοντά στη Ρουέν.

Ο αυτοκράτορας Καρλομάγνος, βλέποντας από ένα παρόδου ενός γειτονικού πύργου, τα ταχύτατα πλοία τους να στήλουν τη θάλασσα και την άγρια όρμη των ανθρώπων αυτών τον Βορρά, είχε άναλυση σε δάκρυα. Κανείς δεν τολμούσε να τόν ρωτήση ποιά ήταν η άφορη τη λήψης του, λέει η παράδοση. Μα, έπειτα από αρκετή ώρα, ο ίδιος ο αυτοκράτωρ είπε στους άκολουθούς του:

—Δεν φοβάμαι αυτούς τους πειρατές, γι- ατί ένσφ ζω, δεν θα τολμήσουν να πλησι- άσουν σ' αυτές τις άκτές. Μα κλαίω για τους άπογνόνους μου. Οι βάρβαροι αυτοί θα γίνουν η μίστιγα των λαών και ο τρόμος των ένθων. Παράμυθια, ο 'Ανοπραντ και ο Ρολλόν, έφοδ άγυρσώθηκαν στο νησί τους, συνέχισαν τις έξορμήσεις τους ένάντιον των γειτονικών άκτών, όπου, κάθε φορά, λεηλατούσαν και έρήμωναν τα πάντα.

Στην άρχή, οι δυο άρχηνοι ζούσαν άγαπη- μένοι και ποτέ δεν έφιλονέικσαν για τη δια- νομή των λαφύρων.

—'Αλλά, έσφηνικά. Ένα άγριο μίσος εξέσπασε ανάμεσα στους δυο αυτούς ανθρώπους. Αυτό έγινε έπειτα από τη λεηλασία του Ποντουάξ, όπου είχαν φθάσει άναπλέοντας το Σηκουάνα.

—'Ανάμεσα στα λάφυρα βρισκόταν και η ά- μορφη Μαργαρίτα, κόρη ένός χωροδούτου της περιοχής, που ο Ρολλόν την είχε πάρει στην κατοχή του, άφου σκότωσε με τα χέρια του τόν πατέρα της και όλους τους δικούς της.

Ο 'Ανοπραντ δεν είχε τίποτε από τη στιγ- μή που γύρισαν στην 'Οσέλ.

—'Αλλά, όταν έφθασαν εκεί, άποτραβήχθηκε στη σκηνή του και, για αρκετό διάστημα, δεν ήθελε να έλθ η σ' επικοινωνία με κανένα.

—'Εκείνη την εποχή, οι Βίκινγκς έφάρζαν μία μεγάλη έορτή προς τιμήν της θεάς 'Ονίν.

—Όλοι οι πολεμιστά είχαν συγκεντρωθή κον- τά στην άκτι και σχημάτιζαν ένα μεγάλο κύ- κλο, έχοντας μπροστά τους άβαντα κρέατα και άσκαλα γεμάτα με κρασί του Ρήνου.

Στη μέση, πάνω σε δερμάτινα άρκούδας, ήταν καθισμένος ο Ρολλόν.

Μία θέσις έμενε άδειανη πλάι του.

—'Ηταν τούτο 'Ανοπραντ, που δεν είχαν έμφα- νισή ως εκείνη τη στιγμή.

—Έσφηνικά, τόν είδαν να έρχεται από το βά-θος του μικρού όρμου.

Οι πολεμιστά του άλάλαξαν άμέσως από χαρά.

—'Αλλά, μερικά λεπτά άργότερα, το αίμα πάγωσε μέσα στις φλέβες τους.

Ο 'Ανοπραντ κρατούσε στον ώμο του ένα μακρολόν όλομυρο κασόνι, που στις τέσσε- ρες άκτες του ήταν ζωγραφισμένος ένας γύ- πας, το σύμβολο του θεού του θανάτου Γιμέρ.

Το κασόνι αυτό ήταν ένα φέρετρο.

Ο 'Ανοπραντ προχώρησε άγνα κι' όταν έφθασε κοντά στον Ρολλόν άπθωσε το κασό- νι του κάτω.

—Προστώ να δώση ο ήλιος, είπε, ο ένας από τους δυο μας θα πρέπει να έχη μπή μέσα σ' αυτό το φέρετρο, που θα τόν φέρη στο βα- σίλειο της 'Ονίν γρηγορότερα κι' από το τα- χύτερο πλοίο.

—'Αν πρέπει κάποιος από τους δυο μας να πεθάνη, άπάντησε ο Ρολλόν, αυτός θα είσαι σ', 'Ανοπραντ, γιού του Ρικόμερ. 'Αλλά δεν θέλω να μετρήσω μ' έναν άνθρωπο, που στις φλέβες του τρέχει το ίδιο αίμα με το δικό μου.

—'Αν πρέπει κάποιος από τους δυο μας να πεθάνη, άπάντησε ο Ρολλόν, αυτός θα είσαι σ', 'Ανοπραντ, γιού του Ρικόμερ. 'Αλλά δεν θέλω να μετρήσω μ' έναν άνθρωπο

Δραματικό διήγημα

Η οικία των πλατάνων που αφρονούσαν στον κήπο του ξενοδοχείου ("Ασπύρια") σκέπαζε την άνομη εκείνη συνάντησή τους. Εκείνη ήταν τριάντα ετών, αλλά φαινόταν δέκα χρόνια μικρότερη, ήταν όμορφη σαν κούκλα, ξανθή με διαβολικά πρασινογάνα μάτια και μ' ένα στόμα γεμάτο φλόγα.

Εκείνος, αδελφός του συζύγου της, ήταν ένα παιδί είκοσι μόλις ετών, χωρίς καμιά πείρα και με μοναδική ως τότε γυναίκα την γυναιμία και κατακτιπτή την γυναίκα του μεγαλύτερου αδελφού του.

—Ω! Ρόννυ, μην κάνεις έτσι! του είπε εκείνη κοιτώντας του τα μαλλιά. Γιατί κλαίς;

—Δεν μπορώ να άνεχθώ αυτή την κατάσταση Μίτσι! της απάντησε ο νέος. Πρέπει να τα πω όλα στον Τζό.

—Για όνομα του Θεού! Μιλάς λογικά; —Και όμως, Μίτσι, αυτή είναι η μόνη λογική λύση.

—Ρόννυ, αγόρι μου, πώς είναι δυνατόν να γίνει ένα τέτοιο πράγμα; Θα μάς σκοτώσει και τους δυο ο Τζό. Ξέρεις πόσο αυστηρός και νευρικός είναι.

—Προτιμώ τον θάνατο παρά μία τέτοια ζωή.

—Γιατί; —Γιατί; —Μη φοβάσαι να φέρνυμαι δίπλα απέναντί του αδελφού μου. Αυτός μου έχει φερθεί τόσο καλά μέχρι σήμερα. Του έχω πωτά τα πάντα, ακόμη και τις σπουδές μου. Αλλά κι εμένα Μίτσι, σε θέλω, σε θέλω δική μου... Σ' αγαπώ... Θεέ μου πόσο σ' αγαπώ!

—Είμαι δική σου, Ρόννυ. Το ξέρεις καλά αυτό.

—Σε θέλω ολόκληρη, αποκλειστικά, για πάντα... Κι όμως δεν μπορώ να σε πάρω απ' τον Τζό.

—Μ' έχεις πάρει ήδη...

—Αχι Μίτσι, δεν καταλαβαίνεις, δεν μπορείς να καταλάβεις πόσο υποφέρω.

—Η νέα γυναίκα αναστέναζε.

—Αγκάλιασε με, Ρόννυ, ψιθύρισε.

Εκείνος την έσφιξε με πάθος κοντά του. Από μακριά ακούστηκαν οι γλυκές νότες ενός μεθυστικού βάλς...

—Ολίποε με, Ρόννυ! συνέχισε με το ίδιο πάντα προκλητικό ύφος η νέα γυναίκα.

Τη φίλησε, κολλώντας κυριολεκτικά το στόμα του στο δικό της και σφίγγοντας μέσα στα χέρια του το μικρό, κουκλιτικό κεφαλάκι της.

—Πές μου, ξανά, πώς μ' αγαπάς, Ρόννυ.

—Σ' αγαπώ, Μίτσι... Σ' αγαπώ σαν τρελό, Μίτσι... Δεν μπορώ πια, θα τα πω όλα στον Τζό.

—Θέε μου! φώναξε εκείνη. Γιατί με πορεύεις καλά πώς κι' εγώ σε λατρεύω. Ξέρεις πώς σου άνηκα ολόκληρη. Ξέρεις πώς κλαίω συχνά τις νύχτες για σένα, για σένα και μόνο... Και τώρα, Ρόννυ, μου λές πως θέλεις να χωριώμε;

—Δεν θα χωριώμε...

—Θα μάς χωρίσει ο Τζό μόλις του κάνης λόγο για την άνομή μας, και θα μάς χωρίσει σκοτώνοντάς μας και τους δυο, είμαι βέβαιη γι' αυτό.

—Δεν ξέρω τι θα γίνει, πάντως μου είναι αδύνατον να άνεχθώ αυτή την κατάσταση.

—Η Μίτσι δεν απάντησε. Γύρισε το κεφάλι προς την λίμνη του πάρκου κι' άφησε το βλέμμα της να πληνθεί από κενό.

—Αλήθεια, πόσο όμορφη ήταν!... Ο Ρόννυ σπρώχθηκε απότομα δρόμος και σαν να είχε πάρει μία αμετάκλητη απόφαση, είπε με σταθερό φωνή:

—Θα φύγω, Μίτσι!... Θα φύγω σήμερα κιόλας!...

—Δεν είναι δυνατόν, Ρόννυ! του είπε εκείνη αγκαλιάζοντάς τον και έτοιμη να κλάψει. Θέλεις, λοιπόν, Ρόννυ μου, να πεθάνω ή μικρή σου Μίτσι;

—Αλήθεια, θα πεθάνω αν φύγω; τη ρώτησε με αγωνία ο νέος.

—Ω! ναι, Ρόννυ μου! θα βρουν αδριο το πτώμα μου μέσα σ' αυτή τη λίμνη. Και θα φτάσει εσύ γι' αυτό. Μείνε κοντά μου, αγαπημένε μου. Η σημερινή νύχτα είναι δική μας, αποκλειστικά δική μας. Ο Τζό λείπει στη Λωζάνη και δεν πρόκειται να νυγιστεί παρά αύριο το μεσημέρι... Μείνε, λοιπόν, αγόρι μου. Έλα, πάμε στο δωμάτιό μου. Πάμε να μεθύσουμε απ' την άνομή μας... Άς μη χάνουμε μία τόσο σπάνια ευκαιρία... Έλα!

Ο νέος την άρπασε με δύναμη στην άγκαλιά του και ψιθύρισε:

—Πάμε...

★

Θα ήταν τρεις μετά τα μεσάνυχτα όταν η Μίτσι πεταχθηκε από το κρεβάτι της κατατρομαγμένη.

—Το κλάδον του αυτοκινήτου του Τζό! φώναξε κάτωχα. Ω, Ρόννυ! σήκω, λοιπόν! φύγε... Δεν με λυπάσαι;

Ο νέος σπρώχθηκε γρήγορα. Ήταν όμως άργα. Ακούγονταν ήδη ο θόρυβος του ασανσέρ που ανέβαινε.

—Κρύψου στη γκαρνταρόμπα! ψιθύρισε η Μίτσι.

Κι' έσπρωξε προς τα εκεί τον Ρόννυ, τον έκλεισε μέσα μαζί με όλα τα πράγματά του και κλείδωσε.

—Ύστερα έριξε γύρω της ένα τελευταίο ερευνητικό βλέμμα και ξάπλωσε στο κρεβάτι της.

Δεν είχε περάσει μισό λεπτό κι' ακούστηκαν δυνατά χτυπήματα στη πόρτα.

—Ποιος είναι; ρώτησε η Μίτσι.

—Εγώ είμαι, Μίτσι... Ο Τζό!

—Φωνή του δεν είχε τίποτε το αφοσιωμένο για να κάνει την Μίτσι ν' ανησυχήσει. Σηκώθηκε, λοιπόν, του άνοιξε και τον αγκάλιασε.

—Ω, Τζό, αγάπη μου! του φώναξε. Τι καλά που έκανες και γύριες πιο γρήγορα κοντά μου! Πόσο σε νοσταλγούσα!... Δεν μπορούσα να κοιμηθώ...

Ο Τζό, ένας μελαχροινός άνδρας, καμιά τριάνταπενταριά χρόνων, στάθηκε στη μέση του δωματίου αισιππλός.

—Μυρίζεις τσιγάρο!... Από πότε άρχισες να καπνίζεις, Μίτσι; ρώτησε άργα και ήρεμα.

—Είμαι τρελλός! του είπε εκείνη αγκαλιάζοντάς τον και κάνοντας μία απόπειρα να τον φιλήσει. Εγώ λαχταρούσα να σε δω και σου μου λές τέτοια πράγματα; Ασε τις κουτομάρδες και φίλησέ με...

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

την με μία χειρονομία. "Όχι, προτού ξεκαθαρώσω πώς δεν κρύβεται κανείς εδώ μέσα... Μέσα σ' εκείνη τη γκαρνταρόμπα επί παραδείγματι.

—Τζό, αγάπη μου! Γιατί με προσβάλλεις;

—Δεν σε προσβάλλω, Μίτσι. "Αν μου πής απλυστάτα ότι δεν είναι κανείς μέσα σ' αυτή τη γκαρνταρόμπα, θα σε πιστέψω."

—Τζό! Δεν είναι κανείς! Σ' όρκίζομαι.

—Ο Τζό έβγαλε το πιστόλι του.

—Τι... τι κάνεις; ρώτησε τρέμοντας η νέα γυναίκα.

—Μίτσι, θα πυροβολήσω την γκαρνταρόμπα αυτή.

—Ω! Θεέ μου! φώναξε η νέα γυναίκα, βλέποντάς τον να σημαδεύει τη γκαρνταρόμπα.

Επειτα, χωρίς να περιμένη περισσότερο, άνοιξε την πόρτα και ώρμησε στο διάδρομο, ενώ πίσω της ακούστηκαν από αλλεπάλληλα πυροβολισμοί.

Ο Τζό, άνοιξε κατόπιν την πόρτα της γκαρνταρόμπας. Κάτωχα, αλλά άδικο, βγήκε από μέσα ο αδελφός του.

—Τόξερα πώς ήσουν εσύ, Ρόννυ, φησίζεις ο Τζό, χωρίς να τον κυττάει. Γι' αυτό κι' έβγαλα τις σφαίρες απ' τα φυσίγγια μου. Γιατί, ό,τι κι' αν έκανες ήσουν εσύ Ρόννυ μου, ο μικρούλης μου Ρόννυ που δεν ξέρει ακόμη τι είναι οι γυναίκες. Κάποιος άλλος θα σου είχε αφοπλίσει χίλιες φορές ως τώρα με λαστρικά: (Ρόννυ μου). Είδες όμως τώρα πώς φοβήθηκε για την ζωή της και αδιαφορώντας για σένα σ' έφθεσε να πεθάνεις;

—Σώπασε μία στιγμή κι' ύστερα συνέχισε:

—Πάμε τώρα. Δεν έχουμε πια καμιά δουλειά εδώ... Μην κλαίς... Ξέρω, ξέρω. Σκότωσα την αγάπη σου... Μην ξεχνάς όμως πως σκότωσα και την δική μου. Κι' εσύ έχεις άκουση καιρό ν' αγαπήσεις, εγώ ενώ από δω και πέρα θα είμαι για πάντα έρημος!...

ΠΑΜΠΛΟ ΒΙΛΛΑΛΟΜΠΟΣ

Το τραγικό έστιατόριο

Στη Νέα Υόρκη λειτουργεί από μερικούς μήνες ένα πρωτότυπο έστιατόριο χωρίς γκαρνταρόμπα. Ο πελάτης κάθεται στο τραπέζι του και γράφει με ένα ειδικό μολύβι σε ένα ώριμο μέρος τι επιθυμεί να του φέρουν. Μερικά λεπτά αργότερα, άνοιγει μία κατακτιπτή στην όροφή και αρχίζει να κατεβαίνει από εκεί ένας δίσκος φορτωμένος με τα φαγητά και τα ποτά που παρήγγειλε. Ο δίσκος τοποθετείται αυτόματα στη μέση του τραπεζιού, ενώ την ίδια στιγμή εξαφανίζονται οι αλυσίδες με τις οποίες συνεκράτειτο. Η πληρωμή γίνεται κατά την έξοδο, στο ταμείο του έστιατορίου. "Ετσι ο πελάτης δεν έχει να περιμένει το γκαρσόνι και να εκνευρίζεται. Πρέπει όμως να παραγγείλει αμέσως το μενού του. Γιατί δεν είναι δυνατόν να κάμει και δεύτερη παραγγελία.

—Μη μ' ενοχλείς. Θα το πληρώσεις ακριβώς. Δεν συνήθισα ν' αστετεύωμαι. Λέγε αμέσως, δέχεσαι τη συμφωνία μου;

—Σοδ' είπα; δεν έχω τόσο χρήματα.

—Πολύ καλά... Τώρα θ' ακούσης.

—Τι;

—Τον επιθανάτιο ρόγχο της γυναίκας σου. Θα την σφάζω σαν πρόδοτο

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

Μία φάρσα

Ο τραπέζης κ. Χρυσάφιδος καθόταν στο γραφείο της τραπεζίτης του και κάπνιζε το πορτο που ήσυχος κι' ευχαριστημένος, όταν χτύπησε ξαφνικά το τηλέφωνο.

Ο κ. Χρυσάφιδος σηκώθηκε άμέσως, πήρε το ακουστικό κι' άκουσε μία χοντρή ανωνύμη φωνή να του λέει:

—Είσθε ο κ. Χρυσάφιδης;

—Μάλιστα, απάντησε ο τραπέζης.

—Εγώ είμαι ο κακούργος Τζάκ ο Αντεροβγάλτης. Σου τηλεφώνω από το σπίτι σου. Έχω δώσει τη γυναίκα σου και τις υπερτίριες. Αν δεν μετρήσεις 5.000 λίρες στο σύντροφό μου που βόρεθ σε λίγο στο γραφείο σου θα κόψω με κεφάλι της γυναίκας σου, θα βάλω φωτιά στο σπίτι σου και θα φύγω!...

Ο κ. Χρυσάφιδος έφρυξε.

—Άθλιε, φώναξε, πνιγμένος από αγωνία.

—Μην εξάπτεσαι, κύριε, απάντησε η φωνή. Δεν έχουμε να χάνουμε καιρό. Οι δροι μου είναι αυτοί που σου είπα. Αν απομακρυνθής μία στιγμή απ' το τηλέφωνο θα γίνει αλτία μεγάλη συμφορά. Για να βεβαιωθείς πώς σου τηλεφωνώ απ' το σπίτι σου θα σου αναφέρω μερικά γνωρίσματα του δωματίου που βόρεθα τη σύζυγό σου και του θαλάμου του τηλεφώνου...

Ο κ. Χρυσάφιδος άκουσε προσεκτικά τη συνέχεια της ομιλίας κι' έπεισθη απόλυτως. Το τηλεφώνουσαν απ' το σπίτι του. Τι να έκανε;

—Η φωνή απ' το τηλέφωνο ξανακούστηκε:

—Θα πληρώσεις τις 5.000 λίρες;

—Με καταστρέφεις! στέναξε ο κ. Χρυσάφιδης. Δεν έχω το ποσό αυτό σε μετρητά στο γραφείο μου.

—Θα με εξαναγκάσεις να κόψω ένα εγκλημα, δίδως να το θέλω. Πρόσεξε!...

—Είσαι ένας άρρετος!

—Μη μ' ενοχλείς. Θα το πληρώσεις ακριβώς. Δεν συνήθισα ν' αστετεύωμαι. Λέγε αμέσως, δέχεσαι τη συμφωνία μου;

—Σοδ' είπα; δεν έχω τόσο χρήματα.

—Πολύ καλά... Τώρα θ' ακούσης.

—Τι;

—Τον επιθανάτιο ρόγχο της γυναίκας σου. Θα την σφάζω σαν πρόδοτο

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

—Όχι, Μίτσι! της είπε απομακρυνόμενος.

και μαλιστα σιγά-σιγά για να μπορέσει να παρακολουθήσει την αγωνία της.

—Στάσου... στάσου.

—Πολύ καλά λοιπόν, είπε, θα τις πληρώσω. Μα πού είναι ο άνθρωπος σας;

—Είχε η ώρα 6 ακριβώς. Αυτή λοιπόν τη στιγμή ο σύντροφός μου θα βρίσκεται στο γραφείο σας για να παραλάβει τα χρήματα. Θα τον πληρώσετε και αυτός θα σας πη τη συνθηματική φράση, την οποία θα μου τηλεφωνήσετε για να φύγω χωρίς να κόψω κακό στη γυναίκα σας.

Ο κ. Χρυσάφιδος γύρισε ταυτόχρονα και κύτταξε πίσω του. Είπε τότε να στέκεται στο γραφείο του ένας κομψοτενέος κύριος συμπαινετάτης φυσιογνωμίας ο οποίος του είπε:

—"Ηρθα, κύριε, να πάρω ένα μικρό ποσό. Το ποσό των 5.000 λίρών για το φίλο μου τον κ. Τζ

Μικρά Αρτίσματα

Η τελευταία εσολόγησης

Η Έλκις έβαλε τα γυαλιά της και κτύπησε το τελευταίο έργο του αυτίου της, του γέρου ζωγράφου Άνρϋ Σαμερούα.

— Είπε πολύ επιτυχημένο, του είπε. Προσέδωξες κάθε μέρα!

— Εκείνος γέλασε, κούνησε το κεφάλι του κι' απάντησε:

— Στην ηλικία μου, δεν έχει πιά κανείς να ελπίζει πολλά πράγματα.

— Στην ηλικία σου; Μήπως θεωρείς τον εαυτό σου γέρο; Μά δεν είσαι παρά 80 έτών.

— Δεν είναι αρκετά 80 χρόνια;... — Όχι βέβαια! Θάλεγε κανείς πώς έχεις κουρασθή απ' τη ζωή!... μ' ένα ταλέντο σαν το δικό σου!

— Ω, όχι! Δεν μ' έχει κουράσει η ζωή. Έκαμες άλλατε πάντα ό,τι μπορούσες για να μη τη γλυκύνεις... Ζήσαμε ετυχισμένοι, Έλκις μου!

— Ναί, πολύ ετυχισμένοι, Άνρϋ. Αποκτήσαμε παιδιά που μας αγαπούν, εγγονάκια χαριτωμένα... και σύ, γρυ- σέ μου υπήρξες πάντα η περηφάνεια κι' η γαρά μου! Δεν είδα ποτέ αντρώ- γονο σαν έμάς... Μου φαίνεται σαν όνειρο η ζωή που περάσαμε... Θυμού- μαι, όταν ήμαστε νέοι, που φοβόμουν — φονιάδες! — μήπως δεν βρήξ κο- ντά μου την ετυχία, μήπως την αναζη- τήσης άλλοι! Θυμάσαι τί άνόητη που ήμουν; Σε ρωτούσα διαρκώς αν μ' ά- γαπας, αν άγαπάς μόνο έμένα. Μ' ά- γνηστούσαν όλα τὰ μυνέλια σου, κι' άκούμ περισσότερο οι κυρίες της άρι- στοκρατίας που τους έφτιασαν το πορ- τρετό... Τώρα... τώρα δεν σου κώνω πια τέτοιες άνόητες έρωτήσεις... Ξέρω καλά ότι δεν άγάπησες ποτέ καμιά άλλη!

— Ναί, δεν άγάπησα ποτέ άλλη από σένα είπε σοβαρά ο ζωγράφος.

— ... κι' ότι μου ήσουν πάντα πιστός, συμπλήρωσε η Έλκις.

— Ο Άνρϋ την κτύπησε στα μάτια. — Επειτα γύρισε άλλοι το κεφάλι του κι' είπε σιγά, σαν να όνειροπολούσε η σαν να μιλούσε στον εαυτό του:

— Δεν σου ήμουν πάντα πιστός, Έ- λκις.

— Πώς! Τι θέλεις να πής;... Είπε σαράντα χρόνια τώρα, που μου κείει τα χείλη αυτή η έξομολόγησης, — σαράντα χρόνια που μου δηλητηριάζει την καρδιά αυτή η άνημπη και που ά- νοιάζω άλλο μέσα σε μέρα την διολογία μου!... Επ' τέλους μπόρεσα να μιλή- σοι! Πώς φοβόμουν μήπως πεθάνω μ' αυτό το βάρος στη συνείδησή μου!...

— Η Έλκις είχε χλωμίσει ελαφρά και κτύπησε το γέρο πρόσωπο του αυτίου της, που είχε κακκινίσει λίγο — από συγκίνηση ή από ντροπή.

— Σαράντα χρόνια... συνέχισε εκεί- νος. Θά είχε πιά ξεχάσει, αν είχα μπο- ρήσει να σου το διολογήσω. Μου είχες όμως πάντα τόσο έμπιστοσύνη, ώστε δεν έτόλμησα ποτέ... Δεν θυμάμαι πιά όυ- τε τ' όνομά της... Ήταν μία περαστική, που της έκαμα το πορταίο της. Με γούπτεσε λίγες μέρες μ' έπικίνδυνα λο- γία.

— Κουτέ! του είπε. Με νόμισες λοι- πόν Ικανή για ένα τέτοιο πράγμα; Σου το είπα για να σε τιμωρήσω, για να σε κόμω να νιώσης λίγο ό,τι υπέφερα κι' εγώ.

— Μου τ' όρκίσσαι; — Σου όρκίζομαι στα έγγονάκια μας ότι δεν σε άπάτησα ποτέ.

— Ο ζωγράφος έπεσε γονατιστός έμ- πρὸς της κυτάζοντας την έκστατικά, με λατρεία.

— Έλκις!... Καλή μου Έλκις!... μουμούρισε.

— Εκείνη είχε πάρει το κεφάλι του, το είχε άκουμπήσει στο στήθος της και το χούδεσε γλυκά. Συγκρόνας ανέβαινε μέσα της μία άνάμνηση που την είχε κρύψει κι' αυτή στα βάθη της ψυχής της... Την είχε άναμνησει κάποτε ένας νέος, ένας ιαθής της Σαμερούα.

Ήταν μεγαλύτερή του, παντρεμένη πιά. Δεν του είχε κείμει ποτέ καμιά παραχώρηση, παρ' όλες τις έκμυστηρεύ- σεις και τις ικεσίες του. Μία μέρα, έ- κείνος είχε φύγει... κι' είχε πεθάνει έξ αιτίας της γιατί δεν είχε θελήσει να πατήση τον όρκο της. Μά δεν τον είχε άνοητήσει άραγε κι' αυτή!... Γιατί να μη του δώση την ετυχισμένη στελ- μη που ζητιάνευε για να ζήσει!...

— Ο Σαμερούα άναστήκωσε το κεφάλι του, την κτύπησε στα μάτια.

— Με συχώρεσες λοιπόν; Άλήθεια; — Εκείνη κούνησε αποφασιτικά το κε- φάλι της.

— Τάτε λοιπόν έλα να γελάσουμε πα- λή! Δεν είμαι παρά 80 έτών. Θέλω να ετυχίσω ακόμη... Άν δεν γελάσης και σύ, θα πιστώσω πως δεν με συχώρεσες.

— Είσαι πάντα κοινός! άπάντησε ά- κεινη τρυφερά.

Και βρήκε το θάρρος να χαμογελή- σι. Μέσα στην καρδιά της όμως έκλαν- γε, για πρώτη φορά στη ζωή της... για τον άλλο!...

ΑΜΠΕΛ ΜΟΡΑ

Ένας νέος... 80 έτών!

Πώς ξανάνεισε ο Ζωρζιά Κνάπ

— Επειτα από την άνοκάληση του όρρου του Ρώ- σου βιολόγου Μπαγκμόλετς, που ύπόκειται να δι- πλασίση τη διάρκεια της ζωής του ανθρώπου, ά- ναγγέλλεται τώρα απ' τη Γαλλία ότι ζή στο Πα- ρισί κάποιος Ζωρζιά Κνάπ, ο όποιος, χωρίς να μετο- χειρισθή κανένα φάρμακο, βεβαιώνει ότι κατώ- ρωσε να εξασφαλίση 125—150 χρόνια ζωής σ' όν έ- σ αυτό του, αλλά και σε κάθε άλλον άνθρωπο που θ' άκολουθήσι τη μέθοδό του.

— Ο Κνάπ είναι άληθινά περιεργός τύπος. Η ζωή του άποτελεί άληθινό μυθιστόρημα. Στά 17 χρόνια του, έπεχείρησε ν' αυτοκτονήσει για έρωτικούς λό- γους. Κατόπιν άφοιμήθηκε σε έπιστημονικές και τε- νικές μελέτες κι' έφθυρε πολλά και διάφορα πε- ριέργα πράγματα: μία μοτοσυκλέττα με το μωτέ- ρισμ, ένα πλήθος έπιστημονικών και οικιακών συ- σκευών, ένα καλούπι για το φτιάσιμο... σπιτιών που εξακολουθεί να χρησιμοποιείται ακόμη σ' όλη- ρα, ένα πελώριο και τερατώδη είδη φυτών που διαπ- ρεί σ' ένα είδος θερμικηπίου κλπ.

Συγκρόνας έζούσε και τρεφόταν σαν όλο τον κόσμο. Σε ηλικία 50 έτών, φαινόταν πιά γέρος στο σώμα και στην ψυχή. Μία κρίσις οξείων ρευμα- τισμών τον έκάρφωσε επί μήνες στο κρεβάτι. Άπο- τότε, αποφάσισε ν' αλλάξη τρόπο ζωής. Συγκρό- νας, χωρίς σ' ός άνατομικές και ιατρικές του γνώ- ρεις προσδιώρισε σε ποιά σμρεία του σώματός του — 20 περίπου — είχαν συγκεντρωθή ουρικοί, όξυ- και τοξίνες, ύπολειμματα της κρεωφαγίας, και άπομάκρυνε απ' έκει τις βλαβερές αυτές ύοιες με μασάζ. Άκόμη και σήμερα, μόλις σπκώθι απ' το κρεβάτι κάθε πρωί κατά τις 6, κάνει το τακικό του μασάζ, και διατηρείται έτσι φρέσκος κι' ευ- δίδετος ως το βράδυ. Είναι τώρα 80 έτών, κι' ό- μως δεν φαίνεται μεγαλύτερος από 45! Είναι ζω- ρός, ευκίνητος, καλλιεργεί ο ίδιος τον κήπο του, δεν έχει πολλές ρυτίδες, έχει μνήμη καταπληκτι- κή, παρουσιάζει τις φυσικές και ψυχικές αντιδρά- σεις ενός νέου, είναι ικανός για μία παρατεταμένη σωματική προσπάθεια. Έννυ προηγουμένως ήταν βρ- ρύτονος, τώρα έχει άσκηθεί μία φωνή τενόρου — άποτέλεσμα κι' αυτό του ζανανειστιάς του — που κάνει να τρέμουν τα τζάμια, κι' είναι ικανός να κρατήσι επί 30 δευτερόλεπτα κορύνω (κόντρο ντό). Πρώς άλλος στην ηλικία του μπορεί να το κατορθώσει;...

Τα χέρια του παρουσιάζουν ένα περιεργότατο θέαμα. Το άριστερό είναι νεανικό, ενώ το δεξιό είναι χέρι γέρου, με δέρμα μαρμαμένο και δίχως ελαστικότητα. Καθώς έξηγει ο ίδιος, δεν έχει ά- πομακρύνει με το μασάζ τις τοξίνες απ' το δεξιό του χέρι, άκριβώς για να το διατηρήσι γερασμένο, δείγμα της επιτυχίας του και της άποτελεσματι- κότητας της μεθόδου του στο υπόλοιπο σώμα του.

— Ίδου μερικές άκόμη έξηγήσεις; πούδωσε ο ίδι- ος, ένα Γάλλο δημοσιογράφος:

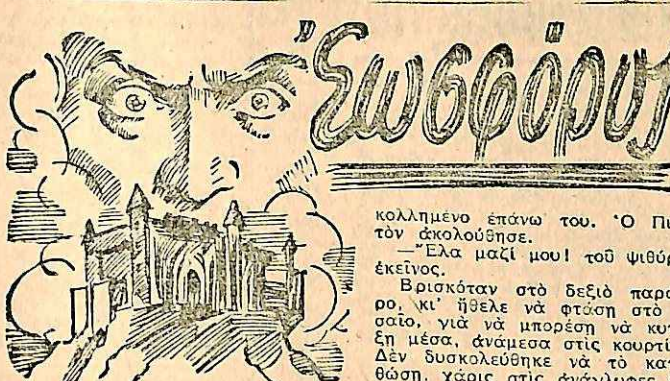
— Όταν ο άνθρωπος δεν βορύνεται από κακή κληρονομικότητα, πρέπει κανονικά να συμπληρώσι τον κύκλο της ζωής του, που είναι πενταπλάσιος πάντοτε απ' τον χρόνο που χρειάσθηκαν τα κόκκα- λα του για να φτάσουν στην πλήρη άνάπτυξή τους. Η ίδια αναλογία ίσχύει για όλα τα ζώα πλάσμα- τα: Το κουνέλι άναπτύσσεται επί 1 έτος και ζή 5-6, η γάτα επί 1,5 και ζή 5-9, ο σκύλος 2 και ζή 10-12, ο λιοντάρι και το βούδι 4, και ζουν 20, το όλογο 5 και ζή 25-30, ο έλέφανς 30 και ζή 150. Ο άνθρωπος λοιπόν, που άναπτύσσεται ως τα 25-30 χρόνια του, πρέπει να ζή 125-150. Έννυ όμως όλα τα ζώα συμ- πληρώνουν κανονικά τον κύκλο της ζωής τους, ο άνθρωπος φτάνει μόλις στο μισό. Ο μέσος όρος της διάρκειας της ζωής του κυμαίνεται γύρω απ' τα 40 χρόνια. Κι' αυτό όφείλεται κυρίως στη λανθρα- σμένη διατροφή του. Έχει π. χ. την πεποίθησι ότι χρειάζεται όπωσδήποτε 1.800-2.000 θερμίδες την ημέρα, ενώ υπάρχουν παραδείγματα ατόμων που νώπτεψαν τελείως επί 20 ήμερες, πίνοντας μόνο νερό, και κατόπιν έκομαν ένα περίπατο 5-10 κι- λιομέτρων χωρίς να κουρασθούν καθόλου!

— Όταν ο άνθρωπος ζούσε άκόμη στη φύσι, όταν άγνοούσε το σύγχρονο πολιτισμό, τη φωτιά τα μαγειρικά σκεύη, τις κανοέρβες, το άλκοόλ, ζούσε 150-250 χρόνια. Αυτό άποδεικνύεται από προϊστο- ρικά κρανία που τα δόντια τους είναι ύνιεστατά αλλά φαγωμένα απ' τη χρήσι σε τέτοιο σημείο, ώ- στε πρέπει να συμπεράνουμε ότι τα μεταχειρισθή- καν τουλάχιστον επί 200 χρόνια... Άν άκολουθήσι τις συμβουλές μου, ή μέλλουσα γενεά θά φτάνη εύκολα τα 125-150 χρόνια, δίχως ν' άρρωστούν καθόλου, διατηρώντας όσο το δυνατόν περισσότε- ρο τα χαρίσματα της νεότητας, την πνευματική θά- λπεια και τη σωματική άντοχή. Οι άνθρωποι θά πεθαίνουν μόνον όταν θάχουν βαρεθή τη ζωή και θά ποθούν πιά την αλάνια άνάπαυσή!

Μία εταιρία του Χόλλυγουντ πρότεινε στην Κνάπ να κινηματογραφηθή τη ζωή του. Αυτός όμως ά- πάντησε ότι «δεν έχει γέρασει άρκετά», κι' ότι εί- ναι ικανός να κάνει πολλά άλλα πιο ένδιαφέροντα πράγματα και να κερδίσι το ψυμί του με 80 διά- φορα έπαγγέλματα!...

— Προτιμώ να κλείσω τα 100 για ν' άποφασίσω να γίνω κινηματογραφικός άστέρι! πρόσθεσε σοβα- ρώτα.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ ΤΟΥ ΖΑΝΝΤΕ ΛΑ ΧΙΡ

9ον — Πάμε στο διάδρομο περιπολίας, ψιθύρισε ο Νυκτάλως.

— Ανέβηκαν άκόμη, ως το τέλος της σκάλας. Δεξιά κι' άριστερά απ' το φωτισμένο κεφα- λόσκαλο, όπληχαν δυό σκιές σκο- τεινές: ή άρχη και το τέλος του περιφερικού διαδρόμου, που έκα- νε το γύρο της βάσεως του πυρ- γου κι' επέτρεπε την επίβλεψη της κοιλιάς και των γύρω βουών.

— Ο Σαινκλαίρ δεν είχε χάσει καθόλου τον προσανατολισμό του. Ήξερε πάντα πρὸς ποιά μέρος βρισκόταν ο γωνιακός πυργίσκος, όπου κατοικούσε πιθανότατα μία γυναίκα.

— Είπε πρὸς τα δεξιά, έίπε. Και διευδύνθηκε μαζί με τον Πιλού πρὸς τη δεξιά σκά. Μετά την πρώτη στορφή, βρέθηκεν στα σκοτεινά, μακριά απ' το φῶς του κεφαλόσκαλου. Ο Πιλού άκολου- θούσε τον κυρίο του, οδηγούμε- νος απ' τον έλαφρό θόρυβο των βηματίων του.

— Έξαφνα, σταμάτησαν κι' οι δυό.

Βρισκόντουσαν έμπρὸς σ' ένα φεγγίτη δίχως παρασούρφυλα. Μία άδύνατη, διαχύτη λάμψις έμ- παυε απ' αυτόν.

— Ο Σαινκλαίρ, έσκυψε πρὸς τα έξω, κιντάζε, τραβήχθηκε πάλι πίσω κι' είπε στον Πιλού:

— Βρισκόμαστε κάτω απ' το γωνιακό πυργίσκο... Κτύπαζε, Πιλού! Ο τοίχος είναι παλιός, τα μαχαίρια μας γερά... Μπορείς να φθάσης απ' εδώ ως τον πυργί- σκο και να δέσης εκεί το σχοινί, για ν' ανέβω κι' εγώ;

— Ο φεγγίτης είχε δυό χοντρά σταυρωτά σιδερένια κάγκελλα. Το ηλεκτρικό πρίνι του Νυκτά- λωπος τὰ έκοψε πολύ γρήγορα στις τέσσερες άκρες τους. Ο Πι- λού έσκυψε πρὸς τα έξω και μπό- ρεσε να διακρίνη τον πυργίσκο, ο όποιος φαίνεταν κατά τα τοια- τέτατα. Ψηλάφησε τον τοίχο, πρὸς τα δεξιά του, κι' έμπηξε βα- θιά ένα μωτερό μαχαίρι. Δοκίμα- σε την στερεότητά του. — Επειτα γλίστρησε έξω, σαν φείδι, και πάτησε πάνω σ' αυτό. Έμπηξε ψηλότερα το δεύτερο μαχαίρι, κρεμάσθηκε άπάνω δολοκλήρος, πατώντας με τις μύτες των πο- διών στον φθορμένο τοίχο. Τρά- βηξε έξω το πρώτο μαχαίρι και το έχωσε ψηλότερα.

— Εξακολουθήσε έτσι, ως ότου έφθασε στον πυργίσκο. Μπόρεσε τότε να πατήσι σ' ένα απ' τα ά- νάλωφα που τον στόλιζαν, και να δέση καλά το σχοινί. Το τρά- βηξε κι' είδε ότι ήταν γερό. Κρα- τήθηκε έπειτα στη θέσι εκείνη και περίμενε, άκίνητος.

— Ο Νυκτάλως είχε παρακολου- θήσει με άγωνία την λινγυιάση κι' έπικίνδυνη άκροβασία του. Όταν τον είδε να μέη άκίνη- τος, άνένπνευσε με άνακούφισι. Πιάσθηκε τότε απ' το σχοινί κι' κρεμάσθηκε στο κενό. Δεν μπόρε- σε ν' άκουμπήσι με τα πόδια του στον τοίχο. Ήταν όμως παλινδι- υί αυτόν να σκαρφάλωσι, μετα- κινώντας το ένα χέρι του μετά το άλλο.

Τελοσπάντων, έφτασε στον πυρ- γίσκο. Πιάσθηκε από δυό άνάγλυ- φες κολώνισες, πέρασε γύρω ά- πό μία κορνίζα και βρέθηκε έμ- πρὸς τη γωνία που βρισκόταν η

κολλημένο επάνω του. Ο Πιλού τον άκολουθήσε.

— Έλα μαζί μου! του ψιθύρισε εκείνος.

Βρισκόταν στο δεξιά παράθυ- ρο, κι' ήθελε να φτάσι στο με- σάο, για να μπόρεσι να κτυά- ξη μέσα, άνάμεσα στις κουρτίνες. Δεν δυσκολεύθηκε να το κατορ- θώσι, χάρις στις άνάγλυφες δια- κοσμήςες του πυργίσκου. Όταν έφθισε μία ματιά στο έσωτερικό, διέκρινε μία γυναίκα όμορφη, ά- σπροντυμένη, που στεκόταν όρ- θια άπέναντι στο παράθυρο, με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος της, κι' έκλαινε άπέλπιστα.

Τὰ δάκρυα κυλούσαν στα κα- τάγλωμα μάγουλά της...

Ο άύλος τοίχος

— Αναγνώρισε άμέσως τη γυναι- κα αυτή.

— Λωράνς! μουμούρισε. Ά- γάπη μου, Λωράνς!...

— Έμεινε άκίνητος μερικά λεπτά, μελετώντας την κατάσταση. — Ε- πείτα πήρε την άπόφασή του και ένήρνησε άμέσως.

— Επρόκειτο να κάνη κάτι ά- πλούστατο, εύκολότατο. Κατόπιν όμως, δεν θά μπόρουσε πιά να ά- πιστοχωρήσι. Θά ήταν αναγ- κασιένος να διαλέξη ένα απ' τα τρία: να θριαμβεύσι, να πεθάνη, ή να γίνη σκλάβος του Έωσφό- ρου!

Γαντζωμένος με το άριστερό του χέρι στην κορνίζα του παρα- θύρου, χτύπησε το τζάμι με την λαδή του μαχαίριού του, που του είχε δώσει πίσω ο Πιλού. Είθε άμέσως τη Λωράνς ν' άνασκιρτά, ν' αλλάξη έκφρασι και να κυ- τάξη πρὸς το παράθυρο. Ξανα- χτύπησε, άλλη μία φορά.

— Η νέα γυναίκα δεν έκλαιγε πιά. Πλησίασε στο παράθυρο, έ- πιασε τις βαρείες κουρτίνες, τις παραμείρισε.

— Ζάνι!... Ζάνι!... Είπε δυνα- τόν:... Αύτός, εδώ!...

Ετυχώς, σκέφθηκε μόνον αυτές τις φράσεις, χωρίς να τις έστο- μισι. Είχε άνοίξει το στόμα της, άλλα χωρίς να βή κανείς ήχος. Έμεινε άκίνητη, σφιγγοντας σπα- σμωδικά τις κουρτίνες, με τα μά- τια κορφωμένα στη μορφή που δι- έκρινε πίσω απ' το τζάμι, φωτι- σμένην απ' τις ηλεκτρικές λάμπες του δωματίου...

— Ο Σαινκλαίρ κατάλαβε ότι τον είχε άναγνωρίσει, και χαμο- γέλασε. Μετέωρος πάνω απ' την άδυσσο, όπου μπόρουσε να γκε- μισθή κάθε στιγμή, άποφασισμέ- γος να μη στήν κάμαρα εκείνη, όπου κινδύνευε ν' άνακαλυφθή και να βρη το θάνατο, ήταν έτοιμος να κινή το πέν για να γλυτώσι τη λατρευτή του απ' το τέρας, που την βασανίζει!...

Τότε συνέβη μία σκηνή άπρόο- πτη, καταπληκτική στην άρχη, κι' έπειτα τρομακτική, άβελτισμέ- νη... μία σκηνή, που έδωσε στον Σαινκλαίρ να καταλάβη τη δύνα- μι του ανθρώπου, με τον όποιο ήθελε να παλέψι!

— Η Λωράνς άφισε τις κουρτίνες και, άπλώνοντας πρὸς τα έμπρὸς το δεξιά της χέρι, θέλησε να πλη- σίσι στο μεσάο παράθυρο, ά- όπου την χάριζε μία άπόσπασι έ- νομισι μέτρον—όσο ήταν δηλαδή το πάχος του τοίχου.

Θέλησε να προχωρήσι. Έκαμε μισό βήμα... και σταμάτησε! Ά- φοι έμεινε άνασκαμμένος για με- ρικές στιγμές, το άριστερό ποδι της έαναπαύθηκε στο γαλή. Συγ- γρόνας, κατέβασε το δεξιά χέρι της. Το πόσσωπό της πήρε ζωφ- νικά έκφρασι άκατάναυστου τρό- μου. Έγινε κατάγλωμη, σαν πε- θανμένη. Κι' έμεινε άκίνητη, με τα χέρια κρεμασμένα, κενά...

— Ο Σαινκλαίρ είδε τη σκηνή έ- κεινη, αλλά δεν κατάλαβε την αί- τία της. Άποφάσισε άμέσως να μη σ' αυτόν.

— Άκούσε, Πιλού! είπε. Ά- κούμπησε καλά το σώμα σου έ- πάνω μου, έτσι ώστε να μένουν ελεύθερα τα χέρια σου. Χρησιμο- ποιήσε το διαμάντι και τη μαστί- χα, για να κόψης ένα τζάμι. Κάνε γρήγορα, γιατί μπορεί ναρ- θούν από στιγμή σε στιγμή!...

Φύλαξε κατά μέρος το τζάμι, για να το έαναβάστω στη θέσι του, αν χρειαζόση.

— Ο Πιλού ύπάκουσε άμέσως. Έ- ννυ αυτός δοούσε άδούρεθ, ο Σαινκλαίρ έλεγε με τον νοι του, σφιγγοντας στο χέρι του το ρε- φίλερ, με το όποιο είχε άντι- καταστήσει τώρα το μαχαίρι του:

— Άν έλθι κανείς, θά τον σκο- τώσω! Πριν απ' όλα πρέπει να έ- λευθερώσω τη Λωράνς, με κάθε θυσία!... Μά γιατί φαίνεται τό- σο άπελπιμένη, άνικαη για κά- θε κίνηση;...

— Καί πρόσθεσε διαστακτικά: — Λωράνς!...

— Η νέα γυναίκα άναστήκωσε το κεφάλι της. Η έλπιδα ένασφα- τισι τη φυσιογνωμία της.

— Ζάνι!... άπάντησε. Ζάνι!... Ο Σαινκλαίρ την άκούσε, κα- τάλαβε ότι τον άναπαύσε σαν έλ- λοτε, κι' ένοιωσε άπέραντη ευ-τυχία.

— Λωράνς! είπε, με φωνή γα- μπηλά, αλλά καθαρή. Ίσως μπο- ρέσω να σάς έλευθερώσω στο διά- στημα της αύριανής ήμερας, ή την έξομνη νύχτα... Μην άφίστετε να φωνή η ετυχία σας! Να εί- σθε έτοιμη πάντα, χωρίς όμως να αλλάξετε τίποτε σε σας, ή στο περιβάλλον σας. Κατάλαβα; Α- παντήσε μου!

— Ναί, ναί, Ζάνι!... — Άς κάνωμε γρήγορα! Άπό- στιγμή σε στιγμή, μπορεί να πα- ρουσιασθή ο κίνδυνος!... και νιώθω ότι θά ήταν θανάσιμος! Άπάντησε στις έρωτήσεις μου με συντομία, χωρίς περιττές λέξεις. Στο Παρίσι, αίσθανθήκατε να σας τρεβά έξω απ' το σπίτι σας μία δύναμι άκατανίκητη;

— Ναί. — Σας έπήρε μαζί του ένας άν- θρωπος, κοκκινόμαλλης; — Ναί.

— Βρίσκεται εδώ τώρα; Τον βλέπετε συχνά;

— Δυό φορές την ήμερα: το με- σήμερι και στις 6 το απόγευμα. Με άναγκάζει να κάθωμαι στο τραπέζι του.

— Τι ζητεί από σας; — Όλα! άπάντησε η Λωράνς κοκκινίζοντας.

— Σας έξαγκαλίζει;... — Όχι. Θέλει να άποφασίσω, με τη θέλησή μου.

— Σας είπε ότι δεν θά βγίητε ποτέ απ' τον πύργο; — Ναί. Μου άπέδειξε ότι δεν θά μπόρουσα να βγώ, κι' αν ά- κόμη όλες οι πόρτες ήταν άνοι- χτες έμπρὸς μου. Με σταμάτα πάν- τα το ίδιο άόρατο έμπόδιο που σταματάσε και σας.

— Κατάλαβα... Δεν έχει μεταχειρισθή βία; — Όχι άκόμη.

— Γιατί άκόμω; ρώτησε ο Σαινκλαίρ άνασκιρτώντας.

— Μ' άνάγκασε να παραβρώ- στο άκατάνοη μαρτύριο διαφό- ρων κοριτσιών... Ώ, οι δυστυ- χισμένες!

Κι' η Λωράνς έκλεισε τα μά-

ρεοποιημένο και άόρατο, κάτι ά- δύνατον, άσύλληπτο για την άν- θρώπιν λογική!

Συνέπρε, ο άόρατος εκείνος τοίχος έπρεπε να ήταν άόλος! Ή- ταν, άσφαλώς, δημιούργημα μίας άπύλου ισχυρής θέλησης, που άπαγόρευε και στους τρεις να προχωρήσουν!

— Το φῶς, ή ματιά, περνούν άπ' το έμπόδιο αυτό— σκέφθηκε ο Νυκτάλως. — Περνά έπίσης κι' ο άέρας, γιατί νιώθω το τόσο γνό- ρμο κι' άξέχαστο άρωμα της Λω- ράνς. Ο ήχος θά περάσει άσα- νος!...

Καί πρόσθεσε διαστακτικά: — Λωράνς!...

— Η νέα γυναίκα άναστήκωσε το κεφάλι της. Η έλπιδα ένασφα- τισι τη φυσιογνωμία της.

— Ζάνι!... άπάντησε. Ζάνι!... Ο Σαινκλαίρ την άκούσε, κα- τάλαβε ότι τον άναπαύσε σαν έλ- λοτε, κι' ένοιωσε άπέραντη ευ-τυχία.

— Λωράνς! είπε, με φωνή γα- μπηλά, αλλά καθαρή. Ίσως μπο- ρέσω να σάς έλευθερώσω στο διά- στημα της αύριανής ήμερας, ή την έξομνη νύχτα... Μην άφίστετε να φωνή η ετυχία σας! Να εί- σθε έτοιμη πάντα, χωρίς όμως να αλλάξετε τίποτε σε σας, ή στο περιβάλλον σας. Κατάλαβα; Α- παντήσε μου!

— Ναί, ναί, Ζάνι!... — Άς κάνωμε γρήγορα! Άπό- στιγμή σε στιγμή, μπορεί να πα- ρουσιασθή ο κίνδυνος!... και νιώθω ότι θά ήταν θανάσιμος! Άπάντησε στις έρωτήσεις μου με συντομία, χωρίς περιττές λέξεις. Στο Παρίσι, αίσθανθήκατε να σας τρεβά έξω απ' το σπίτι σας μία δύναμι άκατανίκητη;

— Ναί. — Σας έπήρε μαζί του ένας άν- θρωπος, κοκκινόμαλλης; — Ναί.

— Βρίσκεται εδώ τώρα; Τον βλέπετε συχνά;

— Δυό φορές την ήμερα: το με- σήμερι και στις 6 το απόγευμα. Με άναγκάζει να κάθωμαι στο τραπέζι του.

— Τι ζητεί από σας; — Όλα! άπάντησε η Λωράνς κοκκινίζοντας.

— Σας έξαγκαλίζει;... — Όχι. Θέλει να άποφασίσω, με τη θέλησή μου.

— Σας είπε ότι δεν θά βγίητε ποτέ απ' τον πύργο; — Ναί. Μου άπέδειξε ότι δεν θά μπόρουσα να βγώ, κι' αν ά- κόμη όλες οι πόρτες ήταν άνοι- χτες έμπρὸς μου. Με σταμάτα πάν- τα το ίδιο άόρατο έμπόδιο που σταματάσε και σας.

— Κατάλαβα... Δεν έχει μεταχειρισθή βία; — Όχι άκόμη.

— Γιατί άκόμω; ρώτησε ο Σαινκλαίρ άνασκιρτώντας.

— Μ' άνάγκασε να παραβρώ- στο άκατάνοη μαρτύριο διαφό- ρων κοριτσιών... Ώ, οι δυστυ- χισμένες!

Κι' η Λωράνς έκλεισε τα μά-

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Αθώς ο καυμένος!...

Πρωί - πρωί έκείνη την ήμερα ή κ. Ερμιόνι αίσθανθηκε τοις πόνους της γέννας. Ο άνδρας της ο κ. Γιάγκος ήταν στο γραφείο του και γρήγορα - γρήγορα του τηλεφώνησαν να τρέψι σπiti του, περνούοντας και τη μαιή.

— Ο καυμένος ο κ. Γιάγκος είχε παντρευτή 54 χρόνων. Ή γυναίκα του ήταν μόλις 26, και λαχταρούσε για παιδί. Ξαν- τάζεσε λοιπόν τη φορά που όταν έβασε το καρμώσυνο νέο. Μήπως σ' ένα αυτοκίνητο κι' έτρεξε όλοτακώς στη μαιή. Την πήρε άρον- άρον και την τράβηξε για το σπίτι του.

— Πριν μπι άκόμη μέσα, άκούσε τις φωνές της Ερμιόνης που ξεφώνιζε σαν να την έσφραζαν.

— Άχ! τη κακομοίρα... άναστέναζε ο κ. Γιάγκος, έννυ πληρώνει τον σωφρό.

Κι' έτρεξε άμέσως πλάι της για να της δώση θάρρος. — Πονάς πολύ καυμένη Ερμιόνι μου, πονάς; — Άλλά ή Ερμιόνι δεν άπαντούσε παρά με στριγγιλιές.

— Μου οπαράζεται ή καρδιά, έτσι που σε βλέπω να πονής, της έαναπνεε ο Γιάγκος.

— Η γυναίκα του γύρισε και τον είδε με δοκρυμμένα μάτια, γεμάτα όικτο. Κι' έξαφνα σταματώντας τις φωνές του ψιθύ- ρισε: — Μη στενοχωριέσαι, Γιάγκο μου... Δεν φταίς καθόλου εσύ γι' αυτό!...

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ είναι «ράνταρ»!

Το μυστήριο της ζωικής ακτινοβολίας

Ένώ οι μηχανικοί φτιάχνουν πελώρια «ράνταρ» και στέλνουν τα κύματα τους ως τη Σελήνη, οι γιατροί μιας αμερικανικής εργαστηριακής κλινικής έκαναν μια περιεργασμένη ανασκόπηση: Τό ανθρωπίνος σώμα και ιδίως τα δάχτυλα, τα μάτια και το μέτωπο, εκπέμπουν ένα είδος «ακτίνων ράνταρ», που αντανακλάται πάνω στα υλικά εμπόδια. Έτσι οι μηχανικοί στέλνουν ακτίνες, επιπλέον στα άλλα πρόσωπα, προκαλούν τις εξωνικές συμπεριφορές, τις αντιδράσεις, την άσπλη, τη διαίσθηση...

Οι πρώτες σχετικές παρατηρήσεις είχαν γίνει από τον Ρόσσο Βιολόγο Γκρουβέρ, ο οποίος μεταχειρίστηκε για τα πειράματά του δύο άπλητες ρίτσες κρεμμυδιού. Όπως σε κάθε ζωντανό όλη, έτσι και στις ρίτσες η αίσθηση γίνεται με το δάχτυλό των κυττάρων. Με μια ειδική μέθοδο κινηματογράφησης, μπορεί κανείς να δει τη κούττα-ρα να φουσκώνουν σαν ασπιδόμορφα και να γυρίζονται στα δύο. Ο Γκρουβέρ λοιπόν πήρε μια ρίζα κρεμμυδιού και την έστρεψε σαν κνήμη δόχου, προς μια άλλη όμοια ρίζα. Έπειτα από 3 ώρες, πήρε τη δεύτερη αυτή ρίζα και την έκοψε μ' ένα κυρτό σε λεπτότατες φέτες τις οποίες εξέτασε με το μικροσκόπιο. Διαπίστωσε έτσι, ότι οι πολυκύτταροι κύτταροι κυττάρων ήταν κατά 40% ζωρηότεροι στο μέρος, που αντίκρισε την πρώτη ρίζα. Από αυτό το γεγονός, ο Γκρουβέρ συνεπέρανε ότι η πρώτη ρίζα εξέπεμπε μια ακτινοβολία ζωογόνο.

Φαίνεται ότι είναι ανάλογη κι η ακτινοβολία, που ξεγυρνά από τα χέρια των «θεραπευτών» και που επιτυγχάνει πολλές φορές απίστευτες θεράπειες. Η ύπαρξη της αποδεικνύεται με την «ανθρώπινη πυξίδα» των Φορτάν και Μύλλερ. Μια «αβελόνα» από χαρτόνι είναι στημένη πάνω σε μια κορφοειδή μεταλλική και κατακόρυφη. Η ασημένια αυτί «πυξίδα», που δεν δείχνει βέβαια το βορρά, προφύλασσεται από τα ρεύματα του αέρα με μια γυάλινη. Αν σταθείτε σε κάποια απόσταση κι' απλώσετε τα χέρια σας προς τη γυάλινη, θα δείτε τη βελόνη να στρίβει λίγο. δείχνοντας καθαρά ότι ένα ρεύμα από τα δάχτυλά σας την έπληρωσε, αφού διαπέρασε τη γυάλινη. Το πείραμα επιτυγχάνει με ώριμα άτομα, που έχουν έντονη «μηχανική ακτινοβολία». Φαίνεται δε ότι μπορεί να κινηθεί η βελόνη και χωρίς ν' απλώσει κανείς τα χέρια του, με τη συγκέντρωση μόνο της σκέψης του.

Ένα άλλο ενδιαφέρον και πιστικό πείραμα έγινε από τον Όστερ. Πάνω σ' ένα τραπέζι, τριγωνισμένο από ψηλά κουρτίνες βρισκόταν ένα ηλεκτρικό μάτι, εφοδιασμένο στις υπερβόρρες ακτίνες. Και το «μάτι» αυτό απεικάλιζε την ύπαρξη μιας «μηχανικής οδότητας», που εξέπεμπε ένα μέντιον από μακριά.

Τέλος, οι άνθρωποι ακτίνες — ή η «μηχανική οδότητα», όπως ονομάζεται αλλόως — έχουν επίδραση στα υλικά αντικείμενα και ρίχνουν κάποια λάσπη μπιμπιλά πάνω φ' ένα τραπέζι.

Όταν ένας νάνος κέρδιζε...

Μια γυναίκα, ή όταν μια μέρα πελώρια «ράνταρ» και στέλνουν τα κύματα τους ως τη Σελήνη, οι γιατροί μιας αμερικανικής εργαστηριακής κλινικής έκαναν μια περιεργασμένη ανασκόπηση: Τό ανθρωπίνος σώμα και ιδίως τα δάχτυλα, τα μάτια και το μέτωπο, εκπέμπουν ένα είδος «ακτίνων ράνταρ», που αντανακλάται πάνω στα υλικά εμπόδια. Έτσι οι μηχανικοί στέλνουν ακτίνες, επιπλέον στα άλλα πρόσωπα, προκαλούν τις εξωνικές συμπεριφορές, τις αντιδράσεις, την άσπλη, τη διαίσθηση...

Μια χαρακτηριστική περίπτωση βλαβερής επιδράσεως των ζωικών αυτών ακτίνων είναι η εξής: Παίρνετε μια καλλυγμένη μικροβίων, που αποτελεί μια ζωντανή μάζα σ' όλη την ανάπτυξη της. Τη βάζετε μέσα σ' ένα δοχείο από «αλαζία», διαφανή σαν γυαλί. Σ' ένα δοχείο δοχείο, τοποθετημένο σε κάποια απόσταση από το πρώτο, βάζετε μικροσκοπικούς κι' ακτινοβολούμενους ακτίνων ακτίνες μέσα σε θαλασσινό νερό. Η επίδραση λοιπόν των ακτίνων που εκπέμπουν τα μικρόβια, κάνει τους ακτίνους να παρομοιωθούν στην ανάπτυξή τους και να πάρουν σχήματα τερατώδη.

Έπειτα η ζωική ακτινοβολία περνάει το χαλαζία, ο οποίος όμως και το γυαλί, οι φουσκωμένοι σκόνες που δαμνάζει όπως με τις υπερβόρρες ακτίνες, αυτές όμως επιπλέον πολύ στις φωτογραφικές πλάκες, ενώ η ζωική ακτινοβολία δεν τις επηρεάζει καθόλου. Το μυστήριο της λοιπόν μένει ακόμα ανεξιχνίαστο. Οι Αμερικανοί ειδικοί προσέδωσαν ότι οι άνθρωποι ακτίνες θα βοηθήσουν στο μέλλον τους ανθρώπους.

Ο Τζόνι Ροβεντίνι, 1,25-όσο δηλαδή ένα αγοράκι 10 ετών — ζυγίζει 30 κιλά και φορεί παπούτσια αριθμού 32. Είναι όμως 33 ετών και κερδίζει 20.000 δολάρια το έτος!

Όταν έφτασε στα 12 χρόνια του, ο Τζόνι έπαψε πια να ψηλώνει. Οι γονείς του τον ενύπνισαν σ' όλα τα νοσοκομεία, σ' όλους τους ειδικούς γιατρούς. Κανείς όμως δεν μπόρεσε να του κάνει τίποτα. Θάμνε οριστικά νάνος, γιατί έπαυσε από ανεπαρκεία των αδένων.

Ο Τζόνι δέχθηκε φιλοσοφικά την τύχη του, συνέχισε τις σπουδές του άλλα 2 χρόνια κι' έπειτα έγινε εφημερίδοπώλης. Πρώι και βράδυ πουλούσε εφημερίδες στους δρόμους του Μπρούκλιν, κι' έφερνε κάθε μέρα στο σπίτι του με πενήντα το κέρδη του: περίπου 1 δολάριο. Πέντε χρόνια αργότερα σκέφθηκε να γίνει γκρουπ σ' ένα ξενοδοχείο. Και βρήκε του γουστου του το επάγγελμα αυτό. Δεν τον ευχαρίστησε, βέβαια να του φέρνεται σαν να ήταν μικρό παιδί και να του δίνουν καρμέλνες για πουρουπουρά... Τον αποζημιώνει όμως το θέαμα του γραφικού και πολύμορφου κόσμου, που περνάει από τα ξενοδοχεία της Ν. Υόρκης.

Επί αρκετόν καιρό, κέρδιζε 15 δολάρια τη δουλειά. Τίποτα δεν έδειχνε ότι θ' άλλαζε η ζωή του... Μια μέρα ωστόσο ένας πελάτης του έβαλε βρή κάποιον δολάριο και του ανέθεσε να του το πιάσει. Ο Τζόνι γύριζε όλο το ξενοδοχείο, έβρισκε το νόμισμα εκείνο, ρωτώντας εδώ κι' εκεί, στο μπαρ, στο κώλη, στις διάφορες αίθουσες από τις μάταιες έρευνές του, του πρότεινε ένα συμβόλαιο με 100 δολάρια τη δουλειά.

Ηταν ο κ. Μίλτον Μπλόου, διευθυντής της διαφημιστικής υπηρεσίας των ανωνυμών ακόμη των «Φίλιπ Μόρρις». Σκόπευε ν' άρχισαν να τα ρεγκλαρίσει έντατα. Η φωνή του Τζόνι του είχε φανεί καταλλήλατη, εξαιρετικά «ροδοφωνική», ή ωραιότερη φωνή που έγινε ποτέ μετά του Καραυζώ. Κι' αποφάσισε να του αναθέσει να ληστιάσει μια μόνο φωνή, στο ραδιόφωνο αλλά με τον κατάλληλο τόνο: «Ζητάτε τσιγάρα Φίλιπ Μόρρις!».

Με το συμβόλαιο που υπόγραψε, ο Τζόνι έλαβε σφάλιες σ' όλη του τη ζωή 20.000 δολάρια το έτος.

κρίτας στις εγκληματικές υποθέσεις, συμπληρώνοντας την περιφημη ήδη «Μήνη» που φανερώνει το ψέμμα. Όπως δηλαδή, η «Επιστήμη» έχει αποδείξει, ότι οι άνθρωποι συνδέονται ψυχικά κι' έχει έτσι επιβεβαιωθεί τα λόγια των ερωτευμένων και των ποιητών.

ΠΙΕΡ ΝΤΕΒΟ

Οι αστρονόμοι προφητεύουν...

Οι τελευταίες στατιστικές μας πληροφορούν ότι 3.000.000 Αμερικανοί συμβουλεύονται κάθε μήνα τους 25.000 αστρολόγους των Η.Κ.Α. Πολιτείας. Υπάρχει πρόγνωση στην Αμερική μεγάλη πτώση στις αστρολογικές προφητείες. Γενικά, οι προβλεψεις αυτές είναι καθυστατικές: «Ο κόσμος περνάει ποσειδών στην επίδραση ενός άστερισμού, που ενοεί την ελπίση και που θα διαρκέσει 2.165 χρόνια. Και δυο προφητείες, που αφορούν μεγάλες συνήθειες προσωπικών τύχης: «Ο Ουτίαν των Τσώρ-τσαλ θ' ανακαταστή την φύση μονίμως από την Άγγλια κι' ο Σάβαν θ' ανακαταστή βασιλεία το έτος 1947.

Η κόρη: Μαμά, τι είναι η Εύα; Η μητέρα (ρίχνοντας ένα βλέμμα στον άντρα της): Μία γυναίκα παιδί μου που δεν είχε η δυστυχισμένη φόρεμα να βγει έξω!...

ΚΡΕΜΕΣ ΓΡΟΣΩΠΟΥ ΚΟΛΩΝΙΕΣ ΧΥΜΑ ΑΡΩΜΑΤΑ - ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ Χρυσικόπουλος

ΕΝΑΣ ΝΑΝΟΣ ΠΟΥ ΚΕΡΔΙΖΕΙ 20.000 δολάρια το χρόνο

Ο Τζόνι με τη «ραδιοφωνική» φωνή

Ξεις. Δεν επιτρέπεται, τις ώρες του συνωστισμού. Γι' αυτό άλλωστε διαθέτει ένα αυτοκίνητο δικό του, εφοδιασμένο με ειδικά πεντάλ, ανάλογο με το μπόι του... Όταν το οδηγεί, του συμβαίνουν συχνά διάφορα διασκεδαστικά απρόβιστα. Ακούει π. χ. τους διαβάτες να φωνάζουν ότι «ένα μικρό παιδί έκλεψε ένα αυτοκίνητο». Η υποχρέωση να δείξει την άδεια οδηγού στους πόλιστα, που σκανδαλίζονται βλέποντας να σωφάρε ένα «αγοράκι 10 ετών»!

Έχει εφοδιαστεί τη φωνή του για 50.000 δολάρια κι' η ζωή του γι' άλλα τόσα. Η δουλειά του είναι εύκολη αλλά τον αποσχολεί πολλές ώρες. Πρέπει να μιλήσει τρεις φορές τη βδομάδα στο ραδιόφωνο και να κάνει διάφορες δηλώσεις ευφάνειας. Όπως υπολογίζει ο ίδιος έχει οφείξει περισσότερα από 1 εκατομμύριο χέρια...

Η φωτογραφία του είναι μια απ' τις γνωστότερες στην Αμερική, γιατί φιγουράρει σ' όλες τις ρεκλάμες των τσιγάρων «Φίλιπ Μόρρις». Έχει σημειώσει τόση διαφημιστική επιτυχία, ώστε παρουσιάσθηκαν αρκετά μιμητά του. Όσο δεν έχουν πάρει τα μυαλά του αέρα... Έξασκολεύει να ζή με την οικογένειά του στο Μπρούκλιν — όχι βέβαια σε μια πρώην, σαν άλλοτε, αλλά σ' ένα μικρό άνετο κι' απλό σπίτι. Του άρεσει να ντυνεται κομψά. Ράβει λοιπόν τα κοστούμια του επί παραγγελία κι' αγοράζει τα υπόλοιπα είδη ρουχισμού του απ' τα καταστήματα που πουλάνε τέτοια είδη για μικρά αγοράκια!

Εννοείται ότι μένει πάντα κοντάς! Ο άνετός του, που είναι μόνο 5 ετών, έχει το ίδιο σχεδόν ανάστημα μ' αυτόν... Όταν πηγαίνει στον κινηματογράφο, κάθεται στο χέρι της μητέρας. Κι' όταν βγαίνει περίπατο με το σκυλί του, δεν χρειάζεται λουρί, γιατί τον κρατεί απ' το περιλαίτιο...

Είπε απόλυτα ευτυχισμένος. Οι συνθήκες διαβίωσής του είναι το φέρεμα κι' η βαρκάδα. Δεν πίνει και δεν καπνίζει ποτέ...

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

Συλλαβικό σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΟΣ

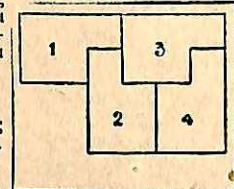
1) ΚΥΜΑΤΙΣΜΟΣ - ΠΙΚΑΡΙΑ. 2) ΡΙΖΑ - ΑΝΑ. 3) ΣΑΝΤΟΡΙΑ. 4) ΚΗΡΥΓΜΑ - ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ. 5) ΤΟΞΟΝ - ΧΑΙΡΩ. 6) ΑΝΘΡΩΠΟΙ - ΤΙΜΗΜΑ. 7) ΟΣΤΕΟΘΗΚΗ. 8) ΣΙΜΑ - ΑΝΤΙ. 9) ΑΤΙΜΙΑ - ΜΑΝΙΑΚΟΣ.

ΚΑΘΕΤΟΣ

1) ΚΥΡΙΑΚΗ - ΑΝΤΑΡΣΙΑ. 2) ΜΑΖΑ - ΜΑΤΙ. 3) ΣΑΓΜΑΤΟΠΟΙΟΣ. 4) ΖΩΝΤΑΝΑ - ΤΕΛΕΙΑ. 5) ΤΟΠΟΣ - ΛΕΟ. 6) ΠΙΠΕΡΙ - ΘΗΡΑΜΑ. 7) ΑΝΑΡΡΟΤΙΚΗ. 8) ΔΙΑ - ΑΝΑ. 9) ΑΝΑΒΥΣΣΟΣ - ΜΑΓΕΥΤΙΚΟΣ.

Δύσκολη μοιρασιά

Η παραπλευρώς εικόνα σας δείχνει πώς η μητέρα μοίρασε το γλυκόσμα στα παιδιά της.

Τό χαρτακι

Ο Τουσίμο ήταν 16ος κι' ο Φουζικά 31ος.

Οι ταξιδιώτες

Ο ταξιδιώτης Α μάντευσε ότι ήταν μπουζουρωμένος, γιατί έκανε τον έξω συλλαβισμό: «Ο Β γελάει, πιστεύοντας ότι το δικό του πρόσωπο δεν είναι μπουζουρωμένο. Αν λοιπόν το δικό μου πρόσωπο δεν ήταν μπουζουρωμένο, ο Β θ' άπορούσε, γιατί γελάει ο Γ, εφ' όσον δεν βλέπει κανένα μπουζουρωμένο. Αφού δεν δείχνει τέτοια άπορία, πιστεύει ότι ο Γ γελάει μ' έμμεν. Άρα, είμαι κι' εγώ μπουζουρωμένος».

Τό 50 βιβλίο

Τό ράφι της βιβλιοθήκης έχει σχήμα κυκλικό.

Αίνιγμα: Ζωμός - ώμος.

Τό μυστάκιο και τ' αγγέλια. Να σε πιάσω πρόσωπο (άριθμοι) ταυρίζω, τ' αγγέλια και τ' αγγέλια (γράμματα) της εικόνας μας: Α8. Β5. Γ1. Δ2. Ε6. Ζ4. Η3. Θ7.

Οι τρεις μουσικοί

Ο γιός του Ζαχαρία έπαιζε κιθάρα, του Τρουκαρούδου φυσαρμόνικα και του Νερούλη πιάνο. Δημιουργία αίνιγμα: Τό λειψανο.

Ταιριάζετε με τόν εκλεκτό σας;

Πώς θα τ' εξακριβώσετε

Ταιριάζετε πραγματικά με τόν άντρα, με τόν όποιο πρόκειται να ενώστε τη ζωή σας; Για να τ' εξακριβώσετε, διαβάστε μαζί τις παρακάτω ερωτήσεις, που αποτελούν ζεύγη, κι' απαντήστε με ειλικρίνεια σε καθένα. Μετρήστε κατόπιν πόσες φορές απαντήσατε κι' οι δυο «ναι», σ' ένα ζεύγος ερωτήσεων. Ίσαρίβως είναι τότε και οι διαφωνίες που σας χωρίζουν απ' τόν εκλεκτό σας. Δεν είναι όμως όλες εξ ίσου αρδρές. Οι διαφωνίες πάνω σε ερωτήσεις της ομάδας Α' αποτελούν μάλλον ένα διεγερτικό, ένα... πιπέρι τού έρωτος! Οι διαφωνίες της ομάδας Β' είναι σοβαρότερες, όχι όμως ανεπανόρθωτες. Αν όμως περιέχονται στην ομάδα Γ', πρέπει να τις λάβετε σοβαρά υπ' όψει και να βάλετε όλα σας τ' δυνατά για να τις εξαλείψετε.

Ομάς πρώτη

ΕΚΕΙΝΗ

- 1) Όταν δεν έχετε μακιγιαρισθεί, νοιώθετε μία ντροπή, σαν να είσατε γυμνή;
- 2) Βρίσκετε, ότι τα ερωτικά ρομάντα είναι ευχάριστα κι' ότι κάθε άλλο είδος φιλολογίας είναι δυσκολοχώνευτο;
- 3) Σας άρεσαν οι άντρες με κοστούμι σπόρ, πουλόβερ και φανέλλα;
- 4) Σας φαίνεται άθυγμο κι' αφύσικο να τρώτε κρέας πολύ συχνά;
- 5) Ο ήρωας των ονείρων σας είναι ο Γκάρι Κούπερ;
- 6) Συγκινείστε βαθιά, ακούγοντας τόν Τίνο Ρόσσι;

Ομάς δεύτερη

ΕΚΕΙΝΗ

- 1) Όνειρεύεστε μία καρδιά και μία καλόσα;
- 2) Έχετε κρίσεις ιδιορρυθμίας και προσφέρετε δώρα χωρίς ειδικό λόγο;
- 3) Σκέπτεστε ότι η πολιτική είναι ένα ήλιδο παιχνίδι;
- 4) Νοιώθετε τόν εαυτό σας άπλυτα ευχάριστη, όταν βάλετε το κόκκινο φόρεμά σας με τα χρυσά κομμάτια;
- 5) Συγκινείστε τους εταίρους σας και τους πολύ όνειροπόλους;
- 6) Δεν συγκινείστε ποτέ τις ανδρικές συγκινήσεις;

Ομάς τρίτη

ΕΚΕΙΝΗ

- 1) Έπιθυμείτε ν' αποκτήσετε πολλά παιδιά;
- 2) Σκοπεύετε να μην αφήσετε τη δουλειά σας, κι' αν ακόμη παντρευθείτε;
- 3) Βρίσκετε ότι ο έρωας είναι πάντα καλύτερος στα βιβλία, παρά στην πραγματικότητα;
- 4) Αισθάνεστε πιο ευτυχισμένο τόν εαυτό σας, όταν βρίσκεται κοντά σας η μητέρα σας;
- 5) Εκτιμάτε το χιούμορ περισσότερο κι' απ' τα κομμάτια;
- 6) Πιστεύετε ότι ο έρωσμός είναι η πηγή κάθε κακού;

Και τώρα που εξακριβώσατε τις διαφωνίες σας με τόν αγαπημένο σας πρόσωπο, από σας εξαρτάται να βρείτε τόν τρόπο να διώξετε τα σύννεφα από τόν ορίζοντα της ζωής σας, της ελπίδας σας. Αυτό φυσικά δεν είναι δύσκολο, αγαπητέ δεσποινίσι. Είσατε έξυπνη, έχετε ανάληψη και κρίση. Προσπαθήστε λοιπόν να μη χάσετε τόν άνθρωπο που αγαπάτε, τόν άνθρωπο με τόν όποιο πρόκειται να ενώσετε τη ζωή σας κι' ο οποίος ίσως να είναι ο άνθρωπος της Μοίρας σας.

Θα ήταν κρίμα, ωστόσο, ν' απογοητευτείτε άμεσως. Οι ερωτήσεις αυτές έχουν βέβαια τη λογική τους, έχουν μια ψυχολογική βάση. Μα, σας επαναλαμβάνω, αγαπητέ δεσποινίσι, δεν είναι κάτι τόν ανεπανόρθωτο το συμπέρασμα που θα βγάλετε. Βασισθείτε λοιπόν σ' αυτό και προσπαθήστε — αυτό είναι ζήτημα καλής θελήσεως βέβαια — να ξαναφέρετε την αρμονία μεταξύ σας.

ΕΡΩΣ ΑΚΡΙΒΟΠΗΡΩΜΕΝΟΣ

Ένώ ο υφολόγος αλλά καλοσχεδωμένος συνταγματάρχης Τόμας Σάουθ, η μεσοκλήτη χήρα Άντα Σκρίμπλς έπαιζαν γκέμπα σ' ένα πρόξυλο λειβάδι τού Λαντίντ της Ουάλλας, διάκοψαν εαφινικά τ' παιχνίδια τους και, χωρίς να ενδιαφερόντο μήπως τους έβλεπε κανένα αδιάκριτο μάτι, αντίλλαξαν ένα μικρό «κινηματογραφικό» φίλι! Είχαν όμως, πρό όλην την στιγμήν, αμοιβαία απόσπαση γάμου. «Έρωας άντεκα μάχαν», η αλλοίως «ό έρωας χρόνια δεν κυττά...». Σημειώτεον δε ότι η χήρα, προς χάριν τού υιού της Άφροδίτης κλάττης ολόκληρη περιουσία: τ' εισόδημα ενός κεφαλαίου 1.000.000 λιρών!

Τα χρήματα αυτά προέρχονταν από κληρονομία τού πρώτου συζύγου της Τζών Σκρίμπλς, που πέθανε πρό 11 ετών. Ο Σκρίμπλς είχε άρχισι το

ΕΚΕΙΝΟΣ

- 1) Χαλάει τ' όνειρό σας, όταν βλέπετε κοκκινίζει απ' τα χείλη στο επιστόμιο ενός τσιγάρου;
- 2) Φρονείτε ότι η ιδιαίτερα κλίση προς τα ερωτικά μυθιστορήματα είναι δείγμα... μαλακώσεως τού εγκέφαλου;
- 3) Φοβάτε διαρκώς σκοθρο και σοβαρό κόστος, καλλάρια ήμισυληρο και άμοιρη ρομαντική;
- 4) Δεν ονειρεύεστε, παρά τόν καλό κοινό που θα μπορούτε να τρώτε καθημερινώς καλοτέτες;
- 5) Εύχεσθε κρυφά να ήσαστε τύπος Δόν Ζουάν;
- 6) Οι ρομαντικοί τραγουδιστές σας άρρωσταίνουν;

ΕΚΕΙΝΟΣ

- 1) Προτιμάτε τόν έρωτα σ' ένα άνετο διαμέρισμα;
- 2) Σημειώνετε την ημερομηνία των ονομαστικών εορτών γιά να στείλετε τις ευχές σας;
- 3) Είσατε φανατικός οπαδός της δεξιάς ή της άριστερας;
- 4) Βρίσκετε ότι η εκλεκτή σας είναι φασία πρό πάντων με τ' όμπε απόλο φόρεμά της;
- 5) Θα επιθυμούσατε πολύ να μην έλη η εκλεκτή σας τόσο ευσεβώς χαρακτήρας;
- 6) Είσατε ιδιότης μιάς λέσχης ή ενός συλλόγου;

ΕΚΕΙΝΟΣ

- 1) Πιστεύετε ότι ο κόσμος δεν είναι φτιαγμένος γιά να υπάρχουν παιδιά;
- 2) Έχετε την αλόγητη πεποίθησι ότι η θέσις της γυναίκας είναι στο νοικοκυριό της;
- 3) Όνειρεύεστε τ' ανδρικό κι' αδιάκοπο έρωτα;
- 4) Πιστεύετε ότι οι πεθερές άποτελούν γρουσουζιά γιά τ' άντρώπους;
- 5) Έχετε την εντύπωσι ότι η ζωή είναι πρό πάντων μία σοβαρή υπόθεσι;
- 6) Δεν σκέπτεστε παρά την ελπιόσπι σ' σας, χωρίς να λογαριάζετε τις συνέπειες;

Και τώρα που εξακριβώσατε τις διαφωνίες σας με τόν αγαπημένο σας πρόσωπο, από σας εξαρτάται να βρείτε τόν τρόπο να διώξετε τα σύννεφα από τόν ορίζοντα της ζωής σας, της ελπίδας σας. Αυτό φυσικά δεν είναι δύσκολο, αγαπητέ δεσποινίσι. Είσατε έξυπνη, έχετε ανάληψη και κρίση. Προσπαθήστε λοιπόν να μη χάσετε τόν άνθρωπο που αγαπάτε, τόν άνθρωπο με τόν όποιο πρόκειται να ενώσετε τη ζωή σας κι' ο οποίος ίσως να είναι ο άνθρωπος της Μοίρας σας.

ΕΡΩΣ ΑΚΡΙΒΟΠΗΡΩΜΕΝΟΣ

Ένώ ο υφολόγος αλλά καλοσχεδωμένος συνταγματάρχης Τόμας Σάουθ, η μεσοκλήτη χήρα Άντα Σκρίμπλς έπαιζαν γκέμπα σ' ένα πρόξυλο λειβάδι τού Λαντίντ της Ουάλλας, διάκοψαν εαφινικά τ' παιχνίδια τους και, χωρίς να ενδιαφερόντο μήπως τους έβλεπε κανένα αδιάκριτο μάτι, αντίλλαξαν ένα μικρό «κινηματογραφικό» φίλι! Είχαν όμως, πρό όλην την στιγμήν, αμοιβαία απόσπαση γάμου. «Έρωας άντεκα μάχαν», η αλλοίως «ό έρωας χρόνια δεν κυττά...». Σημειώτεον δε ότι η χήρα, προς χάριν τού υιού της Άφροδίτης κλάττης ολόκληρη περιουσία: τ' εισόδημα ενός κεφαλαίου 1.000.000 λιρών!

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ

Η καρδιά τού πατέρα

Από τ' ανοικτό παράθυρο πού έβλεπε στην όδο Χέυδεν, η Νίτσα έσκιζε προσεκτικά και παρακολουθούσε τόν κόσμο που ήταν μαζεμένος έξω από τ' όατρο. Ο πατέρας της με τη μπτυρία της σε λινό θά έπαιπταν κι' έκεινι στο θέατρο. Σε μερικές ώρες θα έδιναν κι' αυτή κρυφά και θ' ακολουθούσε τόν αγαπημένο της. (Στις έξη τ' πρωί θα σε περιμένω στο σταθμό), της είχε πλ λίγο πριν.

Εκλεισε τ' παράθυρο κι' άρχισε να πηγαίνονκεται άσκαπα μέσα στο σπίτι. Οκτώ ώρες ως τις έξη. Άρχισε να μαζεύει τα πράγματά της.

Καλλίτερα να φύγω, ψιθύρισε. Καλλίτερα να περιπλανηθώ στους δρόμους ως τις έξη, παρά να μείνω εδώ, ακόμη, σ' αυτό τ' αμαρτυλό σπίτι.

Πόσα δεν της θυμίζει τ' όματιό αυτό, τόρα στις τελευταίες στιγμές που πρόκειται να φύγει; Πόσα περιστατικά θλιμμένα και τραγικά. Τό θάνατο της μαννούλας της και στην Πάτρα, τ' φροντίδα να μεγαλώσει τ' άδελφάκι της, να περιποιείται τόν πατέρα της. Επειτα ήρθε η φοβερή αρρώστεια τού μικρού που πάλεψε δέκα μέρες με τ' όδρο, ως πού πέθανε κι' αυτό μία νύχτα. Μόνη πεία στο σπίτι έννοιωσε βαρεία τήν καρδιά της απ' την καταθλιπτική μοναξιά. Τόν πατέρα της τόν έβλεπε πολύ λίγο γιατί ταξίδευε διαρκώς γιά δουλειές του από την Πάτρα στην Αθήνα, ως πού μία μέρα τήν πήρε κι' ήρθαν μαζί στην Αθήνα. Στο τραίνο της μίλασε πολύ γιά να της πλ πως θ' έπινε μία καινούργια μητέρα και πως έπρεπε κι' αυτή να τήν αγαπήσει. Η Νίτσα τόν άκουσε σαν χαμένη και τ' κεφάλι της βόλζε γιά τ' όπτι δεν ήξερε τί να τού απαντήσει. Τό ίδιο βράδυ έφτασαν μπροστά σ' αυτό τ' όπτι, της όδου Χέυδεν.

Πρόσεξε, θέλω να κάνης καλή εντύπωσι στην καινούργια σου μητέρα, της είπε ο πατέρας της κι' άνοιξε με δικό του κλειδί τήν πόρτα. Η καινούργια μητέρα τήν δέχτηκε με τ' όψυχρό χαμόγελο της ζένης. Μα από τήν άλλη μέρα φάνηκε όλη η κακία της μπτυρίας. Κι' έτσι συνεχίστηκε τρία χρόνια η ζωή της, ζωή πικραμένη, γεμάτη απογοητεύσεις, γεμάτη γκρίνια. Απ' όσα έκανε η Νίτσα τίποτα δεν ήπεν καλό, τίποτα δεν ήπεν σωστό γιά τήν μπτυρία της. Η άτυχη κόρη έβλεπε πως κι' ο πατέρας της υπόφερε περισσότερο απ' αυτήν γιά τήν μπτυρία της δεν είχε καρδιά, ήταν μία γυναίκα χωρίς ήθικη και συχνά δημιουργούσε σκάνδαλα εις βάρος της.

Η Νίτσα αντίκριζε τ' όλθιμένα του μάτια που τήν κυττάζαν κρυφά και καταλάβαινε τόν μεγάλο πόνο της καρδιάς της.

Ένα βράδυ έννοιωσε η Νίτσα τ' Μένι. Μία γνωριμία τυχαία στο δρόμο όταν βρέχη και ύπαρχη μία κοινή ομπρέλα. Έκείνος της πρόσφερε τήν ομπρέλα του και τή συνοδούσε ως τ' όπτι της. Κι' από εκείνο τ' βράδυ, σκεδόν κάθε μέρα προσπαθούσε να εξαορμήν τόν πόνο της μοναξιάς της και τήν απελπισία της γιά τήν κακία της μπτυρίας της με τ' αλγικά λόγια που άκουσε απ' τόν καλό και τρυφερό φίλο της.

Γι' αυτό κι' έκεινος, όταν έμαθε τ' υπόφερε η Νίτσα στο όπτι της της πρότεινε να φύγουν. Πού θα πήγαιναν; Στην Πάτρα κι' εκεί θα παντρευόντουσαν.

Μάζεψε δύο - τρία φορεματάκια της, πήρε τις φωτογραφίες τού πατέρα της και τού μικρού άδελφού της η Νίτσα και τάδεσε σφιχτά σ' ένα μεγάλο μαντίλι.

Θάφευγε από τ' όρα. Άνοιξε τήν πόρτα κι' άρχισε να κατεβαίνει τις σκάλες.

Έκει στα τελευταία σκαλοπάτια σταμάτησε. Η έξυπνη είχε άνοιξει και μπροστά της είδε να μπαινω ο πατέρας της. Κυττάθηκαν μία στιγμή μέσα στα μάτια, είδε τ' όματάκι της και τή ρώτησε:

Πού πηγαίνεις, κόρη μου; Δεν μπορούσε να τού απαντήσει. Έκανε δύο βήματα κι' έπεσε στην άγκαλιά του. Τ' αναφύλλητα της έπνιγαν τή μιλία στο στόμα.

Μήπως όμως έκεινος:

«Έχεις δικό, κορούλα μου. Έγώ σ' όπτι, όταν είσαι... Υποφέρεις κι' οι δυο μας τόσο πολύ. Περιμένω με μία στιγμή εδώ πέρα, δεν θ' έρνηθω».

Ο πατέρας της πού είχε φύγει μία στιγμή στο διάλειμμα γιά να δ' όπτι γίνεται η κόρη του δεν άρνησε τώρα να κατέβη κι' εύτος με μία βαλίτσα στο χέρι.

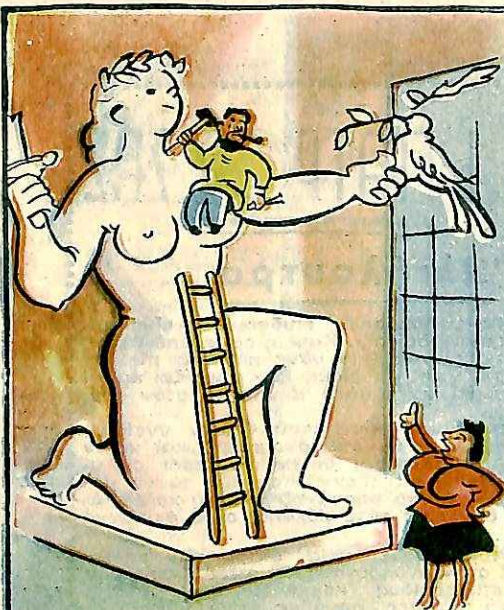
Πήρε, κόρη μου. Μαζί ήρθαμε. Μαζί θα φύγουμε, της είπε. Δεν θα ξαναγυρίσω στο όπτι αυτό που σκότωσε τήν ευτυχία μας.

Η Νίτσα ρίχτηκε στην άγκαλιά του κλαίνοντας. Έξω τ' όυστικό της καρδιάς σου, κόρη μου, συνέχισε ο πατέρας της. Θα πάμε μαζί στο σταθμό να συναντήσουμε τόν αγαπημένο σου. Και μόλις φτάσουμε στην Πάτρα θα γίνουν οι γάμοι μας...

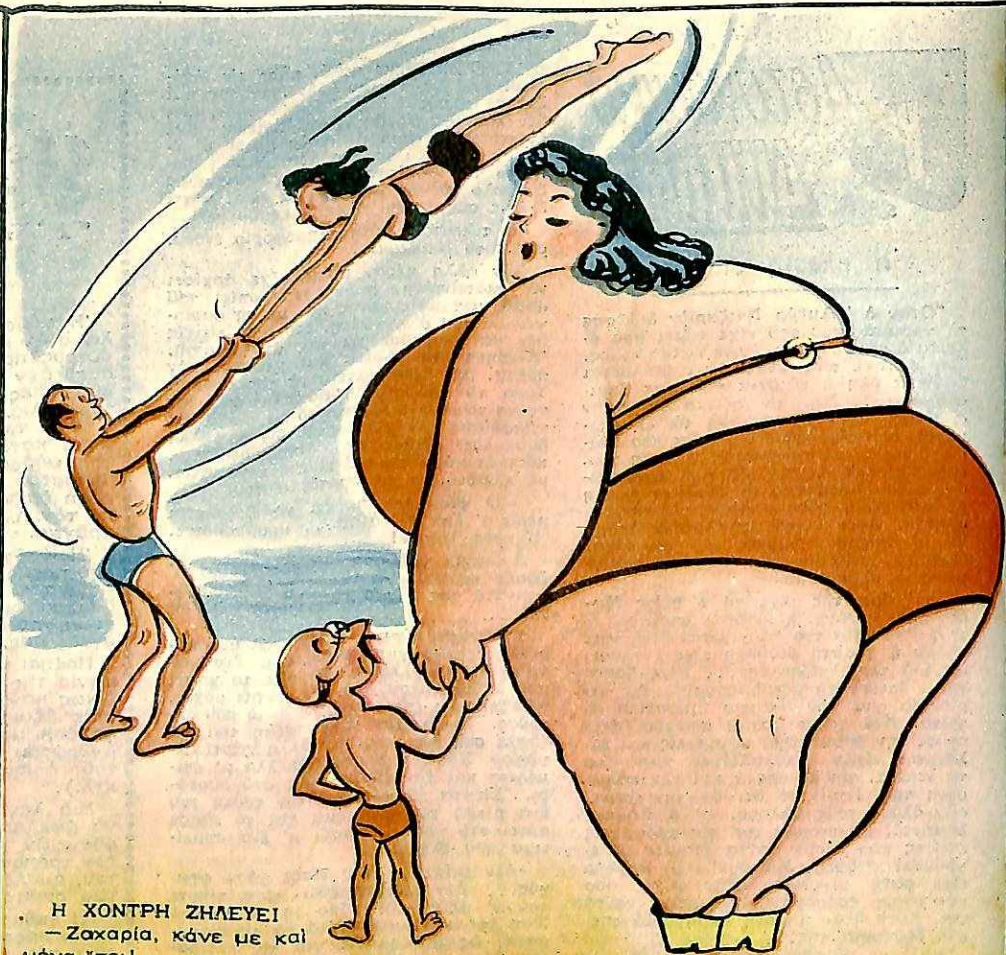
Πατέρα, πατέρα μου, τί καλό που είσαι! τραυλίζει η Νίτσα και τόν γεμίζει φίλια τρελλά από ευτυχία.

MIPANTA

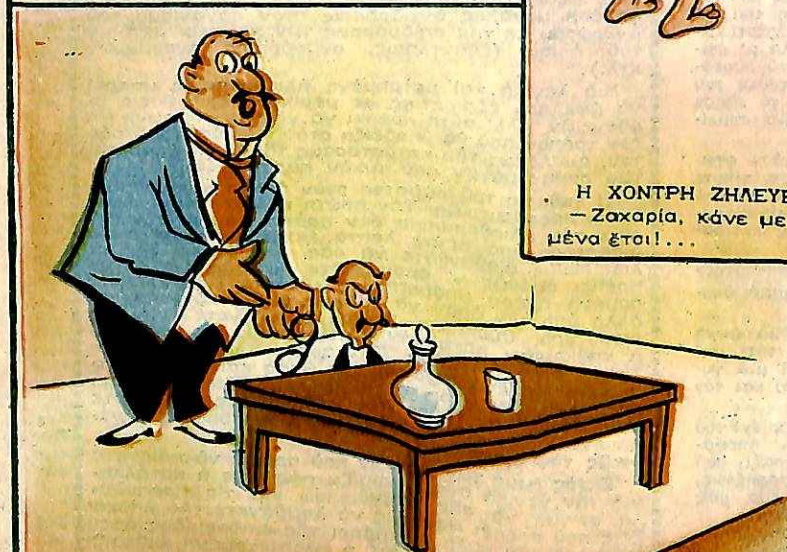
τόν μήνα Ἰούλιον δὲν θὰ δέχεται ἀσθενεῖ.

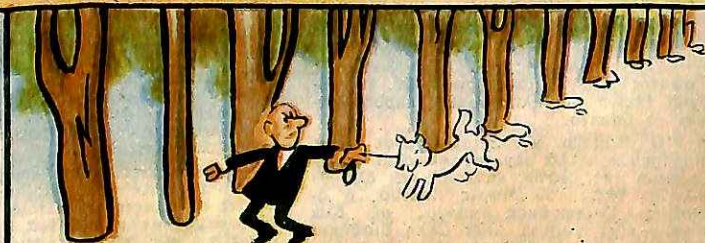
Η ΖΗΛΙΑΡΑ ΣΥΖΥΓΟΣ
— Μοῦ κάνεις τὴ χάρι νὰ κατεβῆς
γρήγορα στὴ σκάλα; !...

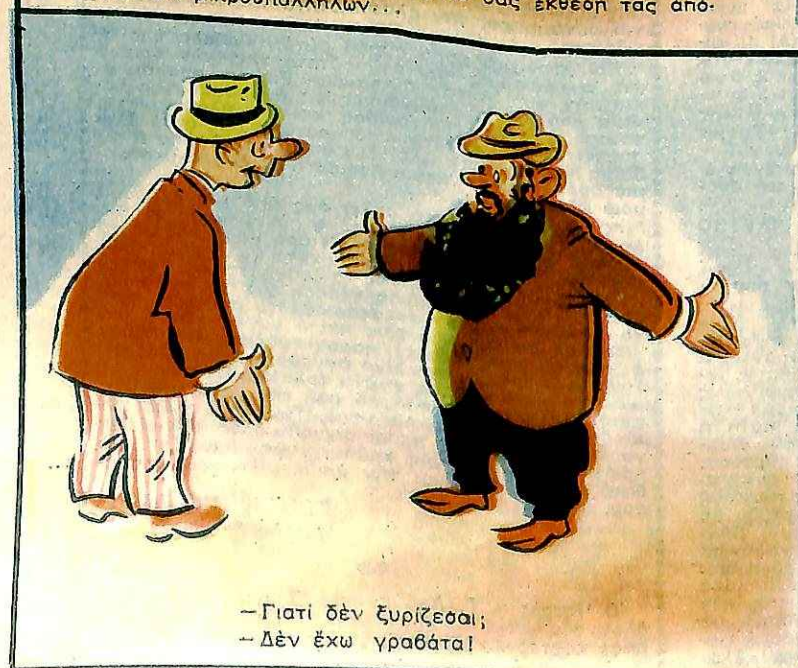
Η ΧΟΝΤΡΗ ΖΗΛΕΥΕΙ
— Ζαχαρία, κάνε με καὶ
μένει ἔτσι!...

— Καὶ τώρα ὁ κύριος Χαρίδης θὰ σᾶς ἐκθέσῃ τὰς ἀπο-
ψεις τῶν μικροῦπαλλήλων...

Ὁ κύριος Ἀνανίας πῆρε τὴν ἀπόφασιν νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὶς
κακὲς συνήθειες τοῦ σκυλοῦ του...

— Γιατί δὲν ξυρίζεσαι;
— Δὲν ἔχω γραβάτα!